

Borger-Tidende

for 1861.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

73de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

05.6
B066

1861
Aug. 73

17557

Indhold.

Borgervennens 73de Aargang har været redigeret af Skriftcomiteen, der ifølge det i Repræsentantsforsamlingen den 29de December 1859 foretagne Valg bestaaer af Overlærer C. P. J. Krebs, Inspecteur J. Em. Larsen, Fuldmægtig C. Westergaard og Litteratus J. H. Halvorsen.

I. Meddelelser af Skriftcomiteen.

	Side.
Tre Maanedes paa St. Martin (ved C. W.), Fortsættelse fra forrige Aargang.....	1—24, 28—64, 66—68, 70—76, 78—124, 157—200.
Anna Danilowna (ved Halvorsen).....	201—276, 279—284, 287—292, 295—337.
Gemsfejagten (ved Halvorsen).....	337—340.
Røverfroen (ved Halvorsen).....	341—355.
Om det nordlige Amerikas tidligere Befolkning (ved J. Em. Larsen).....	355—364.
At beundre noget og at falde i Forundring derover er forskjelligt (ved J. Em. Larsen).....	365—371.
Doprøret i et Galehuus (ved J. Em. Larsen).....	371—386.
Vinterlivet i Petersborg (ved J. Em. Larsen)....	386—392, 394—396.
Krigsbilleder fra Sennaar (ved J. Em. Larsen)...	396—400, 400—408, 410—420.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

Repræsentantsforsamlingen den 28de December 1860	25.
Extract af fjerde Dvartals Regnskab for 1860....	66.
Tilføjelse til Repræsentantsforsamling.....	65, 66, 69, 70, 77.

Forhandlingerne ved Repræsentantforsamlingen den 19de Marts 1861 tilligemed Oversigt over Regnskabet for 1860	125—156.
Extract af første Qvartals Regnskab for 1861	190.
Extract af andet Qvartals Regnskab for 1861....	266.
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgningerne	277, 235, 293.
Bekjendtgjørelse angaaende Afstedigelse af Budet N. J. Petersen og Antagelse af Reservecbudet J. E. Wandall.....	286, 294.
Extract af tredje Qvartals Regnskab for 1861	366.
Tilføjelse til Repræsentantforsamling.....	393, 401, 409.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes næsten i hvert enkelt Nummer af hele Aargangen paa Bladets sidste Side.

Borger-Vennen.

To og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Løverdagen den 5te Januar 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

III.

Efter en Ridetour paa en tre Dvarteerstid henad en malerisk Vej, der snart sænkede sig ned i friske Dale, opfyldte af Træplantningernes Hvidsten, snart førte over høie Bakker, hvorfra man havde Udsigt til Havet og de nærliggende Der, naaede Planteren og hans unge Ledsager en lang herfabelig Allee af Palmetræer, hvis høie Spilerække uimodstaaeligt indbød dem. Nede for Enden af Alleen saaes den hvide Façade af en Bygning og Trinene af en Trappe udenfor samme. Muntre Sværme

af Træsler fløitede i de skjønne Træers Løvkroner og uhyre Sukkermarker strakte sig tilhøire og venstre.

„Hvilket himmelsk Landskab!“ udbrod Henri; „hvor Deres Ven Mac=Phal maa være en lykkelig Mand!“

Mr. Darty og hans Neveu stege af Hestene, hvis Tøiler holdtes af de tillede sorte Tjenere. Mr. Mac=Phal nærmede sig nu for at modtage de Ankomne, og efterat de sædvanlige Præsentioner vare tilende gif man fort efter tilbords.

En halv Snees af de fornemste Plantere paa Den vare samlede ved Mr. Mac=Phals Middagsbord. De bare Alle sorte Klæder, tynde Sko, vare omhyggeligt barberede, fort sagt, i hele den stive engelske Stads. Alf Damer var der ikke en eneste tilstede, da Husets Herre aldrig havde været gift og altid havde ført et eensomt Liv.

Henri betragtede med Nysgjerrighed disse Mænd, hvis Ansigter næsten alle frembøde skarpe Træk, hvori man læste Bevidstheden om at kunne befale. Det fremlyste tydeligt af disse Folks alvorlige Ansyn, at de vare vante til at føre et indesluttet Liv paa deres eensomme Landsteder. Det brændende Klimas glødende Lidenskaber vare viensynligt tilstede hos dem, men de forstyrrede ikke det ydre Skin af ægte brittisk Uimodtagelighed; det var Nordens kolde Opdragelse og de tropiske Egnes Lidenskaber, der i Forening havde dannet disse sjeldne Characterer, og Mac=Phals syndige Maade at tale paa, hans rolige Blik, hvori man opdagede Bisheden om at

blive adlydt samt den udsøgte Høflighed, der var uadskillelig selv fra hans Hidsighed, var især det, der gjorde et usædvanligt Indtryk paa den unge Cadet.

Ejendt disse Mænd næsten Alle havde modtaget deres Opdragelse i England og derfor ikke pleiede at tale Fransk indbyrdes, betjente de dem dog af dette Sprog ved denne Leilighed af Høflighed mod deres unge Gæst. Kun Een af dem forstod undtagelsesviis ikke andet end Engelsk; det var en Mand paa omtrent fyrgetyve Aar, af en usædvanlig stærk Legemsbygning og maaskee den Person i hele Selskabet, hvis ydre Optræden meest bar Præget af kold og asmaalt Værdighed. Paa Grund af det fremmede Sprog kunde han ikke deeltage i Conversationen; men da han dog ikke vilde lade det mangle paa den Opmærksomhed, som Mr. Darty's Neveu var Gjenstand for, saa løstede han hvert Dieblif sit Glas, nikkede til Henri og drak paa hans Velgaaende ved den anden Ende af Bordet. For at gjengjælde denne hans Høflighed var Henri nødt til at drikke meget ofte, og Mac-Bhals Madera var af den rigtig stærke uforfalskede Slags. De andre Bordgæsters Artigheder gjengjældte Henri ved at skjænke deres Samtale en uafbrudt Opmærksomhed.

Conversationen frembød forresten hele Nyhedens Interesse for ham, og da Planterne vare sikre paa ikke at blive røbede af de omkring Bordet staaende sorte Tjenere, da disse ikke forstode Fransk, saa udtalte de dem uforbeholdent om Dens Stilling.

Denne Stilling var virkelig i høi Grad usikker, og den gribende Skildring af Enkelthederne ved de Farer, der truede det lille Land, velskicket til at fængsle Gemyttet.

Gjennem de aabnede Vinduer i Salen pinede man langt ude over Eøen de blaaladne Fjeldtinder af de engelske Der, der omgive St. Martin. Denne lille Ø hører til den franske Coloni Guadeloupe, hvor Slaveriet endnu bestod. Den ligger isoleret midt i den engelske Øgruppe, omtrent tressindstyve franske Mil fra Guadeloupe, og skilles ved de ikke slaveholdende Der Nièves, St. Christoph, Montserrat og Anguille fra de andre franske Der, paa hvilke Slaveriet stod ved Magt. Dette bestandige Skue paa Horizonten indeholdt en stadig Fristelse for Slaverne paa St. Martin, en Fristelse, der var saameget vanskeligere at modstaae, som kun et snævert Farsvand af tre til fire Milis Brede skiller den franske Ø fra den nærmeste engelske Ø Anguille. Om Aftenen kunde man fra Strandbredden af den ene see de brændende Baal paa Kysten af den anden, saa at Mørkets Indtrædelse, istedetfor at bringe Lufsynet til at forsvinde, netop lod det fremtræde mere lysende. Lader os nu tænke os at det er Hviletid, overalt er Arbeidet tilende; Slaven sætter sig paa Tærskelen til sin Hytte, medens hans Blik dræler ved hine skyggnende Klippetinder paa Horizonten. Kunde man vel under slige Forhold fortænke ham i at Tanken om Flugt opstod i hans Sjæl? Og der foresaldt da ogsaa hyppige Und-

vigelser. Forgjæves havde man siden Slavernes Frigivelse i de engelske Besiddelser, forbudt alt Samkvem mellem de tvende Der, og Baadene fra Anguille kom ikke mere i Dagbrækningen over til St. Martin for at sælge Fisk, Frugt og Muslinger. Forgjæves havde man paalagt Fisserne paa St. Martin at beholde deres Baade hos sig om Aftenen, og der var nu endogsaa givet Befaling til at bringe dem hen paa et fælles Sted, hvor de skulde lænkes fast Natten over og bevogtes af en der opstillet bevæbnet Bagtpost. Paa Strandbanerne havde man i visse Afstande posteret Skildvagter i Krattet med Ordre til at fyre paa ethvert Fartøi, som stødte fra Land efter Solnedgang. Men alle disse Forsigtighedsregler viste sig utilstrækkelige og mindre virksomme end den Tillokkelse, som hine nærliggende Biergtoppe udøvede, og naar man om Natten pludselig hørte en stærk Skydning nede ved Kysten, saa kunde man være sikker paa, at denne Forstyrrelse enten hidrørte fra et mislykket Forsøg paa at flygte eller fra en heldig iværksat Overfart. Næste Dag fandt da almindeligviis enten denne eller hiin Planter, at en af hans Negerhytter var tom eller en af hans Slaver saaret. Ofte maatte de febersyge Soldater op fra deres Hængemaatter i det store Bagthuus, ved hvilket Baadene laae, for at gaae paa Jagt efter en eller anden natlig Landstryger, som havde ruffet i Fartøiernes Kjættinger og var bleven røbet ved deres Raalen, og det var endogsaa kommet saavidt, at man befrygtede et Angreb paa Baa-

dene af de i Masse forsamlede opsætsige Negre. Især maatte man holde godt Udkif fra Fredag Aften til Mandag Morgen, thi Lørdag og Søndag blev der ikke arbeidet, og i disse to Dage kunde Negrene gaae hvorhen de vilde. Denne hver Uge tilbagevendende Fare holdt hele Dens Befolkning i Vande. De mindste Tegn beluredes, og saae man, at en Neger forsynede sig paa en usædvanlig Maade, eller byldtede sit Linned sammen, saa blev der holdt et vaagent Die med ham; ja, bemærkede man en Dag at Negrene under Arbeidet sang lystigere Viser eller syntes gladere end sædvanligt, saa vakte det strax Mistanke, da man havde lagt Mærke til, at Beboerne af en Hytte ofte anstillede sig tilfredse med deres Skjæbne netop Dagen før de havde ifinde at flygte.

Henri lyttede med Opmærksomhed til disse Fortællinger, som enhver af Planterne berigede med et eller andet characteristisk Træk, og den Stilhed, der opstod efter enhver af dem, viste noksom hvad Indtryk de gjorde. Der herskede en mørk Stemning blandt Bordgjæsterne, da Enhver ligesom følte at hans Undergang nærmede sig. De bag Stolene staaende Negerdrenge viftede langsomt over Bordet med deres Caneeltræesgrene for at bortjage Fluerne, og lyttede til det fremmede Tunge-maal uden at kunne forstaae Noget og Tjenerne gik ud og ind af Huset og varetog de enkelte Forretninger ved Opvartningen, uden at ane hvad der var Gjenstand for hele denne betydningsfulde Forhandling, det skulde

da være, at de kunde have læst det i Gjæsternes Mafsyn. Hvergang Samtalen forstummede eller afbrødes af en Pause, hævede Planteren, som ikke kunde Franst, langsomt sit Glas, buffede for Henri, idet han saae vist paa ham og nedskyllede sin Madera. Bor unge Ben blev revet ud af sine Betragtninger, hvergang han skulde besvare denne stumme Skaal, og han drak temmelig meget Biin uden at lægge Mærke dertil, da han ikke havde Tanke for Andet end hvad der blev sagt.

Man var kommet efter et nyt Middel, som Slaverne anvendte for at komme bort fra Den. I den tause Nat, naar Alle laae og sov hiin uimodstaaelige Svov, der er en Følge af den glødende Hede om Dagen, blev der nemlig antændt Baal paa Klipperne af St. Martin, hvilke kort efter besvaredes paa lignende Maade fra Forbjergene af Anguille. En Baad stak nu i Svov fra den engelske Kyst, seilede over det smalle Sund og landede i al Stilhed i en eller anden lille Bugt paa den franske D, hvor Baalene i det samme sluffedes og Slaverne gik ombord. Det var blevet en heel Indtægtskilde for de Driftigste blandt de engelske Fiskere, thi de bleve godt betalte for den Fare, de udsatte dem for, da Slaverne maatte rykke ud med deres sammensparede Skillinger for at kunne bestride Overfarten,

Mod denne Horizontens Sammensværgelse søgte Planterne at tage deres Forholdsregler, og de begyndte først med at behandle Dens Slaver med større Mildhed. De indsaae nemlig, at dette var det Klogeste, de kunde

gjøre, og Slavernes Stilling paa St. Martin var derfor virkelig bleven langt taaleligere end tilforn. Men det hjalp dog ikke, thi Friheden havde noget saa uforklarligt Fristende ved sig, at den bestandigt drev de Flygtende over til den engelske Kyst.

Det hændtes dog oftere, at de bortrømte Negere efter at have naaet over til den frie *D* endnu med Blik og Tanke dvælede ved St. Martins nøgne Bjergtoppe, ja, Nogle af dem skrev endogsaa til deres Herrer og bønfuldt dem om at blive hentede tilbage. Planterne meddeelte hinanden disse Breve og troede at kunne øse en Smule Haab af det Skete; men forsaavidt de i disse Længselsudbrud saae et gunstigt Tegns for Slaveriets Bestaaen, svævede de rigtignok i en fuldstændig Bildfarelse, thi det var ikke Slaveriet, der drev de Bortrømte til at vende tilbage, men hine smeltende Toner, der hævde sig fra Fødelandets Jordbund og som den Landflygtige lytter til med saamegen Beemod. Flere af dem kom tilbage af sig selv, og Henri havde selv været Vidne til et rørende Optrin, da han passerede den svenske *D* St. Barthelemy, der ligger i Nærheden.

(Fortsættes).

G. B.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 2.

Løverdagen den 12te Januar 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. G. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Paa denne D findes der nemlig flere fra St. Martin borttrømte Negere, og hver Morgen ved Solopgang mødte disse nede ved Stranden for at see paa at Pi-roguerne gif under Seil og toge Veien over til deres Fødest. Det var Hjemveen, der fortærede disse Ulykkelige; denne Følelse var blevet til et poetisk Sværmeri hos dem og de hang med hele deres Sjæl ved den Plet af Jord, hvor deres Bugge havde staaet.

De fleste af de bortflygtede Slaver vare imidlertid stærkere af sig og formaaede at undertvinge denne deres

farlige Længsel efter Hjemmet, og dem hørte deres tidligere Herrer aldrig Noget fra siden. De søgte fordetmeste hen til en øde Egn i Udkanten af de Der, til hvilke de vare flygtede og ernærede sig her i deres raae og eensomme Tilstand ved Fiskeri.

Befolkningen paa den lille franske *D* formindskede sig saaledes Dag for Dag, og da Dyrigheden ikke kunde tænke paa at affpærre en Kyststrækning paa atten franske Mill ved Hjælp af den Besætning af hundrede og tyve Soldater, som Frankrig her underholder, havde den taget sin Tilflugt til Spionsystemet. Angiveren fik en Belønning af hundrede Francs for hver Flygtning, der paagrebes efter hans Anviisning. Man fortalte en Historie om en Neger ved Navn Richard, der i lang Tid med megen Snildhed havde drevet dette Spioneri som et formeligt Haandværk. Han indsneg sig nemlig omkring paa Plantagerne og søgte at komme til at staae paa en fortrolig Fod med dem, der vilde flygte. Naar dette lykkedes ham, lovede han at skaffe dem en Leilighed til Flugt, traf derpaa de fornødne Anstalter til Overfarten og lod sig iforveien udbetale nogle Bjaftere af enhver af sine Medvidere; men saasnart Tiden og Stedet vare aftalte, gif han hen og angav det for Dyrigheden, hvoraf Følgen naturligtvis blev den, at Soldaterne kom bag paa de Ulykkelige midt under Indsibningen og forstyrrede det Hele. Kjeltringen løb da sin Vej, som om han var om en Hals og man affyrede nogle Skud efter ham for et Syns Skyld; men bag-

efter indfandt han sig for at modtage sin Belønning. Engang havde han saaledes truffet Anstalter til en Flugt for ti Slaver paa een Gang og skulde have tusind Francs for sit Forræderi. Til den bestemte Tid løsner Richard ganske rigtig en Baad ved Stranden, og de ti Negere kaste sig i den; man er lige i Begreb med at sætte fra, men der kommer ingen Soldater. „Hvad for Noget!“ udbryder Uslingen med paatagen Forundring, „min Kone er ikke med! Na, bi bare lidt, saa skal jeg i en Fart hente hende.“ Men nu fattede man endelig Mistanke. Negrene greb ham, lagde ham ned i Bunden af Biroquen og stødte fra Land, og da Geværilden glimtede fra Kysten var Baaden allerede udenfor Skudvidde. Angiveren blev saaledes imod sin Villie ført til Anguille og fordømt til Friheden.

Der var netop for nyligt foresaldet en storartet Flugt, og det var for at enes om, hvilke Foranstaltninger der burde træffes, at Planterne vare komne sammen.

I de sidste Diebliffe havde Henri hele Tiden seet ind i den tilstødende store Sal, der kun var skilt fra Spisefalen ved en dækket aaben Buegang uden Døre. Her fik han nemlig Die paa to couleurve unge Piger, der skifteviis tittede frem over Kanten af Buegangen, men det var kun et Glimt, han saae af dem, thi de forsvandt strax igjen af Frygt for at Nogen skulde opdage dem. Den ene af dem havde en meget klar Hudfarve, den Anden var derimod mørkere af sig og de

havde hver et smukt Silketørklæde bundet om deres Haar, der endmere fremhævede deres forte brændende Dine. De sad ved Siden af hinanden paa Kanten af en Sopha, og paa en Stol foran dem stod der en flad Kiste med smaae Conchylier af alle mulige Farver, som de morede dem med at ordne efter de forskjellige Sorter. Men de syntes dog at have langt mere travlt med at betragte Bordgæsterne end med at fortære deres Conchylier. Henris ungdommelige og beaandede Skikkelse og hans smukke Fændrikspaulletter vakte især deres Nysgjerrighed, og de syntes at finde en stor Glæde i dette Speideri netop fordi de frygtede for at Nogen skulde see dem. Da de saae at Henri havde bemærket dem, trak de sig skyndsomt tilbage, idet et svagt Skrig undslap deres Bryst; men lidt efter tittede den ene af Pigerne, aabenbart den Dristigste af dem, atter smilende ind i Spisefalen og søgte ved overgivne Tegns at give det unge Menneſke at forstaae, at han ikke maatte røbe dem. Henri indsaae nu, at det ikke var ham, de nærede Frygt for, og hans Blik fæstede sig uvilkaarligt paa Mr. MacPhals alvorlige Blande; men Planteren sad aldeles hensunken i dybe Betragtninger og havde aabenbart ingen Anelse om, at en af Hemmelighederne i hans Huus i dette Dieblik var bleven røbet.

Henri vedblev at lytte til Samtalen, idet han deelte sin Opmærksomhed mellem Planternes ubevægelige Ansigt og de to yndige Pigeskikkelser, der nu ikke mere undvege hans Blik.

Blandt Colonisterne var der en ung Mand med noget Koldt og Bestemt i sit Ydre. Han havde hidtil ikke talt meget, men tog nu Ordet for i nogle faa bestemte Udtryk at raade til, at man skulde tage kraftige Forholdsregler. Det var blandt hans Slaver at den sidste Undvigelse havde fundet Sted, og han havde mistet tretten Negere paa et Bræt. Man kunde gaae to Veie, meente han: enten skulde man sende fire til fem mandstærke Baade nær over til Kysten af Anguille under Paaskud af, at man vilde anstille en stor Fiskefangst, og her uden Forskjel bemægtige sig alle de engelske Negere, man stødte paa i dette Farvand, for derpaa at føre dem som Fanger til St. Martin, hvor man skulde beholde dem som Gidsler, indtil den engelske D bekvemmede sig til en Udverling; eller ogsaa skulde man, hvis man havde Betænkelighed ved at foretage det bevæbnede Oversald, lægge et stærkt Baghold for Anguillanerne paa selve Kysten af St. Martin, dernæst antænde et stort Baal paa Strandbanerne om Natten, ligesom Slaverne ofte brugte for at hidfalde de engelske Baade, og saa staae parat med Vaaben i Haanden i Klippehulerne paa Kysten. Saasnart da Baadene fra Anguille landede, forførte af dette Signal, skulde man kaste sig over dem med Voldsomhed, og nedhugge Enhver, man stødte paa. Efter at have taget en saadan Hævn, kunde man være rolig for, meente han, at den Slags Smugleri nok fik en Ende.

Dette Forslug fremsattes med den største Koldblo-

dighed og Hensynsløshed og efterfulgtes af en lang Pause. Næsten samtlige Plantere førte mechanisk Glasfene langsomt til deres Læber og tømte dem, uden at yttre et Ord, og Henri, hvis Sind var opfyldt af stormende Følelser, skyllede ligeledes Madera i sig uden denne Gang at oppebie sin Gjenboes eensformige Udfordring, hvorefter han gav sig til ret at betragte de faste Ansigtsstræk hos den, der var fremkommen med disse Forslag. De andre Plantere rystede sørgmodigt paa Hovedet og heri bestod deres hele Svar, medens den Planter, der ikke forstod Fransk, spurgte sin Nabo med et enkelt Ord, hvad Talen angik og derpaa atter henfaldt i sin forrige Tausshed, uden at give mindste Tegnpaa Forundring.

Nu og da saae Henri et Glimt af de to smilende Bigehoveder gjennem Buegangen og spurgte sig selv, om de monstro forstode hvad der taltes, men det var aabenbart at de kun interesserede sig for at see til, thi deres Smil var roligt og blidt.

Nu hævede Mac-Bhal sin gennemtrængende og vibrerende Stemme. Med en afværgende Haandbevægelse raadede han til, at man skulde opsætte Udførelsen af de gjorte Forslag til en anden Tid, og fremsatte nu sin Anskuelse paa følgende Maade.

Det vilde ikke forslaae, sagde han, om man saa var nok saa aarvaagen paa selve Den, for det var udefra at Aarvaagenheden skulde komme. Fra Midten af det smalle Sund kunde man med et eneste Diekast

oversee den hele *D* og derved bevogte den langt bedre end ved alle de *P*oster, der opstilledes hist og her indenfor *K*ysten. Da nu *R*egjeringen ikke forsynede *D*en med de *F*orsvarsmidler, den behøvede, og saaledes lod *L*andet være aabent til alle *S*ider midt iblandt de frigivne *N*egere paa de engelske *D*er rundt omkring, medens den ligesuldt holdt fast ved *S*laveriets *B*estaaen, saa vare *B*eboerne nødte til at forsvare sig selv ved egne *K*ræfter. *H*an meente derfor, at man skulde udruste et større *F*artøi paa sælles *B*ekostning og bemande det med fire paalidelige *M*atroses under *B*efaling af en dristig *C*apitain. Dette *F*artøi skulde man derpaa udlægge i *S*undet og give *F*øreren *O*rdre til at krydse den hele *N*at udenfor *D*en, hvor han havde at holde *D*ie med *S*eiladsen fra og til den og øieblikkelig at ile til for med væbnet *H*aand at modsætte sig ethvert *F*orsøg paa *F*lugt. *S*ik *N*egrene først at vide, at *F*aren ikke alene truede dem paa *L*andjorden, men at ogsaa *S*øen var bevogtet, saa vendte de nok tilbage til *P*lantagerne inde i *L*andet og prøvede ikke paa en *F*lugt, der næsten var gjort til en *U*mulighed. Paa denne *M*aade havde *R*egjeringen udrustet flere *F*artøier, som gjorde lignende *T*jeneste rundt om *G*uadeloupe og *M*artinique og derved afspærrede *K*ysten; dette *E*xempel burde man følge, hvis man vilde hæve det paaankede *O*nde.

*E*fter et *D*ieblis *T*ausshed gif man ind paa dette *F*orslag. *T*alen dreiede sig nu om, til hvem man skulde betroe *C*ommandoen over dette lille *K*rigstogt og for-

skjellige Førere nævntes. Mr. Darty foreslog Fisseren Marence, der var en Esterkommer af Dens oprindelige Beboere, Caraiberne, og fremhævede ham som en bebjertet og Planterne hengiven Mand, som man aldeles kunde forlade sig paa, og Mr. Mac=Phal yttrede, idet han vendte sig om mod Henri, at deres unge Gjæst i sin Egenskab af Sømand vistnok vilde have den Godhed at give et og andet Bink med Hensyn til Fartøiets Udrustning.

(Fortætttes).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Baremægler J. C. Brandt.

— Malersvend F. W. Brandt.

Froken M. A. Heiberg, afdøde Cancellieraad, Byfoged Heibergs Datter.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 3.

Lørdagen den 19de Januar 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultze.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Denne Henvendelse udred vor unge Ven af hans drømmende Tilstand; men hans hele Svar bestod i en Hovedrysten, og da han saae, at denne hans Bægning vakte Forundring, sagde han:

„Det er ikke paa den Maade, mine Herrer, at De bør forsvare Deres Land. Medens De talte betragtede jeg gjennem Vinduerne de af den nedgaaende Sol be-
lyste Bjergtoppe paa de engelske Der, og dem formaaer De ikke at bringe til at forsvinde paa Horizonten. Hver Morgen ved Dagens første Straaler fremtræde

de paany, Stjernerne forraade hver Nat deres Nærhed og Slaverne ville vedblive at flygte. De opnaaer i det høieste kun, at nogle af disse dræbes, men det saaledes udgydte Blod vil kun forøge Deres Kummer. Der gives kun eet eneste Middel, der kan have den Tillokkelse, som Bjergtoppene paa den engelske Ø udøve, og som Gjæst her paa Den, være det mig tilladt, mine Herrer, at foreslaae Dem dette Middel som min Belkomstskaal. Dette Middel er . . ."

Her reiste Henri sig, og Planterne løftede deres Glas, beredte til at besvare deres unge Gjæsts Opfordring.

„Emancipationen!“ lød det med bevæget Stemme fra hans Læber.

Alle Glassene standsede siebliffelig paa deres Bei, og ved denne paasaldende Adfærd brød Planteren, der ikke forstod Fransk, og som var den Eneste, der efter Henri's Exempel havde ført sit Glas Madera til Munden, sin Taushed og spurgte om hvad der var paa færde.

„Naar den indføres,“ vedblev Henri, „da, mine Herrer, behøver De ikke at lænke Baadene om Aftenen, eller opstille Skildvagter paa Kysterne, eller udlægge armerede Fartøier i Sundet, for saasnart De har overført det uskateerlige Gode, der udgjør hine nærliggende Strandens Tryllekraft, til St. Martin, vil det stærke Baand, der fængsler Negrene til den Blet af Jord, hvor de saae Lyset, holde dem tilbage her, thi de over-

rive kun dette Baand, naar Fortvivlelsen overdøver deres Hjertes Stemme."

Efter disse Ord opstod der en lang Tausshed. Det var tydeligt at see af Planternes Holdning, at Enhver af dem i sit stille Sind allerede for længe siden var kommet til samme Slutning; men paa Grund af deres nedarvede Tænkemaade og den herskende gjensidige Mistro, havde Ingen endnu vovet at udtale det afgjørende Ord. Nu da det Uundgaaelige var skeet, stod der ikke Andet tilbage end at overvinde den sidste Hindring, nemlig at foretage de fornødne Skridt for at erholde Regjeringens Sanction.

Den yngste af Planterne, der havde foreslaaet at man skulde tage kraftige Forholdsregler, førte raast sit Glas til Munden og fuldførte saaledes den afbrudte Skaal; men han sagde Intet og betragtede kun sine Bordfæller, der efterlignede ham i samme Tausshed. Det vedtoges derpaa at en af samtlige Plantere underskrevet Petition skulde indgives til Regjeringen i dette Niemed, hvorefter Alle reiste sig fra Bordet for at der ikke skulde blive talt mere om den Sag, nu da Dfferet engang var bragt. Udenfor Indgangen ilte Tjenerne til med Fakler. Gæsterne verlede stumme Haandtryk, stegte til Hest og forsvandt ad de forskjellige Veie.

Henri havde sat sin Hest i en raast Fart og var kommen et Stykke forud for Mr. Darty. Da han havde naaet en høi Bakke, holdt han stille og saae sig omkring. Det var det yndigste Maaneskin af Verden, og Henri

betragtede med Velbehag det rolige Landskab med deis Plantager. Ude paa Søen skjelnede han Baalene paa den nærmeste engelske Ø, og da han vendte Diet mod Kysten af St. Martin opdagede han nede paa Strandens hvide Sand Stationen for de fortoiede Baade og saae en Skildvagt spadserere langsomt frem og tilbage paa sin Nattevagt.

„Beed De hvad, Onkel,“ begyndte Ynglingen, da Mr. Darty havde indhentet ham, „jeg er bleven druffet skammelig paa Beltsen af denneherfenss Planter, der ikke kan Franst. Alting dreier sig rundt omkring mig, og Luften og Bevægelsen have nu endelig givet mig min Rest. Jeg sidder paa Hesten som om jeg sad paa en Sky og førtes bort med den; jeg svæver ordentlig i det bare Maanestrin. Det nyttede ikke at jeg i Getvæf gjorde Tegn til denne nederdrægtige Gentleman for at gjøre ham begribelig, at jeg ikke var vant til at drikke Madera og ikke kunde taale mere; han troede mig formodentlig ikke, for han blev ved at see paa mig med et saa ærbart Ansigt, at han fik mig til at drikke mig fuld af bare Artighed. Men det bliver min Tro værst for ham, for jeg har jo emanciperet hans Negere. Men nu, da jeg veed, at jeg har gjort en god Handling, føler jeg ogsaa en vis Trang til at gjøre noget rigtig Galt for at gjenvinde min Ligevægt. Ja, jeg siger Dem det forud, for saa veed De det, at hvis jeg skulde afstedkomme en eller anden Ulykke, saa er det denne herfenss Engelsk-

mand med sin Madera, der maa være ansvarlig for Alt."

„Pas bare paa, min Ven, at Du ikke taber Stigbøilerne her paa disse Høider," sagde Mr. Darty; „nu ere vi lige strax ved Maalet, og saa vil Mac=Phals Madera nok forlade dit Hoved i rolige Drømme."

„Men stig mig dog engang, Dufel!" raabte Henri, „de to nydelige Mulatinder, der tittede gjennem Buegangen for Enden af Spisesalen, hvad er det for Damer?"

„Naa, man kan da ogsaa strax mærke, at Du kun er tyve Aar gammel, for Du er vistnok den Æneste, der har lagt Mærke til dem. Gudsbdød, havde Mac=Phal opdaget dem!"

„Saa var han vel bleven vred?"

„Vred! Ja, han havde knust sit Glas imod Bordet uden at rynke et Bryn, og de stakkels Pigebørn vilde være sunkne i Jorden af Skæk."

„Jh, men saa stig mig dog, hvad det er for Fruentimmer?"

„Jeg siger kun saameget, kjære Ven, at vi bør respectere Gæstevenskabets Hemmeligheder."

„Hvad for Noget! han, Mac=Phal, den Istap...?" raabte Henri, idet han udsendte en skraldende Latter i Luften og lod sin Hest flyve henad den maanebelyste Bei, der skinnede som den hvideste Dug.

„Gaae bare ikke hen og bræk Halsen!" raabte Planteren.

Men Henri var allerede langt forude og bortførte i Tanken den indtagende Kelly paa sine Arme.

Da Henri var kommen hjem til Mr. Darty's, fastede han sig halvt aflædt paa sin Seng; men det varede længe inden han kunde falde i Søvn, da hans Blod var kommen i heftig Bevægelse ved Ridetouren, dog endelig var han saa heldig at sove ind. Men efterhaanden som Organernes Ophidselse lagde sig og det udvortes Liv tabte sig i Hvilen, blussede Maderadunsterne stedse op i større Lue indvendigt, istedetfor ligeledes at slukkes; Hjernespindets Gnister strøedes over hans lukkede Dienlaag som mystiske Bogstaver, der ordnedes af Drømmenes Genius og overalt i Mørket gestaltede sig til Kellys Navn. Denne Hjernens Travlhed var saa stor, at Henri ved en uforklarlig Virkning af den hæftige Søvn reiste sig overende uden at vaagne.

Nattens kjølige Pust trængte gjennem Jalousternes Træmmer og bevægede sagte Kullegardinerne samt Moskvito=Omhængets bølgende Stof. En svag Lydning af Maanefinnet banede sig Vej ind i Bærelset, medens de høie Træer udenfor Indgangen langsomt strøg deres Blade mod Huset og omgav det med en let Skjelven for ligesom at indkulle det i Grenenes Hvidsken.

Henri stod ud af Sengen med Hovedet fuldt af Drømme og syntes at svæve paa Nattens usynlige Vinger, idet han forfulgte de Taagebilleder, der vege tilbage for ham. Under dette Indbildningskraftens anstrængende

Arbejde flumrede hans Bevidsthed, og et eiendommeligt Phænomen gif for sig, idet Drømmen ikke alene bemestrede sig hans Tanker, men ogsaa gjorde sig til Herre over Legemet, satte det i Bevægelse og gif over i Handling, uden at Sønnen ophørte.

Henri aabnede sagte Bærelsets Dør.

Et halvt nedbrændt Børlys flammede endnu i Dagligstuen. Lyskijæret, der faldt lige paa Søvnøgængerens Ansigt, bragte ham vel til at skjælve, som om han var stødt an mod et eller andet Meubel, men havde iøvrigt ingen anden Virkning, end at det ligesom gjød en Nygterhedens Draabe i Beruselsens Hav. Henri stod i Døren, og hans vaklende Holdning røbede den Erstace, han befandt sig i. Han førte Haanden til sin Pande, men formaaede ikke at fastholde sine forvirrede og stormende Tanker, og i denne Tilstand skred han frem i det store Bærelse, indtil han stod udenfor Døren til det Kammer, hvori Nelly laa og sov. Døren stod paa Klem og det dunkle Lys i Dagligstuen kastede en Straale derind. I dette Klima, hvor Kjøligheden er en Nydelse, som Alle sukke efter, staae de indvendige Døre, ja selv Binduerne aabne om Natten, saa at den friske Luft ikke alene kommer Naturen, men ogsaa Menneffene tilgode.

Henri var bleven staaende udenfor Kammeret og syntes at have en dunkel Grindring om, at Nelly nok ikke sov alene derinde. Ved at bøje sig forover, opdagede han ogsaa ganske rigtig i den mørke Skygge langs

Bæggene to eller tre Tjenestepiger, der efter creolst Skif laae og sov paa Maatter ved den unge Piges Fodder. Nelly hvilede paa en lav Seng, besat med hvide Panama=Straaflemninger. Den gamle Kiki laae henstrakt midt i Kammeret og kunde gjælde for Bevogtersten i dette klosterlige Soveværelse. Henne i et Hjørne sov Negerdrengen Black, der blandt andet ogsaa havde det Privilegium, at turde opholde sig i Fruentimmernes Værelse.

(Fortsættes).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skrædermester S. Elisen.

— Skomagermester L. Christensen.

Fruen M. Fogh, Datter af fhv. Pastor Fogh.

Hr. Skrædermester Alstrup.

Jomfru M. L. Friis, Datter af Lærer D. Friis.

Borger-Vennen.

Ere og halvfiærdssindstøvende Aargang.

Nr. 4.

Løverdagen den 26de Januar 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. G. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Fredagen den 28de December 1860 afholdtes en Generalforsamling i Selskabet, ved hvilken 33 Repræsentanter vare tilstede. Der foretoges og besluttedes følgende:

- 1) Administrator Etatsraad Laurup, hvis Functions-tid udløb med Aaret 1860, gjenvalgtes eenstemmig til Administrator for de 3 følgende Aar og har modtaget Valget.
- 2) Til i Forening med Hr. Raadmand Petersen at revidere Regnskabet for Aaret 1860 gjenvalgtes Hr. Ovekrigscommissair Nørregaard, som modtog Valget.

- 3) Til at foretage det, ifølge Lovens § 48, befalede aarlige Eftersyn og Overlevering af Selskabets Kasse og Penge-Effecter m. m., gjenvalgte Dhrr. Etatsraad Salicath, Generalmajor v. Glahn og Wiinhandler Mønster, der samtlige have modtaget Valgene.
- 4) Ifølge Revisionens Skrivelse af 30te November 1860, er der ved Regnskabet for 1859 „intet fundet at bemærke“, hvorefter Forsamlingen meddeelte Dvittivering for samme.
- 5) Manufacturhandler T. Kannevorff, der fra Faderens Død den 14de September 1859 havde vedblevet at betale for Ugebladet, blev efter indgiven Anmodning optaget som Medlem i Selskabet fra Faderens ovennævnte Dødsdag.
- 6) Paa Administrationens Indstilling blev Selskabets Bogholder, paa Grund af Forretningernes Omfang og sin Tjenestetid, bevilget et personligt Tillæg af 100 Rd. aarlig fra 1ste Januar 1861.
- 7) Derefter optoges efternævnte 29 Medlemmer i Selskabet overeensstemmende med Generalforsamlings Beslutning af 19de Marts 1860, nemlig:
1. Hr. Bærtshuusholder N. Christensen.
 2. — Pakhuusformand N. C. Danielsen.
 3. Jomfrue M. Hallefen.
 4. Hr. Lærer W. D. T. Schiernoff.
 5. — Estrædermester J. Borresen.
 6. — — — H. J. Nielsen.

7. Hr. Silke- og Klædefræmmersvend H. Petersen.
8. — Grosserer H. F. Hæsfert.
9. — Ankersmedmester C. Eiverisfen.
10. — Lithograph C. Michaelsen.
11. — Urtefræmmer L. Salmonsen.
12. — Restaurateur A. C. Bechmann.
13. — Skrådermester B. Reiding.
14. — Kunstdreier J. P. Wonsild.
15. — Sadelmager N. L. Wonsild.
16. Jomfrue A. K. Wonsild.
17. Hr. Urtefræmmer A. L. C. Sørensen.
18. Fruen C. C. Kjoller.
19. — C. G. L. Rasch.
20. Hr. Maskinmester J. Grichsen.
21. Madame K. Birch.
22. Hr. Billed- og Ornamentstjærer J. Evede.
23. — Skomagersvend H. Jacobsen.
24. Fruen S. Schmidt.
25. Hr. Skibsfører J. Sørensen.
26. Jomfrue K. F. Jensen.
27. Hr. Skibsbygger J. Ronne.
28. — Urtefræmmer L. C. Christensen og
29. — Skomagemester N. P. Jensen.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de Januar 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurrup.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. K.

(Fortsat.)

Alle laae i den tryggeste Sovn, og selv den Gamle, der ellers var plaget af Hoste om Natten, en Elags Gjøen hos denne trofaste Sjæl, hvilede i den dybeste Fred og nød den sjeldne Lykke at være fri for Hoste.

Trods den berusede Tilstand, hvori Henri befandt sig, folte han dog en vis Angst over, at han saaledes optraadte som handlende Person i denne virkeliggjorte Drøm; en Straale af Fornuft banede sig Vej gjennem Rusen og tilhvidskede ham, at han burde sege tilbage til sit Bærelse, men saa nær Afgrunden laa der noget Guddommeligt i Svimmelheden.

Henri traadte ind i Kammeret og det saa sagte, at Maatterne ikke engang knirkede under hans Trin; hans Hjerte bankede saa heftigt, at han næsten begyndte at vaagne.

„Nelly!“ hvidskede han med neppe hørlig Stemme i den unge Piges Dre.

Nelly reiste sig overende, og da hun fik Die paa dette Spøgelse ved sin Hovedpude, udstødte hun et høit Skrig, kastede sig ned over den Gamle, der laa og sov paa Gulvet, omflamrede hende med begge Arme og ruskede i hende, medens hun maaløs vedblev at stirre mod den ukjendte Fare med Strækken malet i sit Ansyn.

Henri vakktes nu pludselig til fuld Bevidsthed og indsaae diebliffelig det hvist Ubehagelige i den hele Situation. Han foer hen til den unge Pige for at holde hende tilbage, kaldte hende ængstelig ved Navn og søgte at standse hendes Ekstigen; men hun var saa betagen af Forfærdelse, at hun ikke sandsede Nogetting. Hun blev ved at ruske i den Gamle, der nu endelig vaagnede og raabte: „Away! away!“ Ogsaa den unge Negerpige vaagnede, fort sagt, de vaagnede Allesammen og udstødte uarticulerede Hyl.

Nelly blev staaende med udstrakte Arme, medens Bærelset gjensløb af Støi. Den Gamle raabte nu paa, at man skulde bringe Lys . . . I dette critiske Dieblif fik Henri Die paa Mossø Blæk henne i Krogen, hvor han laa og sov nok saa sødelig under al denne Staahei. Henri, der var ude af sig selv og ikke vidste hvad han foretog sig, greb nu Fyren ved det ene Been og slængte ham ovenpaa den gamle Kone, idet han raabte:

„Ja, saa vræl Du kun med, Glendige!“

Blæk udstødte et frygteligt Brøl, og Henri sprang ud gjennem Vinduet.

I et andet Spring gjennem Vinduet ved Siden af var han atter inde paa sit Bærelse, og nu hørte han at hele Huset kom paa Benene. Den forfærdede Mrs. Darty og den bydende Mrs. Lockart spurgte begge To om hvad der var paa Færde, medens Mr. Darty fik travlt med at tykke paa Børnene, der streg og jam-

rede. Der var kommen Lys i alle Bærelser og Alle raabte i Munden paa hverandre. Henri forstod ikke et Ord af hvad der blev sagt, men han kunde nok mærke, at der blev anstillet en Undersøgelse. Under al dette Virvar af Stemmer søgte han kun at skjæne en eneste, nemlig Nellys, men hendes var netop den, han savnede. Efter det Udtryk af Rædsel at domme, hvormed Pigerne fortalte om det Syn, de nys havde seet, troede Henri at forstaae, at de i høi Grad overtroiste Negerinder skjøde Skylden paa overnaturlige Væsner; men Mrs. Lockars ironiske Latter forkyndte ham snart, at man atter holdt sig til Virkeligheden.

Henri puttede Hovedet under Sengetæppet og lukkede Dinene som et Menneſke, der er isærd med at drukne.

Lidt efter lidt lagde Tumulten sig. Henri hørte, at hans Onkel tilligemed Mrs. Darty og Mrs. Lockart fjernede sig og gik tilbage til deres Bærelser, Dørene bleve lukkede, Lysene slukkede og der indtraadte endelig et Dieblis Ro. Men lidt efter hørtes atter en forvirret Mumlen fra Nellys Bærelse, saa at det var aabenbart, at den ene Formodning her afløste den anden samt at det Overnaturlige traf det korteste Straa. Henri lyttede med spændt Opmærksomhed, men Nelly taug bestandigt, og Henri forestillede sig hende sidende ganske fortabt paa Maatterne, mere oplagt til at græde end til at tale.

Bludselig lod Mosis Blacks Stemme sig høre.

Henri havde reent glemt denne vigtige Person og var just ikke synderlig oplagt til at lee; men ved nu at fornemme hans Taleorgan og erindre sig Maaden, hvorpaa han havde introduceret den Smaa i dette Optrin, følte han en vøiblikkelig Trang til at give sin Munterhed Lust i en hjertelig Latter.

Dg hvad sagde monstro Mr. Blæk? Han havde endnu ikke givet sin Mening til Bedste, men tog nu tilorde i en vigtig Tone og talte langsomt og længe. Henri havde givet meget til at kunne forstaae ham; dog, den comiske Alvor, hvormed Blæk talte, gjorde, at Henri opfattede en Smule af Indholdet, og dette afgav Stof nok for hans Munterhed for Diebliffet. Senere fik han at vide, hvad den smaa Blæk havde jagt i hiin minderværdige Stund; han havde nemlig holdt følgende Tale:

„De kan nok begribe, Tante Kiki og De, Miss Nelly, som jeg her retter mine Ord til, at om ogsaa jeg, som alle de Andre i første Dieblif troede, at det var den skindbarlige Fanden, der var kommen ind i Bærelset, saa seer jeg dog nu mere klart i Tingene, for nu er jeg ikke længer bange, og jeg siger Dem for vist, at det var Mr. Henri. Jeg kunde ikke kjende ham, for han sprang saa hurtigt ud af Vinduet og jeg var endnu ikke rigtig vaagnet. Men sig mig engang, Tante Kiki, troer De vel at nogen engelsk Gentleman vilde være faldet paa midt om Matten at gaae ind i et Bærelse, hvor der ligger Fruentimmer og sove? Nei, det

vilde en Engländer aldrig have gjort. I alle de ti Aar, jeg har levet, er der ikke passeret saadant Noget paa hele Den, og De, Tante Kiki, som dog er en gammel Kone, har De vel kjendt Mage? Det kan altsaa kun være en Franskmand. Jeg skal sige Dem, jeg har reist paa de franske Der, og saadan er de nu Allesammen. Og nu spørger jeg Dem, Miss Kelly, troer De vel, at en engelsk Gentleman nogenstunde vilde være faret løs mod en stakkels Negerdreng, der ligger og sover, og troer De, at han vilde have grebet ham i Benet og kastet ham imod Bæggen? Nei, kun en Franskmand kan begaae en saa slet Handling. Men det er Allesammen Deres Skyld, Miss Kelly. Lige fra den Stund, Franskmanden kom hertil, har jeg havt mine Dine med mig, ja mænd har jeg saa! Det er ikke rigtigt af Dem, at de smiler, naar han smiler til Dem, og da han vilde plukke jumby's heads med Dem, saa skulde De frabedi Dem det.

(Fortsettes).

C. W.

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Reekslagersvend G. L. Winding.

Mad. A. G. Schmidt, Hattemagersvend Schmidts Enke.

Hr. Student G. Borup.

— Handelsbetjent J. Borup.

Jomfru M. Borup, Dandsferiende ved det kgl. Theater.

— H. M. Hansen, afd. Skomager Hansens Datter.

Mad. G. Lebrecht, Enke efter Baabenmester Lebrecht ved 3die Linie Bat.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 2^{den} Februar 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

„Hvad mig angik, saa krøb jeg op i et Træ, og derfra kunde jeg see, hvad der gik for sig; han betragtede Dem meget ofte, og efter min Mening, Miss Nelly, vendte De ikke Hovedet nok til den anden Side. Til sidst rakte han Dem en vild Jasmin, men den skulde De ikke have taget imod. Vi burde strax være gaaet tilbage til Huset. Paa denne Maade er han Dag for Dag kommen til at staae paa en fortroligere Fod med Dem. Jeg derimod taler aldrig til ham og lader som jeg ikke forstaaer hvad han siger, skjøndt jeg meget godt

forstaaer det, og dermed holder jeg ham i tilbørlig Afstand. Han har rigtignok nylig beegnet mig paa en skarnagtig Raade, men jeg veed idetmindste med god Samvittighed, at det ikke er min Skyld. Ja, det gjør mig ondt, Miss Kelly, at jeg faaer Dem til at græde; men da jeg har levet mellem de Franske, saa er det ikke mere end min Pligt og Skyldighed at advare Dem."

„Hold nu op, Black!“ brummede den Gamle.

Og ovenpaa denne Udgydelse sov Mossjø Black ind igjen, medens Kelly endnu sukede og hulkede.

IV.

Da Henri vaagnede næste Morgen var det allerede høilys Dag. Sønnen havde omsider seiret over Nattens Uro og ladet ham glemme dens Dptrin; men Grindringen og Bevidstheden vendte tilbage idetsamme han slog Dinene op, og han følte sig greben af Bestyrtelse. En Raslen af Gaffler forkyndte ham, at man var ifærd med at dække Frokostbordet, og hvorledes skulde han kunne vise sig der efter en saadan Skandale?

Hadde han endda kun havt med Mr. Darty at gjøre, saa vilde Tanken om hans Dufels overbærende Godhed meget have formindsket Henri's Forlegenhed, thi Mr. Darty vilde uden Tvivl tilgive ham, saasnart det første Dieblis's Fortrædelighed var forbi og de fornødne Forklaringer givne; men hvorledes skulde han

forholde sig ligeoverfor de tvende Damer med deres strenge engelske Sædelighedsfølelse? Henri vilde heller end gjerne have løbet sin Vej, og da Gud trøste Maderamanden, hvis han havde stødt paa ham undervejs! Hans fortvivlede Tilstand forværredes endnu mere ved Tanken om den Brede, der kunde vende sig imod Kelly og de Laarer, som han maaskee skulde forvolde det stakfels Pigebarn.

Da han hørte, at man fatte Stolene tilrette om Bordet og han nu nødvendigviis maatte beslutte sig til at gaae ind, havde han en Fernemmelse, som om Jorden rystede under hans Fødder og Himlen styrtede sammen over hans Hoved.

I samme Dieblif Henri aabnede Døren befalede Mr. Darty med kraftig Røst, at man skulde anrette Frokosten, da Høsten netop begyndte den Dag og fordrede hans Nærværelse ude i Plantagen. Han var ellers noget ordknap af sig, men idag var han utrættelig, og talte snart om den Suffermark, han iaar dyrkede for første Gang, snart om de nye Muuldyr, han havde kjøbt og som han nok, haabede han, skulde dreie hans Suffermølle rundt i en jevn Fart, snart om Sufferpriserne efter det sidste Nummer af Avisen fra Guadeloupe o. s. v. Skjult bag dette Kullegardin af Ord fik Henri Leilighed til at sætte sig tilbords og til at kysse sine to smaae Cousiner, og han slap derved for det Theatercoup, han meest havde frygtet, nemlig at blive modtaget med almindelig Lausshed. Mrs. Darty

syglede med Børnenes Skeer, med deres Brød og deres Kopper, og tørrede dem hvert Dieblif om Munden med en moderlig Dmbu, der røbede hendes Forlegenhed. Mrs. Lockart forholdt sig taus og indesluttet og bag Mrs. Darty's Stol stod den værdige Rossjø Black lige op og ned. Mr. Darty talte i Getvæk og enhver enkelt Gjenstand paa Plantagen, ligesaa Gjødningen til det ubetydelige Redskab af en Rumtragt, inspirerede ham i lige Grad. Henri pustede langsomt paa sin Chocolate, skjøndt den slet ikke var saa forstræffelig varm, og han velsignede sin Dufels sjeldne Beltalenhed.

Frokosten havde kun været et Dieblif, da Mr. Darty, der formodentlig havde opbrugt hele sit Ordforraad, skjød sin Stol støiende tilbage og reiste sig fra Bordet. Henri var ikke Sidstemand med at gjøre ham det efter, og fik nu til sin store Forundring nedenfor Trappen Die paa to med Damesadler forsynede Heste, hvis Tøiler holdtes af Tjenere i Liberi. Begge Damerne forlode nu Dagligstuen, traadte ud paa Trappeaffatsen udenfor Døren og steg til Hest. Børnene bleve anbragte i en Hængemaatte, som bares af Negere over et Bambusrør, og efter en meget kort Hilsen fra Mrs. Darty's Side samt en meget afmaalt ditto fra Mrs. Lockart's satte hele Caravanen sig i Bevægelse.

Dagen iforveien havde der aldeles ikke været Tale om at tage bort, saa Henri stod der ganske forbauset over hvad han saae.

„Min Kone vil tilbringe nogle Dage hos sin

Fader," sagde Mr. Darty; „Mrs. Lockart vender hjem til sig selv, og jeg nødes ogsaa til at forlade Dig, da jeg har meget travlt idag ude i Plantagen.“

Herpaa tændte Mr. Darty sin Cigar og gik sin Vej.

Strax efter kom Mossjø Black med en lille Kasse paa Hovedet og bærende sin Frokost i den udhulede Halvdeel af et Græskar; han gik langsomt ned af Trappetrinene og tog samme Vej som begge Damerne. Lidt efter gik Laura, Nellys Moder, forbi Huset med et vredladent Ansigt og tog Retningen ned til sin Hytte uden at see sig tilbage.

Henri stod saaledes ene tilbage paa Trappen. To unge Negerinder vare isærd med at tage af Bordet inde i Dagligstuen under en bestandig Hvidsken, og da Henri pludselig vendte sig om, lagde han Mærke til deres aabenstaaende Mund og hvide Tænder, der forraabte deres slet dulgte Fnisen.

Henris Forbauselse begyndte at gaae over til Uro. Han tog sin Kaffjet og gik ned imod Træerne ved Aaen, hvor han flere Gange havde mødt Nelly. Her spadserede han frem og tilbage, men der kom ingen Nelly, saa Henri vendte om igjen og gik tilbage til Huset, som han traf ganske mennesketomt. Nu forsøgte han paa at læse, men han var ikke istand til at fastholde en eneste Sætning. Tilfidsst tog han og ladede en Pistol og gik ud med det faste Forsæt at nedskyde Colibrierne, som vuggede sig paa Blomsterne, ved den

første Lyd, han fornam; han saae mange af disse Fugle, der glede gjennem Luften som en Traad af Stjerner og slagrede rundt omkring de blomstrende Acacietræer. Med Velbehag betragtede han de nydelige Smaaflabninger, der hoppede frem og tilbage paa Grenene og selv lignede Blomster; de vare saa tamme, at de ikke vege synderlig mere tilbage for Menneffets efter alt Glimrende saa begjærlige Haand, end om de havde været virkelige Blomster. Tankesuld stod Henri og stirrede paa disse smaa Væfener, der funkede foran ham i Luften, saa troskyldige midt i al deres Rigdom, og det faldt ham nu ikke længere ind at ville dræbe dem med sit morderiske Redskab.

Han havde naaet Dalbunden, og hervedfra kunde han see, hvorledes Mr. Darty's Slaver hældede sig ud over Bjergsflaningen og med Krumkniven i Haanden radviis afmeiede en med høie Sufferrør beplantet Mark. Muuldyr, belæssede med de affkaarne Rør, bevægede sig raft ned af alle Bjergstierne, efterfulgte af Negerdrenge, som skulde drive dem til Møllen. Langt ude i Markerne hørte man Negrene synge, thi den første Dag i Høsten ansees for en Festdag, og Duften af det hede Sukker begyndte at mærkes i Luften. Oppe paa Toppen af en høi Bakke stod Mr. Darty ret op og ned under en stor Sol skjærm og ledede Arbeidet.

En uovervindelig Sorgmodighed forhindrede Henri i at nyde Landskabets Skjønhed. Han spurgte sig selv, hvad Grunden vel kunde være til at begge Damerne

faa pludselig vare tagne bort, og hvorfor Mr. Darty ogsaa var gaaet sin Vej, ligesom for at slippe for en eller anden kilden Forklaring, skjøndt hans ædelmodige Bistand om Formiddagen syntes at vidne om Skaansel. Henri maatte altsaa være endnu mere skyldig i deres Dine, end han alt var det i sine egne, siden man ikke skjøttede om at høre paa hans Forklaringer eller Undskyldninger. Bilde de maaskee udvise ham af den vanhelligede Des Skjød? Og hvad var der blevet af Kelly?

Næste Dag samme Taushed; der var Ingen, han kunde tale med eller forklare sig for. Mr. Darty gik tidlig ud om Morgenen og kom først hjem om Aftenen, og han lod sige, at Henri ikke skulde vente paa ham ved Middagsbordet.

Henri, der nu i hele to Dage havde slakket om paa Plantagen i alle Retninger, blev tilfodst reent fortvivlet. Med hans letbevægelige Sind og heftige Følelser, maatte Bevissheden om den Uret han led, og den Straf, der allerede laae i den falske Stilling, han var kommen i, blive til en Byrde, som han umulig kunde bære paa i lang Tid, og han var færdig at forgaae af Utaalmodighed.

Da Mr. Darty om Aftenen kom tilbage, gif han rasht henimod ham og sagde:

„Hør Onkel, ligger der ikke en Goelette paa Rheden, som gaaer til Guadeloupe?“

„Hvorfor det?“

„Jo, jeg vil tage herfra . . .“

Den fortræffelige Mr. Darty blev blød om Hjertet.

„Naa, min kjære Henri,“ udbrød han og greb Henri's Haand, „jeg har været for haard imod Dig, jeg veed det. Jeg vilde spille den fornærmede og tause Onkels Rolle, men jeg er, Gudskeelov, ikke gammel nok endnu til at kunne være saa streng. Men er Du da ogsaa reent aflave, Mand, siden Du gaaer hen og debuterer i det engelske Selskabsliv med en saa complet Extravagance, som man kan tænke sig? Min Kone er færdig ved at gaae ud af sit gode Skind derover, og Mrs. Lockart er ikke langt fra at gvaæles af Undseelse, og som Du seer, har jeg heller ikke kunnet værgе mig mod den Bestyrtelse, hvoraf jeg betoges. Alle Negrene paa hele Plantagen have nu i de to sidste Dage ikke havt Andet at tale om, og hele Den vil ryste og bæve lige til dens fjerneste Klipper. Hvad har Du dog faaet i Hovedet, stakkels Menneſke?“

(Fortsættes).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skomagermester C. T. Müller.

— Mechanicus B. A. Belg.

— Barbeer B. H. Zekander.

Honfrue L. Larsen.

— G. S. Bitter.

— C. C. A. Laſjen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Løverdagen den 9de Februar 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved E. C. R.

(Fortsat.)

„Mac Phals Madera, kjære Onkel,“ gav Henri til Svar. „Jeg sagde Dem jo, at den stumme Planter havde faaet mig skammelig tildruffet, og at der vilde skee en eller anden Ulykke.“

„Naa, ja det havde jeg saamænd glemt,“ bemærkede Mr. Darty, „men nu husker jeg det. Ja vist, det er ikke ganske din Skyld; men lad nu den Sag være glemt, saa skal jeg arbeide paa at bringe Freden istand med min Kone og Mrs. Lockart.“

„Altsaa det var virkelig Grunden til at de saa pludselig toge bort iforgaars?“

„Om det var! ja, de gode Damer vilde endogsaa tage bort samme Nat, og Du kan troe, at jeg havde den største Møie af Verden med at faae dem til at blive til om Morgenens.“

„O, saa fortæl dem, kjære Onkel, i hvad Tilstand jeg var! Ja, den Madera, det var nu min første engelske Lektion. Siig dem, hvor skamfuld jeg er over den Ubesindighed, jeg har begaaet i en utilregnelig Tilstand. Jeg føler den meest levende Smerte over det Skete, og jeg agter den kjære Pige for høit til at kunne taale, at hun skulde undgjelde for en Taabelighed, som hun ikke har mindste Skyld i.“

„Ja, jeg tilstaaer reent ud, at det Vensteb, vi føle for hende, har havt sin Andeel i vor Sammensværgelse imod Dig. Hun er jo dog et Barn af Familien, vi have opdraget hende som et Minde om min afdøde Broder, hvis udtrykte Billede hun er, og skjøndt hun altsaa ikke udgjør et virkelig Lem af Familien, føle vi dog saa stor Hengivenhed for hende, at vi næsten betragte hende som en af Bore. Du har jo selv seet, hvorledes hun lever her i vort Huus; hun er mine to Smaapigers Legesøster og Veninde, det er hende der vælger deres Spadseretoure og forestaaer deres Lege, og vi ville saa gjerne see hende uskyldig og god iblandt dem. Det er vor Hensigt at faae hende gift engang med en reitskaffen Mand, for at hun ikke skal blive Offer

for en beklagelig Udfik hertillands, og det vilde derfor bedrøve mig, om Du, kjære Henri, skulde være Skyld i at vor Plan strandede. Naa, gode Venner igjen! lad mig nu see, at Du ikke gaaer hen og mister Dit gode Humeur for den Sags Skyld."

Næste Dag kom Mrs. Darty tilbage, ledsaget af Hængemaatten med Børnene og af Mr. Black, med sin lille Kasse paa Hovedet. Da hun steg af Hesten, bød hun Henri Haanden, skjøndt endnu med en Rest af Tilbageholdenhed; men Black gik op af Trappen med sin sædvanlige Pflagma, blandet med et Udtryk af Misforføielse.

Nogle Timer senere kom Mrs. Lockart ridende ned af Bjergsfraaningen. Bevægelsen og Solheden gav hendes udtryksfulde Ansigt en livlig Farve, et skarpt Smil spillede om hendes Læber og de blaae Dine tindrede stærkere end ellers. Raff og let hoppede hun af Hesten, idet hun løftede Garneringen af sin folderige Ridejole, greb Henris fremrakte Arm, og gik op i Huset, som et Fruentimmer, der nok havde taget Flugten tilligemed de Andre, men som dog gjerne atter betræder Skuepladsen for en eclatant Skandale.

Om Aftenen dinede Mr. Mac Phal og flere af Planterne, som Henri havde seet hos ham, hos Mr Darty. Der herskede stor Munterhed over Bordet; Mrs. Lockart gjorde Honneurs derved og glimrede ved sin Skjønhed og sin Vittighed som en ægte Salondronning. Den stumme Planter, hvis lakoniske Minespil

havde viist sig saa skjæbnesvanger for Henri's Tænkeredskab, var ogsaa her tilstede; han sad nede for Enden af Bordet, uden at Noget syntes at gjøre Indtryk paa ham, og begyndte atter paa sin tause Maneer at løfte sit Glas Madera, idet han saae stivt paa den unge Cadet; men Henri stødte sit Glas fra sig med et saa naturligt Udtryk af Rædsel, at Mrs. Lockart stak i at lee høit og rev den alvorlige Mrs. Darty med sig. Henri forsøgte ogsaa at være munter, men en indre Uro bekæmpede hans Anstrængelser. Han saae nemlig ikke noget til Nelly, skjøndt alle de Andre vare tilstede, og Tanken herom tyngede paa hans Sind og holdt hans Læber lukkede. Det nyttede ikke at Mrs. Lockart i sin Conversation gjorde sig Umage for at rive ham med sig ved sine suilde Spørgsmaal og Bemærkninger; han blandede sig kun lidt i Samtalen og faldt atter tilbage i sin forrige Taushed, saasnart Høfligheden tillod det. Dog den unge Dame tog snart fat paa ham igjen; hun lod saa at sige ham tilflyde endeel af den Beundring, hun indhøstede hos de Andre, og syntes kun at ville glimre for at blænde ham.

Da Gæsterne vare tagne bort og Henri atter befandt sig ene paa sit Værelse, følte han, at han med Liv og Sjæl elskede det englelige Væsen, der nu var forsvunden.

Han gav sig til at betragte enkeltviis alle de Hindringer, som skilte dem fra hinanden. For det første vidste han ikke hvor Nelly var; men ikke nok dermed,

hendes Moder var bleven vred, Noget, hvori man ikke kunde fortænke hende, dernæst var Alles Opmærksomhed bleven henledet paa ham og Nelly, saa at man for Fremtiden vilde vogte paa ethvert af deres Skridt, og dette gjaldt da isærdeleshed om den intrigante og maaskee skinsyge Mrs. Lockart, der førte Civilisationen som Baaben mod den elskelige Pige, der var sødt og opdragen paa denne affides D. Hertil kom det fremmede Sprog, der reiste sig som en uoverstigelig Muur imellem dem, og endelig og fornemmelig skyldte han at tage Hensyn til den hjertelige Gæstfrihed, som vistest ham.

Hvorledes skulde han vel bryde alle disse Lænker for at kunne kaste sig for Nellys Fødder?

Henri gif denne Aften tilsengs med taarefyldte Dine.

V.

Da Henri vaagnede næste Morgen fik han Die paa et sort Hoved, der hvilede paa Sengenkannten.

Det var Regeren James, en af Tjenerne i Huset. Han havde listet sig ind i Henri's Værelse ganske tidlig om Morgenens, og sat sig paa Gulvet ved Siden af hans Seng; her stak han Hovedet ind under det syldige Musquitoomhæng af Gaze, støttede Hagen mod Kanten af Madrassen og fæstede sit Blik paa Unglingens tillukkede Dienlaag, og saaledes sad han og ventede med en Billedstøttes Ubevægelighed paa at han skulde vaagne.

„Hvad vil Du?“ udbød Henri yderst forbauset.

James rakte ham en med Blyant skreven Billet, og Henri fastede et Blik paa Underkriften.

„Fra Nelly!“ raabte han, og i et Sæt sad han overende i Sengen.

„Hvor er hun? Hvorfor er hun ikke kommen tilbage? Er det hende, der sender Dig? Tael! Tael!“

Men Negeren søgte ved Tegn at gjøre ham begribeligt, at han ikke forstod hvad Henri sagde.

„Ja, det manglede kun!“ raabte Henri, „det staaer nok skrevet i Skjæbnens Bog, at jeg skal finde Alles Læber lukkede her.“

Han gjorde nu Tegn til Negeren, at han skulde trække Jalousterne op; ved den første Lysstraale foer Henri's Bine til Billetten og han saae — at den var skreven paa Engelsk.

„Hvorledes! Nelly skriver mig til og jeg skal ikke vide hvad hun siger!“ udbød den stakkels Fyr midt i al sin Glæde.

Han læste og læste vel ti Gange disse stumme Ord, og anstrængte sig af yderste Evne for at udfinde det hemmelighedsfulde Papiers Indhold, men forgjæves.

„Ikke et Ord, ikke et eneste Ord forstaaer jeg! — Læg brav Mærke til hvad jeg siger, James; jeg vil læse ganske langsomt og sagte, og saa skal Du søge ved Tegn at gjøre mig begribeligt, hvad Miss Nelly har villet sige.“

Henri traadte nu hen til Negeren og begyndte at

fremstige Ordene i den første Linie; han nævnte kun eet Ord ad Gangen og standsede efter ethvert af dem.

„Forstaaer Du det, James?“ lød hans stadige Spørgsmaal.

Men James rystede paa Hovedet med et blidt og sørgmodigt Smil, og det var aabenbart at han Ingen- ting forstod, fordi Henri forvanskede Ordene's Lyd ved sin franske Udtale.

„En Ordbog! En Ordbog! Min Fregat for en Ordbog!“ raabte den unge Cadet, idet han hævede den usfatteerlige, men uforstaaelige Billet mod Himlen.

James udstrakte langsomt sin Haand i den Ret- ning, hvor Sukkermarjerne laae, og pegede paa Mode- rens Hytte nede ved Foden af Bakkerne; derpaa lagde han Fingeren paa sine Dine og lod den løbe ned ad sine Kinder den Vej Taarerne rinde.

„Hun er hos sin Moder og hun har grædt! Det er det, Du vil sige, ikke sandt?“ spurgte Henri. „Nuvel, James, bring hende dette Svar i Mangel af ethvert andet.“

Idetsamme trykkede Henri et Kys paa Nellys Billet og lagde Fingeren paa sine Læber for at paabyde Sende- buddet Tausshed. Derpaa aabnede han sin Badsæk og fremtog en Sølvmonst, hvilken han rakte Negeren; men denne vægrede sig ved at modtage den og forlod Bæ- relset, efter at have forviiset sig om, at der i den store Sal Ingen var tilstede, som kunde bemærke ham.

Henri skjulte Billetten paa Bunden af sin Kuffert

og gav sig ifærd med sit Toilette med en Ivrighed, der røbede hans oprømte Stemning.

Et Dieblif efter befandt han sig ved Siden af Mr. Darty, hvem han havde bemærket ude i det Frie, hvor han stod og mønstrede Sukfermarkerne med sit sædvanlige Morgenblif.

„Hvor det er et yndigt Veir idag, kjære Dufel, og see engang de vældige Sukferrør, der kneise nede i Dalen! Apropos, skulde De ikke have en engelsk Ordbog at kunne laane mig?“

„Ah, saa Du er staaet op idag med Studeer-tanker?“

„Ja, jeg bliver jo her paa Den i tre Maaneder, saa jeg har ifinde at tage dens Sprog med mig som en Grindring.“

„Meget vel, min Ven; men jeg eier saamænd hverken Ordbog eller Grammatik, og jeg troer, at Du vil have Banskelihood nok ved at opdrive disse Ting her.“

„Hvad for Noget, Dufel!“ udbød Henri yderst forstræffet, „paa hele Den St. Martin skulde man ikke kunne opdrive en Ordbog! kan det være muligt?“

(Fortsættes).

C. W.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Løverdagen den 16de Februar 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Franskt ved C. C. R.

(Fortsat.)

„Seg vil raade Dig at henvende Dig til Mrs. Lockart; har hun ingen, saa er jeg meget bange for, at din Plan vil strande.“

„Ah, men det vilde jo være en evindelig Skjændsel for det ganske Land! Jeg vil strax gaae til Mrs. Lockart.“

Henri ilte affted og stod et Dieblik efter udenfor hendes Dør og bankede paa.

„Hvem er det?“ spurgte Englænderinden, der var ifærd med at gjøre sit Morgentoilette.

„Det er mig, Henri. Hvorledes befunder De Dem, Mrs. Lockart? De skulde vel ikke kunne laane mig en engelsk Ordbog?“

En hjertelig Latter gjenlød pludselig inde i Bærelset.

„Hvad vil De gjøre med en engelsk Ordbog saa tidlig paa Morgenstunden?“

„Studere,“ svarede Ynglingen.

Englænderinden lo bestandigt.

„Gaaer De maaskee hver Dag et nyt Indfald, Hr. Henri?“

„Jeg haaber, at det Indfald, jeg nu har faaet, er af en alvorlig Natur, og Mrs. Lockart vil vistnok ikke betage mig Modet i denne Retning; jeg har endogsaa gjort Regning paa Deres Veiledning.“

„Ah, saa De antager mig altsaa til Lærer?“

„Ja, hvorfor ikke? Bilde det maaskee ikke være det bedste Middel til at trodse min Dovenskab?“

„See, det kalder jeg en meget smuk Compliment saa tidlig paa Dagen, og den fortjener at jeg lukker min Dør op. Kom kun ind, Hr. Studiosus, og vær saa god at trække mine Jalouster op. „Nei, stop! ikke saa høit! De gaaer jo hen og fylder mig hele Bærelset med Sol.“

„Altsaa De har en Ordbog?“

„Ja, jeg har ganske rigtig en Ordbog, og det er rimeligviis den eneste, der findes paa hele Den; jeg

tør derfor haabe, at De, trods Deres store Fyer, vil holde godt Huus med den."

"Har De den her?"

"Vorherre bevares, hvor De dog er bleven ivrig! Nei, jeg har den ikke her, den er hjemme."

"Kunne vi ikke hurtigt lade en Neger ride over efter den? — Jeg seer paa Deres Dine, Mrs. Lockart, at De forundrer Dem ganske særdeles over mit Forehavende; men mine Dage ere jo talte her paa Den, og jeg har derfor foresat mig, at jeg ikke vil lade et eneste Minut gaae ubenyttet hen. Desuden er jeg jo heiler ikke ganske vis paa at træffe Mrs. Lockart her imorgen; et uforudseligt Lune kunde maafee bringe hende til pludselig at bestige sin Ganger og forsvinde. Jeg har sat mig i Hovedet at lade hendes Haand aabne mig Indgangen til den engelske Digtekunsts ukjendte Verden, og da det er min Lod at skulle leve paa Havet, saa vil jeg lære at kjende, hvad Sorgeligt eller Glædeligt dets uhyre Dde har indgivet Skjaldene hos det Folk, som der fører Herredømmet."

"Og det gjør De Ret i," bemærkede Mrs. Lockart; "de engelske Digteres Frihedsfands vil tiltale Deres Uafhængighedsfølelse og De vil i den engelske Literatur høre Accorder, som ikke flinge andetsteds. Dette Sømandsfolk er begavet med en mere rastløs Aand end de andre Nationer. Det føler sig indsnævret i denne Verden og flakker derfor om paa alle Veie og alle Have; det quæles i al den straalende Civilisation, der

hviler som en dødbringende Atmosphære over dets Drige, og forlader Hjemmet med Sorg i Hjertet for at streife glædeløs om i den vide Verden og udspeide dens hemmeligste Afkroge. Og da De nu ogsaa er bestemt til at skulle leve paa Søen og fornemme Indtrykket af al dens Gensformighed, saa er det ogsaa min Mening, at De bør lægge Dem efter Engelfk."

"James!" raabte Henri ud af Vinduet.

"Hvad har De ifinde?"

"Na, sig ham, at han skal sadle en Hest og ride over efter Deres Ordbog. Jeg længes ordentlig efter at gjøre mig bekendt med det rige Bibliothek, De der har."

Mrs. Lockart gik nu hen til Vinduet og gav James det fornødne Paalæg, og et Dieblik efter faae man ham ride op ad en af Fjeldstierne.

"Altsaa det er en Aftale, Mrs. Lockart, at naar der er et Ord, jeg ikke kan faae Bugt med, saa kommer jeg til Dem og henter Raad?"

"Hjertens gjerne!"

"O, det er fortræffeligt!"

Henri forlod Bærelset saa sjæleglad, som en Elsker, der har fundet en Stige, ved hvis Hjælp han kan bestige en Muur. I den glade Forventning om Ankomsten af den velsignede Ordbog gav han Ild paa de forbiflyvende Fugle og opsendte saaledes sin Tak til Himlen paa en temmelig larmende Maade.

Mrs. Lockart stod og støttede Albuen til Vindues-

karmen, medens hun med forbauset Blik fulgte hans overgivne Jagt.

Efter en Times Forløb kom James atter tilsyns oppe paa en af Høiderne, medbringende den usfatteelige Ordbog. Mrs. Lockart leverede Henri den tilligemed en engelsk Grammatik og et Bind af Washington Irvings „Skizzer.“

„Maa jeg saa overgive Dem disse Ting,“ sagde hun, „og lader os saa see hvad De saaer ud deraf. Deres første Lectie skal være at oversætte mig den amerikanske Mythe om Rip Van Winkle. Det er en Historie om en skikkelig Bondefnøs inde mellem de appallagiske Bjerge, der en skøn Dag, under Englændernes Herredømme i Amerika, drak sig fuld og lagde sig til at sove; men da han efter tyve Aars Forløb vaagnede op igjen, befandt han sig i de forenede Staters Republik og omgiven af en ligesom fremtryllet Civilisation. Saameget kan jeg sige Dem, at hvis De i en Tid af tre Maaneder vil see den engelske Litteraturs Rigdomme udfolde sig for Deres Blik, saa maa De saamænd ikke gaae hen og falde i Søvn under Arbeidet.“

Henri modtog de tre Bind og gik ind paa sit Bærelse; men strax efter jaae man ham komme ud igjen med Bøssen paa Halsen og Bøgerne i Haanden.

„Men, du gode Gud!“ udbrød Mrs. Lockart, da hun saa ham; „og jeg, som troede, at De vilde lukke Dem inde paa Deres Bærelse, dreie Nøglen to

Gange rundt og tilspærre Vinduer og Døre for rigtig at kunne tage fat."

„Luffe mig inde!" raabte Henri; „nei, det overlader jeg til Nordens Oldgrandsfere. Lad dem gaae hen og tage deres lodne Huer og deres Brillen paa, og ruge i Kaffeovnstrugen over deres ærværdige Skrinbøger ved Skinnets af en døstig Lampe, medens Sneen falder paa Tagene. Jeg derimod iler ud for at opsoge den svaleste Skygge paa hele Den, og naar jeg har fundet en kjølig Kilde, lægger jeg mig ned og strækker mine Lemmer ved dens Bred og aabner saa mine Bøger."

Henri hoppede rask og let ned ad Trappen og tog Veien ned imod de smukke Træer ved Abreddens, hvor han Dagen efter sin Ankomst havde mødt Nelly, ifærd med at samle Frøkjerner til sine Halsbaand. De skyggesfulde Træer og Kjøligheden fra det rindende Vand gjorde denne Adal til en henrivende Blet. Medens en glødende Solvarme forbrændte Dens nøgne Bjergetoppe, udsprang den lille Bæk paa Bjergets Side og forsvandt i Dalen, ledsaget til Stranden af et Følge af Bambus-, Mango- og Cacaotræer, der begjærligt søgte at væde deres Rødder og dyppe deres Grene i dens Vand. Smaa Fjeldsøer, indfattede af uhyre vulkanske Klippestykker og fyldte med det klareste Vand, afløste hinanden og dannede ligesom Trinene paa denne Luftstige. Her kunde man meget tidlig om Morgenens faae sig et isnende koldt og yderst forfriskende Bad. Appelsiner,

Cacaobønner, Mango- og Mahognytræets Frugter faldt ned i Vandet paa alle Sider, og Træerne vrinklede af Bugle i de skønneste Fjederdragter samt af Frugter og Blomster.

Henri fulgte denne balsamiske Sti indtil de sidste Søer, hvorhen sjelden Noget kom, og da han havde fundet en Sø, der i romantisk Bildhed tabte sig i Skyggen af Træerne og Buskværket og ret tiltalte hans Stemning, lagde han sig ned og kastede Bøssen i Græsset ved Siden af sig. Nu fremtog han Nellys mystiske Billet af sin Lomme, lagde den paa Vericonet og aabnede den. Historien om Rip Van Winkle forblev liggende uaabnet ved Siden af Bøssen, thi Henri havde en mere interessant Historie at lytte til end den om hiin Gyrover.

Nellys Billet bestod af to smaa Sider beskrevne med Blyant. Skriften var just ikke meget elegant og der er ingen Tvivl om at Mrs. Lockart jo skrev paa en langt mere civiliseret Maade; Papiret var heller ikke nær saa fiint og blødt, som det man kan kjøbe i Londons Boutikker, og dog holdt Henri den lille uanseelige Billet imellem sine Fingre og betragtede den med rørende Medlidenhed. Efter at han havde vendt og dreiet den med stor Hentykkelse og ikke mindre Forlegenhed, greb han til Ordbogen og søgte det første Ord, Nelly havde brugt, men — han fandt det ikke. Bestyrtet gif han nu over til det andet, men det manglede ogsaa. Med det tredje

var han vel heldigere, men paa det fjerde fik han atter intet Svar.

Get Ord af fire! Det var rigtignok en vel lille Stjerne paa den skyfulde Himmel.

Henri foresatte sig nu, at han vilde læse alle de Ord i Ordbogen, som stode i nogen, om ogsaa temmelig fjern Forbindelse med dem, der maatte findes i Nellys Billet; men saa maatte han have læst hele Ordbogen igjennem, og efter i to Timer at have arbejdet paa denne Maade, perlede Sveden i store Draaber paa hans Pande, uden at han var kommen synderlig videre end da han begyndte.

Han lagde nu Ordbogen fra sig i Græsset og sagde for sig selv:

„Nelly maa bestemt gjøre sig skyldig i ortografske Feil. Det er ikke muligt, at der kan mangle saamange Ord i Lexiconet. Herregud! og jeg, som troede paa denne Maade at kunne sladdre med hende! Ja, tilviise, Sproget danner en frygtelig Stranke imellem os.“

(Fortsættes).

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Forgylder J. Petersen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Løverdagen den 23de Februar 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Endnu en Stund betragtede han den kjære Billet med et kummerfuldt Ansyn; derpaa forligede han sig atter med den ved at paatrykke den et Kys, stak den igjen i sin Lomme og vendte hjem. Han var viensynlig ikke saa fornøiet som da han gik ud.

„Naa, hvordan gaaer det?“ spurgte Mrs. Lockart, da han kom ind af Døren.

„Na, jeg har en daarlig Nyhed at bringe Dem,“ lød Henris Svar.

„Hvilken da, om jeg tør være saa fri?“

„De sagde jo, at dette Lexicon var det eneste, der fandtes her paa Den, ikke sandt?“

„Ja, sandsynligviis det eneste.“

„Du er det saamænd grumme ærgerligt, for det er meget slet affattet.“

„Hvorledes! slet affattet? Saa De er allerede lærd nok til at kunne bedømme mit Lexicon?“

„Ja, man kan jo ikke finde Ordene deri.“

„Aa! saa den stakkels Rip Van Winckle? . . .“

„Endnu bestandigt hviler i den dybeste Søvn.“

„Men, lader os engang see, hvad er det for Ord, som De ikke har kunnet finde?“

„Hvad det er for Ord?“ udbrød Henri forlegen.

„Ja, seer De, Mrs. Lockart, jeg har nu engang mere Anlæg til at ærgre mig end til at kunne huske. Alt vel overveiet, saa troer jeg, at jeg gjør bedst i at lade Ordbogen blive her i nogle Dage og derimod begynder med Grammatiken.“

„De har altsaa dog ikke tabt Lysten?“

„Jeg! Nei, jeg forsikkrer Dem, at hvis jeg havde sat mig for at ride nedenunder Dens Bjerger, saa hvilte jeg ikke førend det var skeet.“

„Bravo! Rip Van Winckle vil altsaa nok komme til at vaagne engang igjen?“

„Ja, det kan han være sikker paa.“

„De er en fortræffelig Fyr! Ræt mig Deres Haand.“

„Ha!“ hvidskede Henri sagte for sig selv, idet han

bukkede sig ned for at kysse hendes Haand, „hvis hun vidste i hvilken engelsk Bog, jeg har læst i disse to Timer, saa vilde jeg nok faae en artig Kindhest af denne nydelige Haand, istedetfor at det nu er mig tilladt at kysse den.“

Om Eftermiddagen red Henri ned til Flækken Marigot, Zens lille fredelige Hovedstad. Da han hverken kunde svare Nelly eller faae hende at see, fortæredes han af det brændende Dnske, at lade idetmindste en Tanke naae til hende. Kjærligheden indeholder en umaadelig Trang til at give og meddele. Henri fløi afsted over Bjerge og Dale og begav sig til den lille By i Haab om, at han nok der vilde træffe paa en eller anden ubetydelig Gjenstand, som kunde behage Nelly. Han havde snart gjenkjendt Mr. Norlys Huus paa dets røde Balkon og de det omgivende Cocustræer. I en Fart var han over Dørtærskelen og traadte ind i Stuen, hilsende sine første Værter paa Den med sit hjertelige Goddag. Mr. Norly var fraværende; men Miss Jane, Husets ugeneerte Herskerinde, reiste sig op fra Hængemaatten, hvorpaa hun laae og strækkede sig i al Magelighed, og gif hen og indtog en ikke mindre beqvem Stilling paa den i Salen staaende Canapee, idet hun rakte Henri sine med Ringe besatte Fingre.

„Men siig mig dog engang, hvor De faaer alle disse Ringe fra?“ begyndte Henri.

„Ja, her paa Stedet faaer jeg dem ikke,“ sagde hun; „det er Mr. Norly, som bringer dem hjem med

sig fra de større Der; hvergang han kommer hjem fra en Reise forærer han mig een, saa jeg kan tælle paa mine Fingre, hvormange Reiser han har gjort."

"Men her kan man ingen faae at kjøbe, siger De?" vedblev Henri.

"Af!" udbrod hun, "hvad troer De vel man kan faae her paa denne usle D?"

"Da troede jeg dog" bemærkede Henri ganske sørgmodigt, "at overalt hvor man træffer et smukt Fruentimmer, kunde man ogsaa faae det, der gjør hende saa lykkelig."

"Skal De maaskee allerede forære Ringe bort?"

"Heldigviis ikke, og det saameget mindre, som jeg ingen kan faae."

"Ja, da afstaaer jeg Dem meget gjerne en af mine. Mr. Norly skal slippe med at give mig to for sin næste Reise. See her, behag at vælge!" raabte hun, og præsenterede Henri sine ti Fingre, der bogstavelig talt vare overlæsfede med Ringe.

Henri greb hendes med saa rig Odselhed smykkede Hænder; han havde stor Lyst til at lade en af Ringene glide af og med Fingeren paa sine Læber paabyde den smukke Pige Taushed. Men al oprigtig Kjærlighed er frygtfom af sig; at modtage Tilbudet var jo det samme som at gjøre en Tilstaaelse, ja det var det samme som at udtale et Navn, thi Nelly var den eneste unge Pige paa Mr. Darty's Plantage. Efter et Dieblis Betænk-

ning gav Henri Miss Jane begge hendes Hænder tilbage med samt alle deres Ringe.

„De er en lille Lediggængerke“ sagde han, „og jeg er vis paa, at de lænkebinder alle disse stakkels Fingre paa denne Maade blot for at have et Paaskud til ikke at bestille Noget.“

„De vil altsaa ikke have nogen af dem? Virkelig ikke? Pas paa, jeg tæller Een, to . . .“

„Nei, jeg skal ingen have,“ sagde Henri.

„Naa, ja ja da! Vil De maaskee have Silketørklæder, saa røde som Granatblomster? Jeg maa nemlig lade Dem vide, at jeg giver mig lidt af med Smugleri, skjøndt De jo mener, at jeg Intetning tager mig for.“

„Ak!“ tænkte Henri, „et rødt Silketørklæde til min elskede Kelly! Men desværre har jeg nylig gjort det kun alt for broget for os Begge ved min Ubesindighed!“

„Men hvad sidder De der og falder i Staver over?“

„Jeg?“ sagde Henri, „jeg tænker paa at De gør Dem lystig over mig. Hvem mener De vel, at jeg skulde udpynte med Deres røde Tørklæder? Skulde jeg maaskee hænge dem op i Mr. Darts Drangetræer for at skræmme Droslerne? Men da De endelig vil give mig Noget, og jeg ikke bør vrage Alting, saa vil jeg bede Dem om at give mig et Kræmmerhuus Bonbons.“

„Jh, til hvem skal det være?“ spurgte den Nysgjerrige.

„Til Mrs. Darty's Smaa piger,“ svarede Henri skjælvende og rødmende.

„Bonbons? Ja, det vil saamænd ikke være synderlig lettere at opdrive dem her end Ringe.“

„Hvad for Noget! Kan man ikke engang faae Bonbons!“ raabte Henri fortviolet. „Men hvordan i Alverden faae dog Fruentimmerne Hast paa Tiden her paa Den, naar de ikke engang spise Bonbons!“

„Herregud! Bent nu bare et Dieblif, førend De bliver saa ilter. Jeg skal strax sende Bud omkring i Nabolauget for at faae fat paa nogle. Job!“ raabte hun.

Hovedet af en lille Negerdreng kom tilsyne ved Vinduet ud til Gaarden. Miss Jane gav ham paa Engelsk et Ord og Drengen forsvandt, men et Dieblif efter kom han tilbage med tomme Hænder.

„Ikke sandt, der er ingen at faae?“ spurgte Henri. „Ja, Marigot er rigtignok en ussel Rede, det maa jeg tilstaae.“

„Er det Dem da virkelig saa magtpaaliggende?“ spurgte hun leende.

„Jh, men kan De ikke nok forestille Dem min Forlegenhed, naar jeg skal fremstille mig for mine smaa Cousiner uden at kunne byde dem saameget som en Smule Bonbons?“

„Job!“

Regerdrengen fik nu et nyt Grinde og løb afsted i anden Retning. Et Dieblif efter var han tilbage.

„Her have vi dem!“ raabte Miss Jane. „Vær saa artig, Hr. Franskmand; De seer nu, at man dog kan opdrive Bonbons paa St. Martin. Hvis der ingen havde været, skulde jeg ellers nok have lavet Dem nogle.“

„De er den elskværdigste Miss Jane, man kan see for sine Dine!“ udbød Henri, idet han glad stak Pappirsposen i sin Lomme. „Til Gjengjæld ønsker og haaber jeg, at Vorherre vil være saa naadig at gjøre Deres Fingre endnu længere, for at Mr. Morly paa dem kan holde Regnskab med alle sine Reiser.“

„Hvorledes De vil allerede gaae?“

„Ja, Solen er ved at gaae ned. Maa jeg nu takke Dem ret meget for Deres Uleilighed og bede Dem formelde min Hilsen til Mr. Morly. God rolig Nat.“

Hvo der havde seet, hvorledes Henri fløi hen ad Landeveien i en strygende Galop, vilde have fattet den salige Fryd, som et Kræmmerhuus fuldt af Suffergodt kan forarsage. Brantome er visselig ingen lemsældig Dommer i Capittlet om Fruentimmerne, men han har upaatvivlelig Ret der, hvor han taler om de unge Pigers Lykke. „Et Par Lokker af deres Haar,“ siger han, „nogle smaa Perler, en lille Ring, Baandsløise eller andre Smaagjenstande, som netop ere ved Haanden og ikke koste synderligt, det er Alt hvad de kunne

affee til deres Elskere; thi ingen ung Pige har Meget at rutte med i den Henseende, selv om hun er af fornem Adel eller en rig Arving."

Henri kunde heller ikke slaae stort paa det her paa Den, hvor han Intet kunde faae at kjøbe. Ak! gjerne var han seilet over til de større, rigere Der, der skimtedes paa den fjerne Horizont, for med begjærlig Haand at gribe Alt hvad der kunde smykke Gjenstanden for hans glødende Elskovsdrøm; gjerne havde han fremtryllet Paris's Vidundere paa disse affides Strande for at priisgive det Hele til Blyndring af Nellys elselige Hænder! Men han var dog ikke bedrøvet over Savnet af alle disse Herligheder og svævede i sin Lykkes Ruus hen over Landeveien, fordi han havde Bonbons i Lommen. Ja, give og meddele er Elskovs Løsen, og naar Kjærestefolk blot kunne forære hinanden Noget, saa bryde de sig ikke om Gjenstandens Værdi.

(Fortsættes).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Smedermester C. J. Petersen i Storehedinge.
 - Politibetjent L. Herz.
 - Barbeer F. A. Polascheck.
-

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 9.

Lørdagen den 2^{den} Marts 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

S Slutningen af Marts Maaned d. 2. vil en Repræsentantsforsamling blive afholdt i Selskabet for at foretage Valg paa nye Repræsentanter ifølge Lovens § 31. Tiden vil nærmere blive bekjendtgjort.

I Anledning heraf opfordres herved Selskabets **samtlige Medlemmer** til, i Henhold til Lovens § 34, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afleverede inden **3 Uger** fra Dato til Selskabets Bogholder, Toldbodgade Nr. 11, 3die Sal.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de Februar 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurup.

Mannestad.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdagen den 19de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6 afholdes, i Henhold til Lovens § 18, en Repræsentantsforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard paa Østergade Nr. 54, hvortil Dhrr. Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de Februar 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurup.

Mannestad.,

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. E. R.

(Fortsat.)

Da Henri naaede Mr. Dartys Bolig kom James ham imøde for at holde Hestens Tøiler. Henri stak nu Kræmmerhuset til ham og gav ham ved Tegn at forstaae, for hvem det var bestemt. Om Aftenen bragte James ham en Blomst fra Nelly.

De vare saaledes i flere Dage forhindrede fra at kunne udverle deres Tanter paa anden Maade end ved at tilsende hinanden disse stumme Tegn paa deres gjensidige Følelser. I den tidlige Morgenstund var Henri paa Farten. Han besteg de høieste Bjerge og plukkede

ffjeldne Blomster, der vare ukjendte i de dybe Dale, men som her trivedes frodigt mellem Lianerne i den renere Bjergluft. „Naar Nelly fornemmer disse vilde Blomsters Duft,“ sagde han for sig selv, „saa maa hun jo komme til at tænke paa den, der har hentet dem saa langt borte og saa høit oppe, og paa de Følelser, der drev mig til at gjøre det.“ Nelly kunde ikke gaae ud; men hun sendte ham til Gjengjæld hver Aften nogle Blomster af en vild Jasminbuss, der stod udenfor Døren til hendes Fangebuur og de fandt Begge en huld-salig Trøst i saaledes at udverle de Blomster, der groede saa nær hendes Fængsel med dem, der vare fostrede i Frihedens Jordbund.

James var ogsaa virksom paa sin Naade. Han kjendte hver Slugt og hver Dal paa hele Den og kom hjem fra sine Udflugter med hele Klynger af de deiligste Druer og Bær. Dem forærede han da Henri og bragte dem atter som en Gave fra ham til Nelly med et melankolsk Anstrøg af Glæde, som om en Deel af den Lykke, han saaledes beredte Andre, ogsaa blev ham selv tildeel; men med et tungsindigt Smil vægrede han sig bestandigt ved at modtage Noget for sin Uleilighed, saa Henri ofte stod stille og betragtede ham med Forundring.

Paa den anden Side vakte disse Morgenudflugter til Bjergene Ross's Blacks Opmærksomhed. Man saae ham ofte sidde paa en eller anden Steen og stirre paa Toppen af Paradiisbakkerne, naar han opdagede den

unge Franskmand paa sine Vandringer op ad de steile Skraaninger. Han rystede da gjerne paa Hovedet og fløitede en Smædevise mellem Lænderne.

Imidlertid læste Henri uafladeligt i Mrs. Lockarts Grammatik med den feberagtige Iver, som man kan tænke sig hos en Fange, der har foresat sig at ville gjenneembryde tykke Mure med et Søm. Han trængte bestandigt meer og meer ind i Sprogets Aand og det var hans faste Beslutning at ville tilegne sig det for paa denne Maade at bane sig en Vej til Nelly. Efter nogle Dages Forløb følte han sig ogsaa saa temmelig hjemme i Syntarens Sammensætninger, og holdt alle Reglernes krydsende Traade i sin Haand, saa at han kun havde selve Ordene tilbage. Nu først greb han paany til Ordbogen og fremtog Nellys Billet.

(Fortsættes).

G. R.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Manufacturhandler G. J. Schwarzlose.

Extract

af

fjerde Quartals Regnskab 1860,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 10.

Løverdagen den 9de Marts 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Slutningen af Marts Maaned d. 2. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt i Selskabet for at foretage Valg paa nye Repræsentanter ifølge Lovens § 31. Tiden vil nærmere blive bekjendtgjort.

I Anledning heraf opfordres herved Selskabets **saamlige Medlemmer** til, i Henhold til Lovens § 34, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke vedes afleverede inden **3 Uger** fra Dato til Selskabets Bogholder, Toldbodgade Nr. 11, 3die Sal.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de Februar 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurup.

Rannestad.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdagen den 19de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6 afholdes, i Henhold til Lovens § 18, en Repræsentrantsforsamling i Efterslægtselskabets Gaard Nr. 54 paa Østergade, paa hvilken tillige vil blive foretaget Valg paa nye Repræsentranter overeensstemmende med Lovens § 34, hvortil Dhrr. Repræsentranter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 5te Marts 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurrup.

Kjøbenhavn.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Henri lignede en Sammensvoren, der med glødende Isterhed søger at bringe et hemmeligt Document for Lyset, og den overstrømmende Glæde, han følte, da de hidtil for ham uforstaaelige Ord lidt efter lidt fremtraadte med Liv og Tanke, var færdig at sprænge hans Bryst. Ja, han hørte Nellys Stemme! Naar undtages enkelte Ord af en uforklarlig Dunkelhed, saa talte han virkelig med hende, om end ikke allerede med Tankens

Hurtighed, saa dog med Følelsens Inderlighed. Endnu en Anstrængelse og Ordbogen nedbrød den sidste Skillevæg.

Her meddele vi da omsider Nellys Billet; skjælvende af Glæde læste Henri Følgende:

„Tilgiv mig, Hr. Henri, at jeg fik saa høit den Aften, da De kom ind i Bærelset, hvor jeg laae og sov. Jeg var saa betaget af Angst! Havde jeg vidst at det var Dem, saa var jeg vel nok bleven angst alligevel, da det kom mig aldeles uventet, men jeg vilde ikke have gjort nogen Stui og ganske sagte bedet Dem om at skynde Dem bort igjen. Først da jeg havde vaakt hele Huset ved min Skrigen, saae jeg at det var Dem, skjøndt De havde et Silketørklæde om Hovedet, der skjulte Deres Haar; men da var det for seent. Ak! jeg veed jo nok, at jeg har forvoldt Dem megen Kummer, men jeg kan forsikre Dem, at ogsaa jeg har maattet udstaae Meget. De maa derfor endelig tilgive mig. De To, som have voldt mig meest Bedrøvelse, ere Mrs. Lockart og saa den ondskabsfulde Blæck; han har holdt en Straffeprædiken for mig i de Andres Paahør, som om Skylden var min. Min Moder er ogsaa meget vred. Jeg tør ikke mere forlade hende, og hun siger, at saadan skal det bestandigt være, saalænge De er her paa Den. Hun har endogsaa truet mig med, at hun vil binde mig til Sengestolpen, hvis hun en eneste Gang træffer mig udenfor Huset. De kan derfor begribe, hvor bedrøvet jeg er. Og da nu Alle ere opbragte paa Dem, saa er det jeg skriver Dem til for at lade

Dem vide, at jeg ikke er vred paa Dem, og jeg beder Dem om, at De heller ikke maa være vred paa mig. Jeg sender Dem dette Brev med James, han er saadan en rigtig god Neger.

Nelly."

Henri gav sig strax ifærd med at besvare Brevet, idet han uafsladelig slog op i Ordbogen. Han valgte naturligviis de meest lidenskabelige Ord i begge Sprog og stillede dem i Række rigtignok med større Begeistring end Orden. Derpaa lagde han sin meget lille Billet sammen, ventede til James gik forbi og affendte den til Nelly.

Næste Morgen ved Daggry listede James sig ind i Henri's Bærelse paa samme Maade som første Gang og bad ham ved Tegn om et lille Stykke Papir til Nelly for at hun kunde besvare hans Billet. Henri skyndte sig med at give ham et heelt Hefte, ja han vilde endogsaa give ham hele to; men James gjorde ham begribeligt, at dette Papir useilbarligt vilde blive opdaget af Nellys Moder, Laura; han skulde blot sende hende et lille Blad ad Gangen, som Nelly kunde skjule i sit Tørklæde om Hovedet, indtil hun kunde komme til at benytte det. Hver Morgen tidlig sendte Henri hende det Papir, hun behøvede den Dag, uden at Nogen fik det at vide. Han maatte ogsaa rykke ud med et Blyant til hende.

Henri var ganske henrykt over dette Arrangement, og fra nu af begyndte Billetterne at vandre frem og

tilbage imellem dem. Trods alle Hindringer var der gjort et umaadeligt Skridt fremad. Henri knugede det usfatteerlige Lexicon, ved hvis Hjælp han talte med Nelly' til sit Bryst, og han vilde ikke have mistet denne kostelige Bog for et Par Admiralssepaulletter.

VI.

En Dag kom Henri tilbage fra Nabalens med sine tre uadskillige Bøger i Haanden. Hans Dine funkede af Glæde, thi saa Diebliffe iforveien havde han modtaget og med temmelig Lethed læst en Billet fra Nelly, der aandede lutter Dmhed og Uskyld. Han havde besvaret den uden alt for stort Besvær og næsten ligesaa vidtløftigt, som han vilde have gjort paa Fransk. Han følte en levende Glæde over, at det fremmede Sprog saaledes gav efter for hans glødende Lidenskab og at de største imellem Nelly og ham opstillede Hindringer lidt efter lidt vege tilside, og denne Glæde havde udbredt et lysende Skjær over hans skønne, ungdommelige Ansigtstræk.

„Men saa stig mig dog engang,“ begyndte Mrs. Lockart, da han traadte ind af Døren, „hvor De henter al denne Lyksalighed fra? Kommer den maaskee af Deres Selskab med Rip Van Winkle og fra Beskrivelsen af den appellagiske Bjergkjæde, eller er den kanske en Følge af Deres Studeerkammers vilde Skjønhed? Nu, det maa jeg sige, det er virkelig en Fornøielse at laane

en Ordbog ud, der kan fremkalde saamegen Glæde og Tilfredshed."

"Seer jeg da saa lykkelig ud?" spurgte Henri, bestrøet over saaledes at røbe den Høitid hans Hjerte feirede. "Jeg kan rigtignok ikke nægte, at det Parti af de appellagiske Bjerge, som jeg ved Hjælp af Deres Lexicon begynder at skimte, er overmaade smukt; men det er dog i et andet Landskab jeg henter min Glæde. Det er min skønne Adal, som jeg er ganske indtaget i."

"Og hvad Smukt finder De da ved den? Fortæl mig det."

"Seer De, jeg søger at vænne mig til Gensomhed, som en Sømand bør gjøre," svarede Henri, "og hvis jeg maaskee bærer Glædens Stempel paa min Bænde, saa kommer det rimeligviis af, at jeg har faaet Bished om, at Gensomheden, naar den Tid engang kommer, ikke vil blive alifor glædeløs for mig. Jeg søger altsaa at blive fortrolig med de tause Dale her paa Den indtil jeg skal færdes paa Skibets tause Dæk. Og min kjære Adal er jo netop et prægtigt Skib! Den er snæver som en Fregat, hvis Høibordslæder dannes af himmelfkneisende Bjerge, dens Master af skønne Træer med deres Seil af Løvværk; dens Reeb og Touge ere de fra alle Sider nedhængende Lianer, dens Tallier modne Frugtflinger, dens Flag ere Blomster og det bevingede Mandskab, der hopper frem og tilbage paa Ræerne, ræddes ikke for Stormen. Og jeg selv, den

tilkommende Drømmer paa det umaalelige Hav, hviler udstrakt i Græssets Bølger og lytter til den kjølige ved mine Fødder rislende Bæk, der ligesom danner Kjøl- vandet for dette af Bellugt duftende Skib og haster herfra for ligesom jeg at forsvinde ude paa Havet!" . . .

„Lor jeg ikke nok bede Dem om at føre mig ombord paa dette Poesiens Fartøi? Jeg er aldrig før bleven opmærksom derpaa, men De giver mig virkelig Lyst til at bese det.“

„Jo Frue, De behøver blot at tage min Arm.“

„Undskyld, at jeg først tager to andre Ting med mig, nemlig min lille Parasol og de to smaa Darts. Lucy! Emmeline! kom hen til mig!“

Med Parasollen for Ansigtet og de to Smaapiger ved Haanden fulgte den nysgjerrige Mrs. Lockart med Henri ned til Aaen.

„Betragt engang!“ udbrød Henri, da de havde naaet Dalbunden og stode omgivne af Træer og Søer paa alle Kanter.

„Ja det er ret romantisk og eensomt,“ bemærkede den straalende Selskabsdame. „Men naar først Diet engang er blevet mæt, saa bliver der Intet tilbage for Indbildningskraften. Man bliver hurtig kjed af Steder, der ikke tiltale Aanden. Hvad mig angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg kun finder det Landskab virkelig smukt, hvortil der knytter sig en eller anden Grindring, Scenen for en stolt Bedrift eller et bevæget Liv, Skuepladsen for et Nederlag eller en Seir tiltale min Sjæl; men en

Egn uden historiske Minder er for mig et Stykke Land uden Poesie, thi hvor Mennesket aldrig har sat sin Fod, fattes det Inderbildningskraften paa Stof."

"Ja, men saa er der ogsaa baade Hæder at vinde og Nydelse at finde for den, der først betræder Stedet," udbød Henri. "Er det ikke en sjelden, en guddommelig Nydelse at være den Første, hvis Stemme skaber Echoet i en livløs Omgivelse, den Første, der bringer Liv i det, der venter paa Liv? Hvor endnu Intet vækker Erindringer, vækker enhver Ting Haabet. O, lykkelig den, der plukker denne Fremtidens Blomst!"

"Fortiden," bemærkede hun, "har ogsaa sin Blomst, den hedder: Melancholie."

Medens de saaledes talede sammen førte Henri Mrs. Lockart om under de romantiske Løvhyælvinger; hun støttede sig til hans Arm og bevægede sig paa den utvungne Maade, som er almindelig i dette Klima paa længere Udflugter. Den gribende Ynde i Omgivelserne paa dette eensomme Sted, Stilheden, der kun afbrødes af det fra Sø til Sø neddrindende Vand, Kjøligheden under de skyggesfulde Træer, den bedøvende Bellugt fra Planterne og det herlige Skue af denne Urnatur, Alt, dette talte mere indtrængende Omvendelsens Sprog end Ord ere istand til.

(Fortjættes).

C. W.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 11.

Løverdagen den 16de Marts 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. G. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Lirsdagen den 19de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6 afholdes, i Henhold til Lovens § 18, en Repræsentantsforsamling i Efterslægtselskabets Gaard Nr. 54 paa Østergade, paa hvilken tillige vil blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter overeensstemmende med Lovens § 34, hvortil Dhrr. Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 5te Marts 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurrup.

Nannestad.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Den sværmeriske Englænderinde følte det Tryk, der blændede hendes Dine og opfyldte hendes Hjerte med Glæde; men hun søgte ikke at forklare sig Grunden til denne Glæde eller at give den Lust i Ord, og det var som om den Tausshed, der herskede paa dette Sted, ogsaa havde meddeelt sig til hende.

Bludselig gjenløb dybt nede i Dalen en af de simple Melodier, der kun bestaae af et Par Toner og som i en Creolers Mund antage et Austrøg af uendelig Blidhed og Sorgmodighed. Mrs. Lockart og Henri standsede temmelig overraskede; men de to Bieborn, der uden Tvivl havde gjenkjendt Stemmen, gavede sig til at løbe isorveien og vare snart forsvundne bag Bambustræerne, der voksede langs Abredden; et Dieblif efter forstummede Sangen.

Mrs. Lockart og Henri gif lidt raskere til, og snart fik de gjennem Træerne Die paa en Negerinde, der stod og vadsede noget Børnetoi ved en af de sidste Fjeldsøer. De to Smaapiger stode hver paa sin Side af hende, og hun rakte dem hver en stor rød Blomst, som hun nys havde pluffet.

„Hvad er det for et Fruentimmer?“ spurgte Henri.
„Hvorledes kan hun være her, da Negrene i dette

Dieblif ere paa Arbeide og Conch=Shellen endnu ikke har lydt til Middag?"

„Jeg gjensjender hende ikke i denne Afstand,“ sagde Mrs. Lockart; „lader os gaae nærmere hen.“

Da Negerinden fik Die paa Mrs. Lockart reiste hun sig øieblikkelig, idet hun gjorde en Bevægelse fremad og stillede sig foran sin Byldt Badstøi, som om hun vilde skjule den. Henri saae et Fruentimmer for sig paa en Snees Aar, sort og glindsende som Ibenholt, med et blidt og behageligt Ansigt. Hun bar et broget=stribet Silketørklæde om Hovedet, lange Guldklokker i Ørerne og et storblomstret Skjort, som kun de meest coquette Negerinder pleie at have paa om Søndagen, naar de gaae ind til Byen. Hun var høitfrugtommelig, og denne Omstændighed forklarede noksom, hvorfor hun bragte sit Børnetøi i Orden.

„Det er en smuk Negerinde,“ bemærkede Henri; „det er saamænd første Gang jeg seer hende her paa Blantagen. Kjender De hende?“

„Jeg maa virkelig beundre Deres gode Dine,“ gav Mrs. Lockart til Svar, „for jeg er neppe istand til at skjelne Couleuren af hendes Tørklæde.“

De smaa Darty's forlode nu Negerinden og gaved sig til at løbe hen imod Mrs. Lockart, idet de raabte:

„Annecy!“

„Annecy!“ gjentog Mrs. Lockart efter dem og stand= fede pludselig.

Den undseelige Negerinde, der hørte sig kalde ved Navn, hilste nu med lydelig Stemme fra det Sted, hvor hun stod, med et

„Goddag, naadige Frue.“

Derpaa bukkede hun sig ned igjen og gav sig atter ifærd med sit Arbeide.

Mrs. Lockart besvarede imidlertid ikke denne Hilsen, men rev Blomsterne, som Negerinden havde foræret Børnene, ud af deres Hænder og kastede dem i Brede ned i Aaen; derpaa vendte hun med stolt Værdighed Negerinden Ryggen, lod Børnene gaae foran og bortfjernede sig uden at mæle et Ord.

„Tør jeg maaskee vente mig en lille Smule Forflaring om Alt dette?“ spurgte Henri ganske forundret.

„Jeg beder Dem, tael ikke til mig om den Sag,“ lod Mrs. Lockarts korte Svar. „De er nok saa god at følge mig tilbage.“

„Ah, De finder altsaa, Frue, at det ikke er tungt nok for mig, at jeg Intet forstaaer af hvad der siges, De vil ogsaa have, at jeg Intet skal forstaae af hvad der gaaer for sig?“

„Naar det, der gaaer for sig er en Skjændsel, saa vil jeg helst ikke spørges. Jeg beder Dem, forstaa mig.“

„Jh, men begriber De da ikke, at De netop derved i en ganske særdeles Grad pirrer min Nysgjerrighed?“

„Ja, saa maa De saamænd see at finde en Anden,

der vil tilfredsstille den, for De seer nok, at jeg ikke hører til dem, der tage sig Verden let."

"Herregud, saa fik da vor Spadseertour en bedrøvelig Ende! Og De, som gif herhen for at finde Behag i min kjære Dal . . ."

"Jeg skal aldrig sætte min Fod her mere, saalænge jeg lever! . . ."

Henri maatte nu følge Mrs. Lockart tilbage til Baaningshuset ad den forreste Bei, og med utaalmodige Fjed forlod hun saaledes den fredelige Dal, som hun havde været saa nær ved at forsones sig med.

Paa Tilbageveien søgte Henri at forklare sig Grunden til deres pludselige Flugt, men forgjæves. Vel havde han seet et Frueutimmer beskæftiget nede i Dalen med at vadske Børnetøiet til det Barn, hun ventede, og hørt hende synge en melankolsk Sang. Han havde ogsaa været Bidne til det nerveuse Uveir hos Mrs. Lockart, men formaaede dog ikke at finde den Traad, der førte fra Aarsag til Virkning, og hans Nysgjerrighed, som han ventede at faae tilfredsstillet i et rigeligere Maal, forvandlede sig til en temmelig stærk Lyst til at finde det Hele ret morsomt.

Da Henri havde bragt Mrs. Lockart i Sikkerhed i Planterens Bolig, gif han ind paa sit Værelse. Her stillede han sig ved Vinduet og gav sig til at fløite mellem Tænderne som en Drømmende, der betragter Skyerne og lader sine Tanker følge deres Flugt paa Himlen. Denne Fløiten var et aftalt Tegn for at

hidfalde James, der ogsaa strax kom tilsynne. Henri gav ham nu Tegn til at komme nærmere hen til Vinduet og spurgte ham med dæmpet Stemme:

„Hvem er Annecy?“

Regerens Ansigt blev pludselig alvorligt og ubevægeligt; han lod Hovedet synke, og da han mærkede, at Henri ikke vilde ham Andet, traf han sig tilbage uden at have mælet et Ord.

Henris Forundring tog til, og da Mr. Darty fort efter gif forbi hans Vinduer standsede han ham og sagde:

„Siig mig, fjære Onkel, hvem er Annecy?“

Mr. Darty løftede Hovedet med et Ryk, stirrede paa sin Neveu og udbrød:

„Hvorfor gjør Du mig dette Spørgsmaal?“

„Fordi ingen Anden vil besvare mig det.“

„Men der maa jo nødvendigviis Noget have nævnt dette Navn for Dig.“

„Nei, Jungen, det sværger jeg Dem til, thi Alle tage Flugten, saasnart de høre det, og det gjelder da først og fremmest om Mrs. Lockart, for da hun nylig traf denne Annecy nede ved Søen, foer hun tilbage som om hun havde mødt et Spøgelse. Kan De maaskee forklare mig Aarsagen til hendes Flugt?“

„Jeg giver mig ikke af med at blive flog paa Mrs. Lockarts Nerver,“ brummede Planteren, idet han afbrød Samtalen og fortsatte sin Wei.

„Binedød! skal jeg ikke nok faae at vide hvad der

stikker under alt dette Hemmelighedsstrammeri," tænkte Henri ved sig selv.

Han tog nu sit Blyant og skrev i Hast nogle faa Linier til Nelly. Saasnart Svaret var arriveret om Aftenen, ilte Henri til Ordbogen og læste ved dens Hjælp Følgende:

"Dersom De har truffet Annecy i Nærheden af de sidste Søer nede ved Aaen, hvor sjelden Nogen kommer, saa har det været, fordi hun nødig vilde møde Nogen, og naar Mrs. Lockart kastede Blomsterne fra sig, som Annecy havde givet Børnene, var Grunden den, at Mrs. Lockart ikke har Noget tilovers for hende. Stakkels Annecy! hun har ogsaa nok Aarsag til at synge bedrøvet dernede, thi hun har megen Sorg. De og jeg, Hr. Henri, have jo ogsaa Bekymringer nok. Tael derfor endelig ikke om Annecy oppe hos Herskabet. Annecy er god og opoffrende, og af hende have vi Intet at frygte. Jeg kan ikke sige mere.

Nelly."

Af Frygt for at fremkalde en ny Hindring imellem Nelly og ham beholdt Henri nu sin Nysgjerrighed hos sig selv. Han nævnede ikke oftere Navnet Annecy og hørte det heller ikke nævne af nogen Anden.

Nogle Dage efter, da Henri sad ved Frokostbordet, hvor han havde taget Plads lige for et Vindue, saae han en Rytter komme anstigende ude i Plantagen. Han red paa en lille mager, men dog kraftig Hest, der ikke var beslaaet og heelt bedækket med lange stride

Haar, som Hestene af den paa Den hjemmehørende Race. Rytteren var barfodet og traadte kun med den store Taa i hver Stigbøile, medens han i Haanden holdt en Green med dens Blade og Blomster paa, der tjente ham til Ridepidst; i Munden havde han en Cigar af en heel Fods Længde, der med sine krampagtige Bevægelser i Luften angav Takten for et rasst Trav, uden at den derved sluffedes.

Rytteren steg af Hesten og bandt den til et af Træerne udenfor Indgangen; derpaa lagde han sin Cigar fra sig paa det nederste Trappetrin, rømmede sig som En, der har forberedt sig paa hvad han skal sige og gik op af Trappen efter først behørigt at have purret sig i Hanekammen.

Da han naaede Dørtrinet til Spisesalen, tog han sin Hat af og blottede derved sin bronzerede Bænde og det lange glatte Haar, der er eiendommeligt for den caraibiske Race, hvorpaa han hilste med et dybt Buf.

(Fortsættes).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Cand. juris Fuldmægtig H. Glud.

— Høker H. Mortensen.

Madame J. D. S. Kenkel, Sadelmager Kenkels Enke.
Jomfru J. M. Holm, Skomagermester Holms Datter.

— J. M. Halvorsen, Dverfsyrværker Halvorsens Datter.

Hr. Formand M. Jensen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 12.

Løverdagen den 23de Marts 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved E. C. R.

(Fortsat.)

„Er det Dig, Marence?“ sagde Mr. Darty uden at see op og uden at afbryde sit Maaltid; ja, det syntes snarere at hans Appetit pludselig tog til.

„Accurat mig selv, Master Darty“ . . . svarede Marence med høitidelig Alvorlighed, og rømmede sig paany.

„Blæk! skynd Dig med Rum til Marence!“ sagde Mr. Darty, idet han nedskyllede den anden Kop skolehed Chocolate og indhyllede sig i en Sky af Tobaksrøg.

Blæk kom nu frem med et Glas Rum, som en Hest kunde være bleven fuld af. Marence, der stod ret op og ned ved Dørfarmen, hilste Selskabet med Glasset i Haanden og tømte det derpaa uden saameget som at blinke med Dinene.

Henri maatte uvilkaarlig fløe sig paa Halsen.

„Nu da?“ vedblev Mr. Darty.

„Jeg kommer for at bringe Mrs. Darty min Undskyldning,“ begyndte Marence med hele den Værdighed, han havde gjemt paa til dette afgjørende Dieblif; „Annecy har gjort Barsel imorges . . .“

Bed at høre Navnet Annecy blive udtalt, løftede Henri rask Hovedet iveiret. Mr. Darty skyllede en tredie Kop Chokolade i sig og brændte aabenbart sine Læber. Mrs. Lockart reiste sig pludselig fra Bordet og forsvandt i sit Bærelse, idet hun smak Døren heftigt i efter sig. Henri tabte baade Maal og Mæle af Forundring og stirrede paa Caraiberen, der med største Rolighed fortsatte sin Tale saaledes:

„Jeg iler med at bringe Mrs. Darty denne Tidende, idet jeg beder hende om Tilgivelse og Overbærelse for Forældrene og om Godhed for Barnet. Det er en lille Dreng, og det er min Agt at lade ham døbe ved Navnet Karukera, ifald dette Navn, som stammer fra mit Folkesærd, ikke maatte misshage Fruen. Han vil engang blive Miss Lucy's og Miss Emmelines troe Tjener, ligesom hans Fader er Mr. og Mrs. Darty's ydmygste Tjener. Dette nye Beviis . . .“

„Det er godt! Det er godt!“ sagde Mr. Darty, idet han afbrød dette løierlige Exemplar af en Fader. „Blæk! Rum til Marence!“

Carraiberen modtog nu det andet fyldte Glas, der ikke var mindre anseeligt end det første, og nedskyllede dets Indhold med samme Færdighed.

Mrs. Darty havde endnu ikke talt et eneste Ord. Henri kastede nu sit Blik paa hende; han saae at hun var bleg og at en Taare perlede i hendes Nie. Hun gjorde aabenbart Bold paa sig selv, da hun med be-
drøvet, men fast Stemme svarede:

„Der skal blive sørget for dette Barn, Marence, ligesom for det første, det lover jeg Dig.“

Derpaa reiste hun sig fra Bordet, tog sine Børn ved Haanden og gik ligeledes ind i sit Bærelse.

Marence gjorde et dybt Buf, dreiede sig om paa Hælene og tog sin Cigar nede paa Trappetrinet, hvor den endnn laae og brændte; derpaa steg han tilheft, stak atter de store Tæer ned i Stigbøilerne og drog afsted paa samme høitidelige Maade, han var kommen.

„Men hvad i Alverden betyder Alt dette, Onkel?“ spurgte Henri.

„Kjære Ven,“ svarede Mr. Darty, „jeg har Meget at tage vare i dette Dieblif; man venter paa mig ude i Plantagen for at begynde paa Arbeidet, saa Du undskylder . . .“

Med disse Ord gik Planteren sin Vej, medens

Henri blev siddende ved sin Chocolate, høist forbauset over det stedfundne Optrin.

VII.

Nogle Dage efter Caraiberens Besøg sad Henri paa sit Bærelse, isærd med at opsætte sin Morgenepistel ved Hjælp af Ordbogen. Aldrig havde han løst Op-gaven med større Begeistring; hans Fingre foer afsted mellem Bogens Blade med en Færdighed, som om han spillede paa et tilvant Claveer og anslog de Taster, hvis Toner meest tiltalte hans Stemning. Henri var i et Berlehumeur og nynnede paa en munter Melodi; han følte sig henrykt over saaledes at kunne nærme sig den elstede Fange, naarsomhelst han lystede og Alt dette trods den Arvaagenhed, hvormed man vogtede paa dem og trods Sprogets og Olivets Mysterier. Og alt som han saaledes sad og skrev dvælede hans Tanker ved det nydelige Billede, som Humboldt fremstiller i sin Reise i Amerikas tropiske Egne, hvor han fortæller:

„I Balenciasøen (i Venezuela) ligger der flere Øer. Den største iblandt dem hedder Burro, er to Meil lang og beboes af nogle Mestitsfamilier, der drive Gjedevavl. Disse Naturmennesker besøge sjelden Kysten ved Mocundo, thi dem forekommer Søen at være af en umaadelig Udstrækning, og de finde paa deres Ø Alt, hvad de behøve til deres Livsophold, nemlig: Bananer, Maniocrødder, Melk og Fisk. En af Rør opført Hytte

udgjør deres Bolig og deres hele Huusgeraad bestaaer af nogle Hængemaatter, vævede af den Bomuld, der voxer paa de omliggende Marker, en stor bred Steen, der tjener til Ildsted og den udhulede Frugt af Tutumatræet, der bruges som Gryde. En gammel Mestits havde en overordentlig smuk Datter. Vi hørte fortælle af vor Beiviser, at den Eensomhed, hvori han her levede, havde gjort ham ligesaa mistroisk som han maaskee vilde være bleven, hvis han havde levet i Menneffenes Selskab. En Dag besøgte nogle Jægere Den, hvor Matten overraskede dem, og de foretrak at overnatte under aaben Himmel fremfor at vende tilbage til Mocundo; men denne Nyhed frembragte stort Røre paa Den, og Faderen tvang nu den unge Pige til at klavre op i et meget høit Zamangtræ i nogen Afstand fra hans Hytte, lagde sig derpaa til at sove ved Foden af Træet og tillod ikke Datteren at komme ned førend Jægerne vare borte."

Henri maatte uvilkaarligt komme til at anstille en Sammenligning i sit stille Sind mellem den gamle Burromands skønne Datter, der havde søgt Tilflugt i Zamangtræet, og den i sin Moders Hytte indespærrede Nelly, som truedes med at skulle bindes til Sengestolpen, hvis hun kom udenfor Huset. Henri var oprømt og lo saa smaat ved sig selv, thi i Tanken var han jo den lykkelige Jæger, der medens den Gamle laa og sov nedensfor Træet, lydløst klavrede op deri og fandt Elskov boende i dets Grene ligesom Fuglene . . ."

Bludselig gik Døren op og Mr. Darty traadte ind i Bærelset med en mere alvorlig Bænde end ellers.

„Du holder kun daarligt dine Løfter,“ sagde han til Henri.

„Hvad vil De sige dermed, Onkel?“

Mr. Darty's hele Svar bestod i at han langsomt lagde en femten Stykker med Blyant skrevne Billetter i en Række paa Bordet og derpaa forlod Bærelset uden at sige et Ord.

Henri aabnede en af Billetterne. Det var hans Breve til Nelly.

Den Ulykkelige tabte baade Maal og Mæle ved saaledes at falde ned fra sin lustige Drømmeverden til en saa forfærdelig Birkelighed. Hvorledes! Havde den gamle Nestits da rustet i Zamangtræet? Eller var det et Forræderi fra Nellys Side?

Alt hans Blod foer ham til Hjertet, og Henri var færdig at gvaales i dette Bærelse, hvor Luften et Dieblik iforveien forekom ham saa let og saa mild; han gik udenfor i det Frie, og her blev han staaende og stirrede med stive Blikke paa Skyerne, der af Blæsten dreves hen over Himlen. Ubevægelig som ramt af Lynet stod han saaledes vel en heel Time som et Bytte for dette stumme Banvid.

Ovenpaa den grusomme Smerte søgte Breden at skaffe sig Lust. Altsaa var hans omme Kjærlighed forraadt! Med Lidenskabens utrættelige Vedholdenhed havde han sat sig ind i et fremmed Sprog, saa at sige skabt sig

en ny Stemme for at kunne tilbede den Elskede, og nu var det hemmelige Maal for hans heltmodige Anstrængelser røbet for Alles Dine! I disse Billetter havde han forgjæves søgt at udtale sine salige Følelser, og det var visseelig steet paa en saare mangelfuld og ubehjælpelig Maade; men burde de dog ikke været hellige for den, til hvem de henvendtes, netop fordi de vilde blive latterlige for enhver Anden? Men nei, ogsaa de vare nu givne til Priis for Ligegyldiges Haanlatter! O, det var grusomt, og han burde jo paa den grundigste Maade vise sin Afsky for en saa troløs Udsærd!

Blussende af Harmen ilte Henri ind paa sit Bærelse for i sit Lexicon at opsoge alle Hævnens og Bredens Udtryk. Han træder ind af Døren, farer hen til Bordet, hvor Bogen pleiede at ligge . . .

Men, o vee! nu laae den der ikke . . .; baade den og den engelske Grammatik vare borte. „Mrs. Lockart maa formodentlig have havt Brug for dem et Dieblif,“ tænkte han; „men hun kommer saamænd til at rykke ud med dem igjen.“

Henri gif nu gjennem Dagligstuen hen til Mrs. Lockarts Bærelse og bankede paa ligesom den Dag, da han første Gang kom og bad hende om Bøgerne. Men hvor forskjellige vare ikke hans Følelser dengang og nu! Istedetfor den fyrige Glæde, som han forgjæves søgte at lægge Baand paa og at skjule, maatte han nu anstille sig rolig, trods hans opbragte Stemning. Bleg

som Døden og med et Smil om Læben bankede Henri paa og traadte ind i Bærelset.

„Mrs. Lockart,“ begyndte han med uhyggelig Munterhed, „Rip Van Winckle forlanger at blive vækket . . . Tør jeg bede Dem om Ordbogen, hvis De ikke længer har Brug for den?“

Englænderinden vendte sig om til ham og maalte ham med et fornemt Blik, der tydeligt sagde Henri, at hans Hemmelighed var løbet hele Huset rundt. Udenfor Havedøren var der tændt et stort Baal, og da Henri betragtede det, opdagede han Ordbogen og Grammatiken brændende i de hvæsende Luer, der knittede og hævede sig mod de nærmeste Træer, hvis Blomster lukkede sig og faldt til Jorden.

(Fortsættes).

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Karethmagersvend B. Lemming.

— Muursvend J. Dehler.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Løverdagen den 30te Marts 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. G. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Med Synet af de rasende Flammer begreb Henri hvad der foregik i Mrs. Lockarts Indre. Et Dieblif stod han og betragtede sine to kjære Fortrolige og saae paa at de fortæredes af Luerne. I Midten af Baalet opløstede den ulykkelige Ordbog de to Sider af dens Bind som et Par slagrende Binger og faldt derpaa sammen i Aske. Henri følte en brændende Taare liste sig frem i hans Nie; han bukkede dybt og forlod derpaa Bærelset.

Nu gif han tilbage til sit Kammer og aabnede sin Reisefuffert, hvoraf han fremtog alle de Blomster, Nelly havde sendt ham; han havde hidtil gjemt dem som kjære Grindringer, men nu fastede han dem langt bort gennem Vinduet. Ogsaa Nellys Breve, der havde gjort ham saa lykkelig, rev han i tusinde Stykker og gav dem til Priis for Vinden.

Efter saaledes at have løst ethvert Baand, der hidtil havde fængslet ham, tog Henri Veien ned til Aaen. Han havde ganske mechanisk kastet Bøssen over Skulderen og vandrede med lange Skridt langs med Trærne fra den ene Sø ned til den anden. Alle de Blomster, han undervejs traf siddende paa Enden af Grenene, afmeiede han med sin Stok, og gav Ild paa alle de Colibrier, der slagrede foran Pianernes blaalige Frugtklynger. Han lod dem ligge døde i Vandet eller i Græsset, uden at samle dem op, ja uden at see paa dem. Nu traf han paa James, der ikke uden en vis Befymring var gaaet ham imøde; men Henri bød ham med en heftig Gebærde at gaae sin Vej. Blæk var netop ifærd med at tage sig et friskt Bad i en af de høiere liggende Fjeldsøer; men da han bemærkede det vilde Udtryk i den unge Franskmands Ansigt, foer han skyndsomt op af Vandet og løb sin Vej af alle Kræfter med sine Buxer i Haanden.

Da Henri havde naaet Bunden af Dalen og befandt sig ved Foden af Klipperne, der lukke for den og her hælde sig ud over Rildevældet, satte han sig ned

paa Jorden med Ansigtet begravet i sine Hænder. Vist over en Time blev han siddende i denne Stilling, uden at gjøre den mindste Bevægelse; derpaa reiste han sig og gik langsomt den samme Vej tilbage, ad hvilken han var kommen. Han var noget blegere, men mindre oprørt end paa Udveien. Underveis betragtede han de mange Blomster, han havde sældet og omstrøet paa sin Vandring, og de nydelige Colibrier, han havde dræbt og som hvilede ved Siden af hinanden i hele deres glimrende Dragt. Endelig brød Taarerne frem af hans Dine, der hidtil vare forblevne tørre og stive. Hefstigheden maatte omsider give Plads for veemodige Følelser; Henri kastede sig ned under et Mangotræ og græd som et Barn.

Han græd længe og sældede rigelige Taarer, der skaffede hans knuste Hjerter Luft; i nogen Afstand stod James lydløs bag Træerne og betragtede ham.

Bludselig rev Henri et Blad ud af sin Tegnebog og skrev i nogle Diebliske med forbausende Hurtighed. Det var til Nelly han skrev. Han sølte Trang til at tale til hende i sin Fortvivlelse og kræve hende til Regnskab for hendes uventede Troløshed. Han havde ingen Ordbog mere, og dog skrev han som en Rasende, blandende Smertens og Harmens Udtryk i begge Sprog i en uforstaaelig, og dog i al sin Afhængighed veltalende Forvirring.

Da Henri var færdig med at skrive og havde reist sig, kom James gaaende hen imod ham, som om Til-

fældet havde ført ham hid. Henri overgav ham Billedet, uden at henvende noget Spørgsmaal til ham, og han længtes nu med brændende Utaalmodighed efter at høre, hvad Nelly vel kunde have at fremsføre for at forklare, hvorledes hans Breve vare komne i Mr. Darty's Hænder. Men vilde Nelly ogsaa svare ham? Bilde de heftige Udtryk, hvori Brevet var affattet og de grove Beskyldninger, det indeholdt, ikke frænke den unge Piges Stolthed paa en altfor følelig Maade og maaskee for stedse afbryde Forbindelsen imellem dem? Ifald Nelly nu var uskyldig? . . . Henri gik frem og tilbage i ængstelig Forventning, svævende mellem Haab og Fortvivlelse.

Endelig kom James tilbage og bragte ham en Billet; Henri snappede den hurtigt og forsvandt med den inde under Træerne. Her aabnede han den, . . . men hans heftige Begjærighed efter at ville sluges hele Indholdet med et eneste Blik gjorde, at han slet Ingen-ting kunde forstaae. Han begyndte nu forfra med større Rolighed; men, ah! i sin store Bedrøvelse havde Nelly mod Sædvane glemt at bruge de simpleste Udtryk og den Ordsvøining, som Henri havde lettest ved at forstaae; flere Ord vare ham nye og ubekjendte og de vigtigste, hvorpaa det især kom an for at fatte Meningen, henstode som Gaader for ham, og Henri havde jo desværre intet Lexicon mere!

Et rasende Hævnsfrig mod Mrs. Lockart undslap den Ulykkelige's Bryst. Hvilken Klippe paa denne for

ham stumme *D* skulde han vel nu flaae paa for at bringe en Rundskabens Kilde til at sprudle frem?

Henri lod sit Blik glide rundt omkring sig, ligesom om han vilde tage Himlen og Jorden til Bidne paa sin ynfelige Nød, og bemærkede i det samme, at det tætte Forhæng af Lianer og Greneovre paa den anden Side af Søen bevægede sig. Han hørte Nogen synge en munter Melodi og opdagede at en usynlig Haand trak Grenene tilside, saa at det saa ud som om Blomsterne og Frøkapserne af sig selv bøiede sig ned mod Jorden for at lade sig plukke.

Henri tog nu Veien over de Søerne omgivende vulkanske Klippeblokke, der fandtes paa denne Side af Alaløbet og som dannede ligesom et andet livløst Band, jevnside det virkelige lige fra Bjergstraaningen ned til Dalbunden. Rask brød han ind gennem Trærnes og Buskenes tætte Fletværk og raabte:

„Hvem er det?“

Den det var, var Blak, ifærd med at tage sine Forsigtighedsregler mod den lede Satans lumste Paa-fund, idet han plukkede de røde Frøkjerner med begge Hænder for at gjøre sig Halsbaand af dem. Da Blak saa pludselig fik *Die* paa Henri, hvem han neppe ventede at træffe paa dette Sted, tabte han af Forstrækkelse hele sin Beholdning af Kjerner og smurte Haser det bedste han kunde. Ved Synet af Negerdrengen fløi en lynsnar Tanke gennem Henris Sjæl, han styrter afsted

efter ham, faaer fat i ham inde imellem de steile Klippeblokke og kaster ham til Jorden.

„Hvorfor løber Du din Bei, Black?“ begyndte Henri sin Tiltale til Drengen, som han holdt fast ved hans Buxelinning, „hvoraf kommer det sig, at Du er bange for mig, og hvad Ondt har jeg gjort Dig? Jeg har nok lagt Mærke til, at Du har vilst Dig fjendst imod mig lige fra den Dag, jeg kom hertil; Herregud, sfig mig dog bare Grunden til denne din Udfærd, saa skal jeg gjøre det godt igjen, for jeg vil gjerne staae paa en god Fod med Dig, Black. Du har jo været paa de franske Der, og Du kjender min Familie; jeg synes at disse Grindringer burde være et Baand mellem os, saameget mere som Du er den Æneste her, som taler mit Sprog; det har Mrs. Lockart sagt mig, og jeg har ikke glemt det, kan Du troe. Hvorfor har Du aldrig talt et Ord til mig og hvorfor lader Du, som om Du ikke forstaaer mig? Nu da, lader os dog en gang komme til en Forklaring, Black, og saa være Venner.“

Men ligesom den sidste Mohikaner fortrak Mosisse Black ikke en Mine.

„Man maa have behandlet Dig skjændigt paa de franske Der,“ vedblev Henri, „for denne Tausshed er ikke naturlig hos en Negerdreng og Du nærer et Had der ligger over din Alder; men jeg kan jo dog ikke gjøre for, om man ogsaa har gjort Uret imod Dig paa de franske Der; det er ikke alle Franskmænd, der

ere Forbrydere, og der gives Adskillige iblandt dem, som fortjene at Du agter dem og tiltaler dem, hører Du Blæk? Nu, saa svar mig dog!”

Men Blæk blev ved at lade sine store Dine rulle rundt i deres Huulninger, ligesom en harpuneret Kaiman, og lod til ikke at fatte hvad Henri sagde.

„Blæk!” tog Henri nu paany til Orde, „jeg besværges Dig at svare mig. Seer Du, Blæk, jeg har ingen Ordbog mere, og kun Du kan erstatte mig den. I Himlens Navn, Blæk, hvad vil Ordet wonder sige?”

Men Blæk var og blev stum.

Et Kraftudtryk fra Henri's Side forkyndte nu at hans Taalmodighed var sluppen op og at han ikke vilde indskrænke sig til Bønner alene.

„Saa Du vil ikke svare mig? Godt! Saa vendt blot en lille Kjende!”

Med den ene Haand trak han idetsamme en af de smidige Lianer ned fra Træerne, medens han med den anden holdt Drengen dygtigt fast. Derpaa satte han Nossje Blæk med Ryggen op mod Stammen af et Palmetræ og bandt ham fast til den med Lianen, som han anbragte rundt om hans Lænder. Efterat Blæk saaledes var fæstet forsvarligt til Træstammen, afbrød Henri en Bambusqvist, pillede Bladene af den og lod den hvine gennem Luften som en tynd Ridedpidst.

Blæk fulgte disse Forberedelser med synlig Uro og

syntes ikke synderlig oplagt til med Koldblodighed at istemme den fangne Indianers Dødsfang.

Henri stillede sig nu lige foran ham og sagde:

„De seer, Master Blac, at jeg ikke har glemt det Bink, som Mrs. Lockart gav mig om Dem, den Dag jeg kom hertil. „Naar De ikke har Nogen, De kan tale med,“ sagde hun, „kan De bare give denne unge Gentleman en Dragt Brygl, saa vil De strax høre ham hyle i begge Sprog.“ Nu ere vi jo desværre komne saavidt; behag derfor at skjænke mig Deres Opmærksomhed, om jeg tør bede!“

Henri begyndte nu med Svøben i den ene opløstede Haand og Billetten i den anden at bruge Blac som Ordbog.

„Naa, Mossø, hvad betyder saa det Ord wonder? Een . . . to . . . wonder betyder? Tre!“ . . .

„Forbauselse!“ hylte Blac førend Bambusqvisten endnu havde naaet hans Skuldre.

(Fortsættes).

G. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bogholder P. M. Aagaard.

— Tømmersvend D. Hansen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Løverdagen den 6te April 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolssk Fortælling, overs. fra Franssk ved E. E. R.

(Fortsat.)

„Saba!“ raabte Henri, „Hufommelsen indfinder sig, som det lader. Hvad betyder: Burst forth into tears?“

„Briste i Graad!“ skreg Black, idet han søgte med Haanden at asparere det udfrittende Bambusrør.

„Naa, og sorrow?“

„Sorg, Herre.“

„Og by and by?“

„Snart, Herre.“

„Jh, De taler jo som en Engel, og De gjør

sandelig Uret i at ville sætte Deres Lys under en Skjeppe. Fortræffeligt!" udbød Henri, idet han uden Banskfelijkheid gjennemløb Billetten. „Jeg takker Dem, Master Blæk; det var kun det, jeg vilde Dem for Diebliffet. Naa, saa vil jeg da give Dem deres Frihed igjen.“

Henri gav sig derpaa til at løse sit Lexicon, og gottedede sig i sit Hjerter over den usfatteerlige Tjeneste, Mrs. Lockart nylig havde beviist ham, uden at ane det. Men medens Henri lo i sit Indre var Mossjø Blæk ingenlunde oplagt til Munterhed; hans brittiske Stoltthed havde lidt et grusomt Nederlag og han gav sig til at græde paa sit eget Maal.

„Naa, naa, min stakkels Blæk, græd nu ikke,“ sagde Henri. „See, der har Du noget at trøste Dig med.“

Med disse Ord tog Henri en Pjaster op af sin Lomme og gav ham den tilligemed Friheden.

Blæk holdt pludselig inde med sine Zammertoner og greb Bengestykket — han havde nok aldrig før eiet saamange Benge; — derpaa gjorde han et Krumspring og tænkte bestemt at alle Franskmænd maatte være gale, hvorpaa han løb sin Wei i Galop uden at huske paa sine Frosfjerner.

Henri kunde nu læse Nellys Billet, der lød saaledes:

„Med hvilken Forbauselse har jeg ikke læst Deres Brev! Hvorledes! Er det virkelig Dem, der skriver til

mig paa den Maade? . . . Altsaa Deres Breve ere
 faldne i Hænderne paa Mr. Darty og Mrs. Lockart?
 Det vidste jeg ikke Noget af. Jeg skal snart faae at
 vide, hvordan det er gaaet til. Men at De har funnet
 troe paa et Forræderi fra min Side, det bedrøver mig
 allermeest. Men hvad skal jeg vel skrive? De har
 jo ingen Ordbog mere, og kan altsaa ikke læse mine
 Breve. O min Gud! vi kunne ikke længer gjøre os
 forstaaelige for hinanden, ikke mere sees, og saa besynde
 vi hinanden . . . Ak! Jeg brister i Graad!"

VIII.

Blad var imidlertid bleven ved at løbe af alle
 Kræfter for at naae Planterens Huus og her aflægge
 sin Beretning om den gruelige Fare, han nys var
 undsluppen. Her traf han Mrs. Lockart og Laura i
 en livlig Samtale.

Baalet, som havde fortæret Ordbogen og Gram-
 matiken brændte vel ikke længer, og kun en lille Bunke
 Afse betegnede Stedet udenfor Havedøren; men Mrs.
 Lockart brændte endnu bestandigt af en Forbittrelse, der
 fandt mere Næring. Den Tanke, at hun ved sine
 egne Bøger havde begunstiget Henri's Brevverling, lod
 hende ingen Ro. Hun havde jo selv et Dieblisk holdt
 disse Breve i sin Haand, og for en saa bidende Spot-
 terske som hun fandtes der visseelig Stof nok til Latter
 i det Engelsk, hvori Henri tolkede sine lidenskabelige
 Følelser; men Mrs. Lockart lo paa ingen Maade.

Hvad hun havde seet i disse Breve overbeviste hende om Henris glødende Kjærlighed, skjøndt han udtalte den i saa feilagtige Udtryk og Bendinger, og gav hende en Forestilling om de udholdende Anstrængelser, han havde maattet gjøre for at kunne udtrykke sig i et Sprog, som han saa Uger iforveien ikke kjendte og som han dog nu allerede tvang til at være hans Hjertes Tolk. Blodet foer den stolte Englænderinde til Hovedet og udbredte Harmens Rødme over hendes Kinder, da hun kom til denne Visshed; hun havde lige fra den første Dag betragtet sig som den, hvem det først tilkom at blænde det unge Menneſte, og da han tilmed var smuk, og paa en vis Maade samstemmede med hende i Anstuelser og Dannelse, havde hun virkelig gjort sig Umage for at behage ham, uden dog dermed at forbinde videregaaende Planer, og i Begyndelsen egentlig kun for at oplive sin eensomme Tilværelse; men efterhaanden fandt hun meer og meer Morſkab i at glimre ved sin Skjønhed og Vittighed, og inden hun saa sig for, viste det sig at være hende, der først lod sig blænde. Denne lille Haandsfuld Breve, der vrirmede af Feil, men glødede af salige Følelser, havde paa en frygtelig Maade revet hende ud af hendes Wildfarelse; hun var rasende over at være bleven skuffet og følte sig greben af en stor Bedrøvelse over den i Familielivet herskende Umoſralitet og Mangel paa Gressfølelse. Hun kaldte da Laura til sig og begyndte med strenge Formaninger om Nødvendigheden af at tage kraftige Forholdsregler for

at bevare hendes Datter mod Forsførelsens Bedershygges-
lighed, og Blacks Ankomst midt under denne Forelæs-
ning samt den levende Skildring, han gav til Bedste
om sine udfandne Gjenvordigheder, forsynede hende med
velkomment Stof til en salvelsesfuld Hjerteudgydelse.
Hun erklærede det for nødvendigt, at Laura endnu samme
Dag forlod Plantagen tilligemed sin Datter og holdt
sig borte indtil Henri var kommen godt og vel ombord
paa sin Fregat.

Laura græd, men var dog heelt villig til at tage
bort. Foruden Mødrenes naturlige Instinct til at
værne om deres Børn, naar de troe dem stødte i Fare,
og Mrs. Lockarts indtrængende Overtalelser, var der
imidlertid særegne Forhold tilstede, som beherskede Mu-
latindens Sind og drev hende til at handle.

I Colonierne har den Race af Couleurte, hvortil
Laura henhørte, altid været betragtet som et Slags
Circassien, i hvilket de Hvide hentede deres skønne Oda-
lister; men da Mulatterne i de nærmeste Aar efter Re-
volutionen i 1830 erholdt borgerlige og politiske Rettig-
heder lige med de Hvide, begyndte der blandt de Cou-
leurte at vise sig en Reaction mod de gamle Skikke i
Colonierne. De bedre Familier søgte at danne en roes-
værdig Modvægt mod hiin Uskik og Befolkningen vog-
tede paa de Skønne, der drev denne Trafik med deres
Undigheder, med en Aarvaagenhed, der i Streng-
hed ikke stod tilbage for den, som England og Frankrig
udfoldede paa Kysterne af Senegal for at standse Slave-

handelen. Man havde altsaa begyndt at rette Banzstraalen mod de skjønne Smuglerster, der vedbleve paa denne Maade at drage Fordeel af deres fordeelagtige Udvortes, og i den Periode, i hvilken nærværende Fortælling foregaaer d. v. s. kun nogle faa Aar før 1848 og forinden den fuldstændige Ophævelse af Slaveriet, havde denne nye Aand antaget Characteren af en virkelig Trusel. Efterhaanden som man nærmede sig Friheden vistes den rivaliserende Kasteaand og de politiske Lidenskaber til et kraftigere Liv, og Affkaffelsen af disse Forbindelser imellem Mestitserne og de Hvide var bleven til et Hævnens Feltraab blandt de Couleurte. De smukke Mulatinder buffede vel endnu bestandigt under for deres Ungdoms Svaghed og deres Lyst til Silketørklæder; men deres mere frygtsomme Mødre lode det ialfald ikke mangle paa Advarsler eller idetmindste paa Taarer over deres Døttres Ulydighed.

Laura havde vaaget med Omhu over Nelly ligesom den Alder, i hvilken de unge Piger blive smukke; hendes Omhu havde hidtil baaret gode Frugter og var faldet hende saameget lettere, som Nelly ogsaa som voren Pige bevarede sit barnlige Sind; men Moderens Besymringer vare begyndte fra den Stund, da den unge Cadet kom til Plantagen, og havde nu forvandlet sig til en formelig Skræk. Laura gyste ved Tanken om, at det frygtelige Anathema engang kunde komme til at gjelde hendes Datter, og det Første hun gjorde var altsaa at fjerne Nelly fra Planterens Huus og bevogte

hende i sin Hytte. Men da hun saae, at Faren ogsaa fulgte hende derhen, tænkte hun paa intet Mindre end at forlade Plantagen og flygte. Uden videre at forklare sig, underrettede hun endnu samme Aften Nelly om, at de skulde tage ind til Marigot. Det var hendes Hensigt at forblive i Byen, saalænge Henri opholdt sig paa Plantagen, og hun haabede paa denne Maade at gjøre enhver Sammenkomst imellem dem umulig. Den frygtsomme og i sit Hjertes Jnderste bedrøvede Nelly gjorde ingen Indvendinger; med Nøie holdt hun sine Taarer tilbage og gav sig til i Forening med Moderen at tage sine Kjoler frem af den store blomstermalede Kiste, hvori de gjemtes, og da det var bleven ganske mørkt, droge de bort uden at tage Afsked med Nogen.

De fandt den lille By i temmelig stor Bevægelse, og skjøndt Laura ikke var haardhjertet af sig, glædede hun sig dog over at hun netop var kommet til Byen samtidig med den Begivenhed, der var Grunden til huiin Bevægelse, da hun haabede, at det, der foregik, vilde gjøre et stærkt Indtryk paa Datterens Sind og bibringe hende en gavnlig Frygt.

I Colonierne nærer man stor Uresfrygt for de Døde. Ved Liigbegængelser træde Religionen og Geistligheden til med hele deres Pomp og Pragt, og der indfinder sig i Almindelighed et talrigt Følge ved slike Leiligheder. Det er ogsaa en Særegenhed paa de vestindiske Der, at jo lavere staaende den Afsdøde har været,

desto større er hans Liigsfølge. Blandt Negrene, for Exempel, lægger man overmaade megen Vægt paa at blive fulgt til Jorden af et stort Liigsfølge; Tanken om at staae ene og forladt i denne høitidelige Stund har noget saa særdeles Affrækkende for dem, at det synes som om de troe sig beskyttede mod Dødens ukjendte Rædsler, naar der indfinder sig et stort Følge. Man seer ogsaa altid selv den fattigste Negers Kiste omgivet af mange Kirkelys og Geistlige, og der fredes om Gravene, især om Negrenes, med from Omhu. Smaa Sandhøie betegne Gravene, der ere opkastede ligesom efter en Snor. Hvert Gravsted har sin Jasminbusk, og man seer ikke saameget som et Græsstraee imellem dem.

Kasteaanden havde i dens opfindsomme Had ogsaa taget denne Følelse til Indtægt og gjort den til et Vaaben. Et dumpt Rygte havde udbredt sig, Ingen vidste hvorfra, efter hvilket ethvert Fruentimmer af den couleurve Race, der i levende Live havde staaet i Kjærlighedsforhold til en Hvid, skulde fornægtes af alle sine Lige og bringes til Graven som noget Ureent, uden at Noget maatte følge hende.

(Fortsættes).

C. B.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 15.

Løverdagen den 13de April 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Tryk hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Der var allerede forefaldet flere slaaende Exempler i saa Henseende, hvorved den hemmelige Trusel havde faaet virkelig Hævd. I nogle af de folkerigeste Byer paa Antillerne var det flere Gange forekommet, at Liget af et couleurt Fruentimmer, som Døden havde bortrevet midt i hendes Overflod og Skjønheds Fylde, var bleven begravet, uden at der havde været noget Følge og uden at de brugelige Bønner fremsagdes. Alle havde fornægtet dem i samme Dieblif, deres Livslys udsluffedes, og Kisten bares kun af fire Negere, der snarere løb

med deres Byrde end gif. Folkets Sind var blevet stærkt paavirket ved at see, at Hævnens Trusel virkelig udførtes og en hemmelig Rædsel havde blandet sig i ethvert lignende Kjærlighedsforhold.

Nu var Raden ogsaa kommet til den lille By Marigot at skulle være Bidne til en af disse uchristelige Begravelser. Miss Jane, den milde og venlige Miss Jane, der følte sig saa glad og lykkelig her i Livet og bar saamange Ringe paa sine Fingre, blev pludselig angreben af en hidsig Sygdom og var netop nylig død. Af alle de unge Piger af den couleurt Race var hun den, der gjorde meest Opsigt, da hun baade var den smukkeste og var kommen bedst efter det. Mr. Morly, der selv var en indfødt Hvid og drev en betydelig Handel paa de andre Der, havde bragt hende med fra Martinique ved Hjemkomsten fra en af hans hyppige Reiser. Han var en rig Mand og meget gavmild af sig, og han omgav hende altsaa med stor Luxus. Hun, der var vant til det hyppige Liv paa de store Der, fortsatte nu sin Levemaade paa denne mindre Skueplads uden at indskrænke sig synderligt og havde forresten vundet sig mange Venner ved sin sjeldne Godmodighed. Men ikke saa snart var hun død, førend hun ramtes af den frygtelige Banstraale. Saa saare man erfoer Tiden, da Begravelsen skulde gaae for sig, gif det gyselige Stiford sagte fra Mund til Mund. Vel var der Enkelte, der rørtes af Medynk; men man lader sig saa let skræmme af hemmelige Trusler og

ffjerner sig kun altfor gjerne fra de Døde. Mr. Morly var desuden fraværende, saa at man ved denne Leilighed kunde udøve Forladthedens hævnende Straf i fuldt Maal. Om det saa var hendes Lyende saa forlode de hende og ræddedes ved Tanken om hvad der vilde skee, og den Gne forsvandt efter den Anden. Alle belavede sig altsaa til at deeltage næste Dag i Udøvelsen af hiin Straf, da Laura og hendes Datter ankom til Byen.

Det skumle Rygte kom nu ogsaa Laura for Dre, og i Følelsen af en ubevidst Angst trykkede hun Nelly til sit Bryst. Hun var iøvrigt blandt dem, der dømte mildere og fandt Straffen for haard; men hun ønskede dog, at Nelly skulde være Vidne til det forventede Døtrin, og modtage hele Indtrykket deraf, og for at skaffe Datteren en Plads, hvorfra hun kunde see det Hele, tog Laura ind hos en af sine Veninder, der boede i Nærheden af Mr. Morlys Huus.

Paa disse Smaager, hvor Alle kjende hverandre, kjendte Nelly ogsaa Miss Jane. Naar hun sommetider tog ind til Byen om Søndagen, kjøbte hun gjerne nogle Smaating hos Mr. Morly, deels til Mrs. Darts Smaapiger, deels til sig selv. Miss Jane fandt Behag i hendes smukke Ansigt og blide Væsen og forøgede da ofte Nellys Indkjøb med en eller anden smuk lille Gjenstand som Foræring, ledsaget af et Par venlige Ord, saa at den unge Pige følte sig hendraget til hende. Da hun nu erfarede Miss Janes uventede

Død, gav hun sine Taarer frit Løb og bad sin Moder om at maatte følge den Afdøde til Jorden næste Dag. Laura forklarede hende da Sammenhængen med den hemmelige Forbandelse, der var udtalt over Miss Janes jordiske Levninger; Nelly bleguede ved at høre denne Forklaring og formaaede ikke at lukke et Øie den hele Nat.

Næste Dag saae man ikke en Dør blive aabnet paa hele den Bei, Liget skulde passere for at bringes til Kirken og derfra til Kirkegaarden. Det var aabensbart at den skumle Trusel var isærd med at gaae i Opfyldelse i hele sin Strengthed. I Colonierne er det ikke Skik, at de Hvide følge Folk af den couleure Race til Jorden, uden i ganske sjeldne Tilfælde; Negerne give let efter for Trusler, især naar Overtroen er med i Spillet, og de Couleure, der selv havde udklæffet denne skumle Hævnplan, vare naturligviis specielt forpligtede til at bringe den til Udsørelse ved denne Leilighed, saa at Alt tegnede til, at der vilde vise sig en forfærdelig Tomhed omkring den stakkels Miss Janes Liigkiste. Der var ikke en Æneste tilstede i Sørgehuset, da Liget efter Bestemmelsen Kloffen ti om Formiddagen skulde føres bort. Miss Jane var, som ovenfor sagt, ikke født paa Den og havde saaledes ingen Slægtning, der kunde følge hende, og da den Sidste af Pigerne, der var bleven tilbage i Huset, havde tændt Borlyfene, forsvandt hun ogsaa.

I alle Byens Huse vare Jalousterne rullede ned

for Binduerne; men bag ved dem fandtes der Tilskuere nok, der vilde være Vidne til det forestaaende Optrin. Endelig kom Præsten, kun ledsaget af fire Negere som Liigbærere, for at hente Liget; Kisten blev løftet op, og den stakkels Pige, der i levende Live holdt saa meget af Bynt og Stads, bares nu bort uden videre Ceremoni. Toget passerede gjennem Gaderne under Præstens Sang, og der var Ingen som fulgte.

Nelly og hendes Moder stode skjulte bag Jalousterne i Bærelset og Dødens Blegthed var udbredt over Lauras Ansigt, idet hun gjorde sin Datter opmærksom paa den uhyggelige Stilhed i Gaderne. Nelly græd vel ikke, men hun formaaede knapt at drage Aande; hendes Moder vendte ikke sine Bine fra hende og begyndte at frygte for, at hendes Sindsbevægelse skulde blive altfor heftig. Da Liget var kommet lige udenfor Huset, hvori de befandt dem, og passerede saa nær forbi dem, at det saa at sige næsten berørte dem, paa kom der Nelly en heftig nerveus Skjelven, og en uimodstaelig Følelse af Medynk satte hende i Bevægelse, uden at hun egentlig kunde gjøre sig Rede herfor. Hun aabnede Stuedøren, der gik lige ud til Gaden, og traadte ud af Huset, tog et Borlys ud af Haanden paa en af Liigbærerne og gav sig til ganske alene at følge bag efter det sørgelige Optog.

Hurtig fløi hendes Moder nu efter hende i den Hensigt at holde hende tilbage paa Dørtærskelen; men her, saanær Liigbæaren, betoges hun af en overtroist

Frygt og blev staaende ubevægelig paa Trappetrinet uden at turde gjøre Døden dette ringe Tegn paa Medynk stridigt, ligesom hun følte sig yderst bestyrtet over at vide sig udsat for Saamanges Blikke.

Nelly fulgte imidlertid bag efter Liget med Borslystet i Haanden. De ganske Enkelte, der gik forbi paa Gaden, standsede og betragtede hende med Forundring, og paa Veien, som Liget skulde passere, saae man det ene Binde blive aabnet efter det andet og hørte en undertrykt Hulken, der forplantede sig fra Jaloufi til Jaloufi. Det var aabenbart at Forbauselsen var meget stor og Nysgjerrigheden ikke mindre. Nelly var ikke meget kjendt, da hun kun sjeldent kom til Byen, og skjøndt Alle taug, betragtede man hverandre med spørgende Blikke for at erfare hvem hun var. Den kjære Pige, der kun havde fulgt sit Hjertes Trang, blev ganske ilde tilmode, da hun saae sig ene paa Gaden som Deeltager i dette Optrin, der foregik aabenlyst for Alles Dine, og hun kom nu til at tænke nærmere over den almindelig udtalte Banlysnings. Hendes Moder havde vel forklaret hende sammes Betydning, men den Stilhed, der herskede overalt, talte tydeligere end Gaarsdagens Forklaringer. Det havde ingenlunde været hendes Hensigt at lægge sit Mod for Dagen ved sin Afærd og et Dieblif vare hendes Kræfter nærved at svigte hende, men ved bestandigt at lade sit Blik hvile snart paa den forladte Baare, snart paa Korset, gjenvandt hun atter sin Fatning.

Henri var imidlertid kommen ridende til Mr. Norlys Huus for at besøge Miss Jane og spørge hende tilraads om Et og Andet, maaskee ogsaa for at kjøbe en Ring af hende. Han var aldeles uvidende om hvad der var passeret, og blev derfor ganske for-
 skrækket, da han fik Die paa Borlysfene, der endnu brændte udenfor Døren, og det samme var Tilfældet med hans Hest, der steilede og blev heelt sty. Henri sprang af Dyret og gik med bevæget Sind ind i Huset gennem den med Sort behængte Dør; men da han Ingen saae, kaldte han ganske høit paa Miss Jane, og blev idetsamme en gammel Regerinde vaer, der kom gaaende inde fra Gaarden, og gav sig til at puste Lyfene ud.

„Man nævner ikke de Døde ved Navn,“ sagde hun med dæmpet Stemme.

En Gysen gjennemfoer den unge Mand.

„Hvem er da død her?“ spurgte han.

„Miss Jane,“ gjenmælede den Gamle, idet hun gjorde Korsets Tegn. Og nu fortalte hun Henri i faa af Graad afbrudte Ord om den unge Piges pludselige Sygdom og Død, den Banlysnings, der var udtalt over hendes Liig, at selv hendes Lyende havde forladt hende og endelig at Mr. Norly var fra-
 værende.

Medens den gamle Kone talte, kom Henri til at tænke paa den hiertelige Modtagelse, han havde fundet

i dette Huus hos hans første Vært og det saa kort Tid iforveien; han stod som lynslagen.

„Er det længe siden de drog til Kirken?“ spurgte han.

„Kun et Dieblit, Herre; der var saamænd ikke Andre end Præsten og saa Korset og Liget.“

„Er De ikke saa god at sige mig, hvad Vel jeg skal gaae for at komme til Kirken?“

(Fortsættes).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Oberst J. A. P. F. v. Wörishoffer.

Fru L. Schrøder, Grosserer C. Schrøders Enke.

Fruen C. F. Borgen, | Døttre af Oberstl. og Kas-

— C. Borgen, | serer D. Borgen.

— C. F. Borre, | Døttre af afdøde Krigs-

— J. D. C. Borre, | raad F. C. Borre.

Hr. Skomagemester C. Holst.

Fru D. J. Debusmann, afdøde Exerceermester
Debusmanns Datter.

— C. Simonsen, Datter af Arbeidsmand
Simonsen.

Hr. Værtshuusholder C. Hansen.

— Skomagerfrimester J. Gordsen.

— Arbeidsmand C. H. Kregenau.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 16.

Løverdagen den 20de April 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortfat.)

„Saa Herren vil virkelig gaae derhen?“ udbød den Gamle med Forfærdelsen malet i sit Ansigt. „Ja ja, da; det er ned ad denne Gade.“

Henri dreiede om ad Gaden. Det varede ikke længe førend han hørte Præstens Sang og fik Die paa den Geistlige selv saavel som paa Liigbærerne, der fortsatte deres eensomme Vandring gjennem Byen. Ved Synet af den forladte Baare fyldtes hans Hjerter med Beemod; han fremsthyndede sin Gang, naaede snart Toget og gav sig til at følge bag efter Liget. Hans

Sindsbevægelse var imidlertid saa stor, at han i Førstningen kun havde Die for Liigkisten; men da han havde gaaet et Dieblif bemærkede han et Fruentimmer ved sin Side og saae nu op for at erfare, hvem hans modige Vedsagereske var. Idetsamme gjenkjendte han Nelly.

Henri blev ikke lidet forundret ved at see hende, da han ikke vidste, at hun besandt sig i Byen. Dog var det ikke saameget Glæden herover, der opfyldte hans Hjerte, som Tilfredsstillelsen over at mødes med hende i den fælles Udøvelse af en ædelmodig Handling. Nelly betragtede nu ogsaa ham, ikke for at tilfredsstille sin Nysgjerrighed, men for at takke ham for den Deeltagelse, han viste; i hans Dine læste hun et taust og inderligt Bifald og hentede heri ny Kraft til at fuldføre sit Barmhjertighedsværk. Hensunkne i from Andagt vandrede de ved hinandens Side, uden at ændse de nysgjerrige Blikke, der hvilte paa dem.

„Det er Mr. Dartys Neveu,“ hvidskedes der fra Mund til Mund blandt de talrige skjulte Tilskuere, og hans Nærværelse bag Liigbaaren gjorde et dybt Indtryk, der forplantede sig fra den ene Gade til den anden. Man erindrede sig nu, at han havde været Mr. Norlys Gæst, først ombord paa Skibet, der bragte ham til Den, og siden i hans Huus i Marigot, og man fandt det ikke mere end billigt, at den unge Officeer paa denne Maade hædrede sin fraværende Bært, uden at lade sig paavirke af de Rastefordomme

og hævnjerrige Følelser, der opfyldte saa Manges Sind. Mangfoldige, der stiltiende havde fulgt Strømmen, roste ham nu i deres Hjerter, fordi han viste et Mod, de ikke selv besad, og det var kun Ophavsmændene til den kunstig tilveiebragte Forbittrelse, der harmedes over det Skete, fordi de følte at deres Seir ikke var fuldstændig.

Naar ædle Følelser udtrykkes lydeligt i Ord eller fremtræde i Handling have de næsten altid noget Smitende ved sig. Lidt efter Lidt rørtes Alle ved Unglingens og den unge Piges Exempel, der viste, at de Begge kun fulgte deres Hjertes Stemme, og man erindrede at den, som nu ved sin Død blev forladt af Enhver, saa Dage iforveien havde været afholdt af Alle for sin Skjønhed og Hjertensgodhed. Flere forlode nu Husene og sluttede sig til Henri og Nelly bag efter Liigkisten. Følget blev bestandigt større og større, og Mr. Morlys Tjenestefolk, der stode ved Gadehjørnerne og ikke turde nærme sig, følte sig styrkede og opmuntrede ved den unge Officers Nærværelse, saa at de nu ogsaa flokkedes om Baaren. Dette var ligesom et Bink for de Fattige, der saa let lade sig skræmme, men som ligesaa let lade sig lede af ædle Følelser, saasnart de vide, at de ikke udsætte sig for nogen Fare. Vordylfene bleve nu tændte allevegne, Psalmer gjensløde blandt Mængden, og den stakkels Miss Jane, der førtes fra sit Hjem, uden at ledsages af et eneste

Menneske, naaede saaledes Kirkegaarden fulgt saagodtsom af hele Byens Befolkning.

Under Fremstgelsen af de sidste Bønner knælede Nelly ned, medens Henri stod ved Siden af hende med blottet Hoved. Da Ceremonien var endt verlede de et Blik, der indesluttede et stumt Farvel, og skiltes derpaa fra hinanden. Det faldt Jugen af dem ind at benytte deres tilfældige Møde til Fordeel for nogen anden Følelse, og enhver af dem hengav sig atter til sin Kummer.

Laura, der i nogen Afstand havde fulgt bag efter sin Datter, nærmede sig nu og greb Nellys Haand for at føre hende tilbage til sin Venindes Huus. De verlede ikke et Ord sammen underveis. Den overtroiske Mulatinde følte sig dybt bedrøvet over den, som det syntes, uundgaaelige Skjæbne, der tiltrods for hendes Flugt og hendes store Narvaagenhed, havde ført Henri og Nelly sammen til dette fromme Stævnemøde, uden deres egen Medvirkning. Det var klart, at den under Begravelsen indtrufne uventede Begivenhed vilde blive Gjenstand for hidstige og høirostede Debatter i den hele By; det var ikke mindre klart, at de Couleurtes indædte Forbittrelse over at deres Seir var bleven forstyrret, eller ialfald den almindelige Dymærksomhed vilde vende sig mod den Person, der havde havt Mod til at gjøre Begyndelsen med at følge Liget og derved udsat sig for Mængdens Hævn. Laura følte sig ikke stærk nok til at trodse dette Uveir og dets mulige Farer

og begav sig derfor allerede samme Aften paa Tilbageveien til Plantagen, hvor hun ankom opfyldt af Bestyrtelse.

IX.

Miss Janes uventede Dødsfald og sørgelige Begravelse gjorde et levende Indtryk paa Henri. Hidtil havde han kun opfattet sin Kjærlighed til Nelly i Følelsen af den salige Henrykkelse, der opfyldte hans unge Bryst; men nu gav han sig til med Gftertanke og med den Beemod, som hans Følelser for hende havde fremkaldt i hans Sjæl, at anstille Betragtninger over sit Forhold til Nelly. Han forestillede sig hendes rolige Tilværelse, som han var kommet og havde forstyrret, han tænkte paa den tillidsfulde Gjæstfrihed, der vistes ham og som han ved sit Forhold gjorde sig uværdig til, tænkte paa Nellys Moder, der var flygtet fra Plantagen blot for hans Skyld, og han følte sig gjennemtrængt af en dyb og inderlig Bedrøvelse, thi det var en ædel Natur, Kjærligheden her havde paatrykt sit glødende Præg. Hele den øvrige Deel af Dagen anstrængte han al sin aandelige Kraft paa at fatte en modig Beslutning, og om Aftenen troede han virkelig ogsaa at være kommen saavidt, thi han faldt i Søvn med taarefyldte Dine, som om han havde sagt sine helligste Følelser et grusomt Farvel.

Men da han vaagnede næste Morgen, følte han at Nelly var ham kjærere end nogensinde. I alle hans

Drømme om Natten havde han seet den elskede Nelly, lig Barmhjertighedens Engel, ledsage den Afdøde, der fornægtedes af alle Andre. Havde Fornuftens sagte Hvidsten dnyset ham i Slummer, saa var det Elfsøvs hulde Røst, der vakte ham, og den Lykke at see den Elskede var for ham bleven Dagens uimodstaaelige Løsen.

Af James, som han paa sædvanlig Maade hidfaldte, erfarede han, at Nelly var kommen tilbage.

Diebliffelig tog Henri nu sin Beslutning. Han forlod Huset og gik den halve Vei op ad Bassen, paa hvis Skraaning Planterens Bolig laa. Herfra kunde han overskue Aaløbet og Træerne, som hældede sig ud over Vandet og see Plantagens Negerhytter, der laae nede i den snevre Dal.

Da Henri havde naaet Maalet for sin Vandring, vendte han sig om og betragtede Landskabet i Baggrunden.

Negerhytterne dannede en lille Landsby nede i Slugten og udgjorde vel halvtreds til tredsfindstyre i Tallet. De laae paa begge Sider af Aaen og hentede Kjølighed baade fra Vandløbet nedensfor og fra Træerne, der udspændte deres Løvkroner over Tagene. Den ene Ende af Landsbyen laa længere fra Aaen og langt mere frit end den anden. Her vare Hytterne udsatte for Solstraalerne, da de enkelte Orange- og Cocos-træer, der kneisede udenfor Dørene, kun ydede ringe Skygge. Paa denne Kant var det at Lauras Hytte

fandtes; den laa noget ovenfor Landsbyen og noget nærmere ved Planterens Huus end de øvrige. Den anden Ende af Landsbyen strakte sig ind i de skyggesfulde Omgivelser langs Aløbet og her forsvandt Hytterne næsten ganske under vældige Mangotræer og colossale Flokke af Bambusrør.

Nu lod Henri sit Blik glide rundt omkring og søgte at udfinde, hvilken af Hytterne der laa meest eensomt og skjult i Dalens Indsænkninger inde under Træernes mystiske Halvmørke. Han fik da Die paa en lille Hytte noget borte fra de andre; den laae ganske indhyllet i Planernes nedhængende Slør og skjultes af endeel sorte Blokke, som ved et Jordstjælv for umindelige Tider siden maatte være udslynget oppe fra Bjergene. Det var den, som beboedes af den gamle Tommy, Dpsynsmanden over Frugthaven nede ved Aaen, og Henri havde ofte mødt denne søvnige Skildvagt nede i Dalen, hvor han heelt philosophist gik og gnavede paa Ananasferne, som han skulde passe paa.

Efter at Henri havde anstillet disse Jagttagelser, tog han Veien ned mod Aaen for at opsøge den gamle Dpsynsmand, som han ogsaa snart fik Die paa inde under Bambustræerne, isærd med at plukke Cacaobønner. Henri gik rask henimod ham, stak ham nogle Dvartfrancs og Halvfrancsstykker i Haanden og sagde:

„Du skal jo ikke være hjemme inat; Du kan derfor lade mig faae Nøglen til din Hytte.“

„Hvorledes, Mester Henri! De taler allerede Engelsk?“

Det var det Eneste, der forundrede den gamle Neger og den eneste Bemærkning, han gjorde. Han afleverede derpaa sin Nøgle og gav sig atter til at plukke Bønner.

Henri skrev nu følgende Linier til Nelly:

„Imorgen før Daggry skal jeg være i Tommys Hytte. Dersom Du elsker mig, saa beder jeg Dig at staae saa tidlig op, at Du kan være hos mig der førend Conchsellen vækker Negrene.“

Paa Antillerne er Himlen saa klar, at den fjerne Steaale af Lys er nok til at oplyse den. Man maa være paa Benene før Daggry, naar man vil komme Solen i Forkjøbet, thi ved den første Morgendæmring er det næsten ogsaa strax høilys Dag.

Efter nogle Timers let Slummer, under hvilken hans Forsæt, at ville vaagne meget tidligt næste Morgen, ikke forlod ham, stod Henri op. Han trak Binduesjalousterne tilside og betragtede Himlen.

(Fortætted).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Snekermester H. Willadsen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 17.

Løverdagen den 27de April 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Mandagen den 19de Marts 1861 afholdtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet, ved hvilken 49 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om at det, i Anledning af sidste Administrationsliste, hvorved Hr. Statsraad Laurup eenstemmig blev gjenvalgt, lovbefalede Eftersyn af Selskabets Penge, Effecter m. m. har fundet Sted den 1ste Febr. d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, nemlig Dhrr. Statsraad Salicath, Oberst v. Glahn og Viinhandler Mønster, hvilke Herrers Erklæring: at Alt befandt sig i behørig Orden, findes meddeelt i Administrationens Forhandlingsprotocol.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1860 i:

a. Et Indtegnelsesbeviis af 22de Febr. 1827, Folio 450, fra Directionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Beløb 100,000 Rd.

b. Nationalbankens Recipicer for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende, Obligationer af det dansk-engliske 3 pCt. Laan med tilhørende Rentescoupons fra 31te Marts 1861, nemlig:

8 Obligationer à 250 Rtl. 2,000 Rtl.

47 — — à 100 — 4,700 —

————— 6,700 Rtl.

c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefrie Laan, til Rest 14,337 Rd. 22 $\frac{1}{2}$.

d. En af Silke- og Klædehandler J. H. Lunds Bo til Selskabet udlagt Prioritets-Obligation, stor 400 Rd.

e. En Contrabog med Privatbanken og Vikuben, tilsammen lydende paa den deri indestaaende Sum 7,300 Rd.

f. Den contante Kassebeholdning udgjorde den 31te Jan. d. A. 449 Rd. 64 $\frac{1}{2}$.

2. Efter Administrationens Indstilling bevilgede Forsamlingen Selskabets Bogholder et Gratiale af 100 Rd., og de 4 faste Budde hver et Gratiale af 50 Rd.

4. Forsamlingen meddelees derefter:

a. Den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31te Decbr. 1860 udgjorde 177,467 Rd. 2 $\frac{1}{2}$.

hvori er indbefattet en i 1860 indkjøbt dansk- engelsk 3 pCt. Obligation stor 100 Lstl.

b. Den forfattede Oversigt over Regnskabet for 1860 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter, bestaaende i Contingenter og Renter udgjort..... 15,841 Rd. 77 f.

og samtlige Udgifter 14,514 — 54 —

hvorefter bliver et Overskud til For-

muens Forøgelse af..... 1,327 Rd. 23 f.

c. Status over Selskabets Medlemmer, som ved Udgangen af 1859 udgjorde 2,904
tilkommet i 1860 120

3,024

Afgang: døde 41

udmeldte 29

udflettede 30

100

Altsaa Medlemsantallet den 31te Decbr. 1860. 2,924

deraf betalende..... 2,722

Pensionister..... 160

Budde..... 4

Archiv, offentlige Stiftelser m. fl..... 38

2,924

I Aaret 1860 understøttedes 623 Personer med et Beløb af 18,395 Rd., nemlig:

Pensioner og Livrente til 165 Personer med 5,435 Rd.

Gratificationer — 414 — — 5,610 —

Rentefrie Laan — 44 — — 7,350 —

623 Personer med 18,395 Rd.

Balancer

af det forenede Understøttelses-Selskab

Skal tilsvare:	Rd.	f
I. Selskabet eiede den 1ste Januar 1860	176,139	7
II. Overskud af Selskabets Virksomhed i 1860	1,327	2
hidrørende fra Differencen imellem Indtægterne... 15,841 Rd. 77 f.		
og Udgifterne... 14,514 — 54 -		
Overskud... 1,327 Rd. 23 f.		
Summa...	177,467	9

Kjøbenhavn, den 31te December 1860.

C. Nothe.

J. C. Bondro.

Status

ormue den 31te December 1860.

Er i Besiddelse af:	Rd.	ß.
<ul style="list-style-type: none"> • Selskabet eier den 31te December 1860 i Obligationer 154,000 " <ul style="list-style-type: none"> nemlig 100,000 Rd. i 4 pCt. Obligationer imod Statsgjælds-Directionens Indskrivningsbeviis, 6,700 Lstl. i dansk-engliske 3 pCt. Obligationer, hvoraf de 100 Lstl. er indkjøbt i dette Aar, og 1 Prioritets-Obligation paa 400 Rd., testamenteret Selskabet af afdøde Silke- og Klædehandler J. H. Lund. • Har tilgode for rentefrie Udlaan... 13,638 " • Kassebeholdning: <ul style="list-style-type: none"> a. Contant 8,347 Rd. 72 ß. b. Restance for Laan. 699 — 22 - c. dito for Contingent 782 — 4 - 	9,829	2
Summa...	177,467	2

C. N. Laurrup.

over det forenede Understøttelse

med Hensyn

Indtægter.		Rbd.
	Rbd. f.	
I. Halvaarlige Contingenter	4,400. 78	
herfra affkrevne uerholdelige Re-		
stancer	37. 36	4,363
II. Ugentlige Contingenter	4,509. 92	
for Lovbøger	65. "	4,574
III. Renter	5,858. 39	
herfra Renter for det i Banken op-		
tagne Laan	55. "	5,803
IV. S. A. Gibeschütz's Legater:		
a. Til Pensioner	100. "	
b. — rentefrie Laan	1,000. "	1,100
	Summa . . .	15,841

Kjøbenhavn, den 31te December 1860.

C. Nothe.

J. C. Bondro

gt

elskabs Regnskab for Aaret 1860.

& Virksomhed.

Udgifter.	Rbd.	ß.
Penstøner	5,435	"
Gratificationer	5,610	"
Lønninger	1,835	47
Generelle Omkostninger	888	13
Ugebladets Trykning	745	90
Overskud anført paa Formues Konto	1,327	23
Summa . . .	15,841	77

C. N. Lantrop.

Mannestad.

5. Administrationen forelagde dernæst den sædvanlige Beregning over Selskabets Indtægter og Udgifter, overensstemmende med Lovens § 15, for derefter at kunne bedømme, hvormeget der blev til Disposition for Selskabets Hovedvirksomhed ved Tilstaaelsen af Laan og Gratificationer for 1860 samt nye Pensioner for 1861, ved hvilken Beregning det maa bemærkes, at den i 1860 stedsfundne Udbetaling af Laan og Gratificationer ikke deri kan føres til Udgift, da den vedkommer det foregaaende Aar.

Beregningen, som forud har været Repræsentantskaberne meddeelt, er følgende:

Indtægt:

	Rd.	ß.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Halvaarlig Contingent	4,295.	78				
Hs. Majestæt Kongens Gave.....	80.					
Overordentlige Medlemmer	25.					
	—————		4,400.	78		
Ugentligt Contingent	4,509.	92				
For Lovbøger.....	65.					
	—————		4,574.	92		
Afdrag paa rentefrie Laan.....	7,050.					
	—————		16,025.	74		

Udgift:

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Transport...	16,025.	74		
Ugebladets Trykning	745.	90		
Lønninger	1,835.	47		
Pensioner og Livrente	5,444.	48		
Affskrevne Restancer	37.	36		
Generelle Omkostninger	888.	13		
			8,949.	42
			Dverskud...	7,076. 32
deraf tillægges Fonden $\frac{1}{8}$ med.....			884.	52
			Igen...	6,191. 76
Hertil Renten af den faste Fond	5,803.	39		
			Bliver til Uddeling...	11,995. 19
deraf $\frac{2}{3}$ til Laan med rund Sum 7,996 Rd.				
S. A. Gibeschük's Legat.....	1,000	—		
			8,996.	
$\frac{1}{3}$ til Gratialer	3,998	Rd.		
S. A. Gibeschük's Legat.....	100	—		
			4,098.	

6. De om rentefrie Laan indkomne 65 Ansøgninger foredroges derpaa og bevilgede Forsamlingen derefter 49 Ansøgere Laan til et Beløb af 7,400 Rd.

7. Med Hensyn til de respective Repræsentantskabers Erklæringer indstilledes:

a) følgende 10 Medlemmer til at erholde Pension à 25 Rd. aarlig fra 1ste Januar 1861 at regne, nemlig:

Medlem fra		Alder.	forhen i Gratiale.
1816.	Slagter Frischs Enke	70	Mar 20 Rb.
—	Skomager P. Holm	70	— 20 —
1818.	— Lundmann	67	— 20 —
1821.	Malermester Hofgaard's Enke . . .	72	— 20 —
1826.	Bødkermester Terslevs Enke	72	— 20 —
1828.	Skolelærer Langsted's Datter . . .	72	— 20 —
1829.	Skærdmester Lunds Enke	71	— 20 —
1837.	— Zieraus Enke	72	— 20 —
—	Malermester Blaumüllers Enke . .	72	— 20 —
1838.	Instrumentmager J. Andersen . .	81	— 20 —

b) Til at erholde et aarligt Tillæg af 5 Rb. fra 1ste April 1861 at regne følgende 10 ældre Pensionister, nemlig:

Pensionist fra		Alder.	har i Pension.
1844.	Klædefabrikør Smidts Enke	76	Mar 30 Rb.
1850.	Toldbetjent Bechs Enke	76	— 25 —
—	Snedker Nielsens Enke	87	— 25 —
1851.	Glasfliber Haubmanns Enke . . .	74	— 25 —
1853.	Bandmester P. Hjorths Enke . .	88	— 25 —
1854.	Guldsmed N. Ebbesen	84	— 25 —
1856.	Malermester Werlin	83	— 25 —
1857.	Toldbetjent Møllers Enke	80	— 25 —
—	Bogbindermester Top	80	— 25 —
1858.	Graver Bjerbyes Enke	80	— 25 —

hvilke Indstillinger Forsamlingen vedtog.

8. I Henhold til tidligere Generalforsamlings-Beslutninger, angaaende Anvendelsen af de Beløb, der maatte blive tilovers af hvad der efter Lovene nærmest er bestemt til rentefrie Laan og Pensioner, vedtoges at dette turde anvendes til Gratialer, og efter omhyggelig at have gennemgaaet de respective Repræsentantskabers Indstillinger over de indkomne 532 Ansøgninger, bevilgede Forsamlingen nedenansførte 454 Medlemmer vedsføiede Gratificationer til et Beløb af 5,995 Rd., nemlig:

Medlem		
fra		
1812.	Malermester Jensens Enke	20 Rd.
1814.	Skomagermester Webers Enke	20 —
1816.	Mechanicus Youngs Datter	20 —
—	Kræmmer Rasmussens Enke	20 —
—	Lærredshandler Harze's Enke	20 —
—	Blikkenslager Szybrowsky's Enke	20 —
—	Revisor Kjerbye's Enke	20 —
—	Secretair Ditesens Enke	15 —
1817.	Capitain Grans Enke	20 —
—	Secretair Bondrups Enke	20 —
—	Skomagermester Johansens Enke	15 —
—	Skomagermester L. Holm	20 —
—	Capitain de Plane's Enke	20 —
—	Kjøkkenmester Krygers Enke	15 —
1818.	Bødtermester Halls Enke	15 —
—	Dvarteermand Jversens Enke	20 —
1819.	Toldcontrolleur Wildenraths Enke	20 —

Medlem

fra		
1819.	Sadelmager Kreifers Enke	15 Rd.
1820.	Capitain Saabye's Enke	15 —
—	Klædehandler Melbye's Enke	15 —
1821.	Bogtrykker Christensens Enke	20 —
—	Kammerraad Hegelunds Datter	20 —
—	Commerceraad Olsens Enke	20 —
—	Escapitain Grove's Enke	20 —
—	Uhrmager Malmgreens Enke	10 —
—	Viinhandler H. Hansen	20 —
—	Secretair Bradts Enke	20 —
—	Bærtøhuusholder Holsts Enke	20 —
—	Tracteur Hansens Enke	15 —
1822.	Bogholder Erhardts Enke	15 —
—	Registrator Dyrhauge's Enke	15 —
—	Meelhandler Herbsts Enke	15 —
1823.	Fribagermester Klifoith	20 —
—	Glarmester A. Døgevad	20 —
—	Justitsraad Treschows Enke	20 —
—	Skovfoged Fischers Enke	20 —
—	Fuldmægtig Wiborgs Enke	15 —
—	Copist Grums Enke	15 —
1824.	Ritmester Foghs Enke	20 —
—	Klædehandler Cohns Enke	20 —
1825.	Urtekræmmer-Laugsbud Thomsens Enke .	20 —
—	Møllermester G. Andersen (senere død) .	10 —
—	Qvarteermand Biørns Enke	20 —
—	Strædermester Scheels Enke	15 —

Medlem
fra

1825.	Snedkermester Flygenrings Enke	20 Rb.
—	Behandler Schalts Enke	20 —
—	Kgl. Rudst Lunds Enke	15 —
1826.	Urtrefæmmer Schmidts Enke	20 —
—	Krigsassesfor Rasmussens Enke	15 —
—	Krigsassesfor le Maires Enke	15 —
—	Snedkermester Kohleders Enke	15 —
1827.	Chocoladefabrikør Byrsting	10 —
—	Snedkermester Rnie	10 —
—	Toldbetjent Knudbye's Enke	10 —
—	Snedkermester Willadsen	15 —
—	Skomagermester Halds Enke	10 —
—	Garvermester H. Topps Datter	20 —
—	Capitainlieutenant Rathfachs Enke	15 —
—	Bødkermester Holsts Enke	15 —
—	Skovfoged G. G. Schmidt	15 —
—	Skomager Helsted	10 —
—	Major Hoffmanns Enke	10 —
—	Tobaksfabrikør Bagge	20 —
—	Malermester Ryberg	20 —
1828.	Fuldmægtig Giesfings Enke	15 —
—	Bogbinder Lappes Enke	15 —
—	Forhenv. Bognmand Carstensen	20 —
—	Assessor Willstrups Enke	20 —
—	Toldassistent Benzens Enke	20 —
—	Guldsmedmester Lerche's Enke	10 —
—	Guldsmedmester Ræboe's Datter	15 —

Medlem
fra

1828.	Leihuuslieutenant Carlsens Enke	15 Rb.
—	Skolelærer Sekt's Enke	20 —
—	Forhenv. Hørkræmmer Brorson	20 —
1829.	Cancelliraad Lynge's Enke	20 —
—	Brændeviinsbrænder Larsens Enke	15 —
—	Snedfermester Knudsens Enke	10 —
—	Snedfermester Schæffers Enke	15 —
—	Fuldmægtig Drebolts Enke	20 —
—	Goffardicapitain Hansens Enke	20 —
—	Guldsmid H. Ditto	10 —
—	Møllermester Blund	15 —
—	Tømmermester Benche's Enke	10 —
—	Forhenv. Urtekræmmer M. A. Schinckel.	10 —
—	Skrædermester Bode	20 —
—	Toldassistent Anthons Enke	20 —
1830.	Bødkermester Hansens Enke	15 —
—	Snedfermester Hylleqvist	10 —
—	Kunstdreier Eøborgs Enke	15 —
—	Strømpevæver Tømmerup	10 —
—	Smedemester Ditmers Datter	20 —
—	Bogbinder Bergmanns Datter, Henriette	20 —
—	— — — — — , Caroline	20 —
—	Agent Brandis Enke (senere død)	15 —
—	Fuldmægtig Mørcks Enke	15 —
—	Justeermester Bechs Enke	15 —
—	Klædehandler Henningsen	15 —
1831.	Frugthandler Frørups Enke	20 —

Medlem
fra

1831.	Politibetjent Breunings Enke	15 Rd.
—	Skolelærer Jensens Enke	15 —
—	Hattemager Madsens Enke	10 —
—	Skolelærer Martens Enke	15 —
—	Garvermester Bjørnbecks Enke	10 —
—	Toldassistent Hassells Enke	15 —
—	Farver Bangs Enke	10 —
—	Copist Mohrs Enke	20 —
—	Inspecteur Hansens Enke	15 —
—	Mestersvend Petersens Enke	10 —
—	Bataillonschirurg Schübelers Enke	15 —
—	Graver Hansens Enke	15 —
—	Farver Staats Datter, Elisabeth	20 —
—	— — — — — Andrea	20 —
—	Høker Kjellerups Enke	15 —
1832.	Hofmedailleur Conradsens Enke	20 —
—	Urtekræmmer Hellefens Enke	15 —
—	Urtekræmmer Boesens Enke	15 —
—	Grosferer Selmers Datter	20 —
—	Kammerraad Thorbjørnsens Enke	20 —
—	Skrædermester Andersen	15 —
—	Skibsbygmester Jørgensen	10 —
—	Skibsbygmester Repholdts Enke	20 —
—	Madame Schmidt	10 —
—	Forhenv. Bud Rosenberg	15 —
—	Capitain og Urtekræmmer Knudsens Enke	15 —
—	Skomagermester Malmqvist	15 —

Medlem
fra

1833.	Pastor Justs Datter.....	20 Rb.
—	Fouterminalmager Sators Enke	15 —
—	Uhrmager Anthonis Enke.....	15 —
—	Deconom Blytmanns Enke	10 —
—	Bogbinder D. Kreiser	10 —
—	Paukist Helsteds Enke	20 —
—	Retsbetjent Birchs Enke.....	15 —
—	Dyrlæge Gjerløvs Enke.....	20 —
—	Sergeant i Svøtaten Namodts Enke ...	20 —
—	Skrædermester H. G. Møller.....	15 —
—	Klædehandler H. W. Dinesen	15 —
—	Muurmester Grichsens Enke.....	10 —
—	Handskemager H. Landers Enke	15 —
—	Figurant Jacobsens Enke.....	15 —
—	Hoboist Tappers Enke.....	15 —
—	Kunstdreier Martini.....	10 —
—	Malermester Sannes Datter	10 —
—	Malermester H. G. Bergs Enke	15 —
1834.	Mægler H. F. Dreyer.....	15 —
—	Sværdseger Meyers Datter	15 —
—	Institutbestyrer Mølholms Enke.....	15 —
—	Skibscapitain Møllers Enke	10 —
—	Fabrikør Dost.....	10 —
—	Skrædermester P. Jørgensen	15 —
—	Pastor Kjeldbergs Enke.....	15 —
—	Justitsraad Beldrings Datter	15 —
—	Skrædermester Kroll	15 —

Medlem
fra

1834.	Overcommandeersergeant Ifers Enke . . .	15 Rb.
1835.	Kjøbmand Davidsens Enke	20 —
—	Beibetjent Blancks Enke	10 —
—	Gaardeier Luno's Enke	15 —
—	Krigsraad Foss's Enke	15 —
—	Handskemager Modell	15 —
—	Barbeer Giede	20 —
—	Portcontrolleur Struckmanns Enke	20 —
—	Gartner Gudmanns Enke	15 —
—	Skomager Haagesens Enke	10 —
—	Typograph Benzens Enke	10 —
—	Inspecteur Lunds Datter	10 —
—	Snedfermester Gundersen	10 —
—	Urtefræmmer Nissons Enke	15 —
—	Skolelærer Beckens Enke	10 —
—	Instrumentmager Flerons Enke	10 —
—	Kgl. Laqvai Franks Enke	20 —
1836.	Møller Wessenberg's Enke	10 —
—	Guldsmedmester Pihls Enke	10 —
—	Musicus Linck's Enke	15 —
—	Skomagermester Lunds Enke	15 —
—	Cancelliraad Sahls Datter	10 —
—	Revisor Ryhls Enke	10 —
—	Forhenv. Boghandler Jensen	20 —
—	Cancellist Voigts Enke	20 —
—	Strædermester Bjørnelunds Enke	15 —
—	Uhrmager Petersens Enke	10 —

Medlem

fra		
1836.	Instrumentmager Melbye	10 Rd.
—	Skomager Olsens Enke	10 —
1837.	Skrædermester Mariagers Enke	15 —
—	Politibetjent Amundsens Enke	15 —
—	Hørfabrikør Rosteds Enke	20 —
—	Snedkermester Tøpseris Enke	15 —
—	Skipper Dohns Enke	20 —
—	Graveur P. C. Krags Enke	20 —
—	Skrædermester Kollings Enke	10 —
—	Skomagermester Johansen	10 —
—	Overfrigscommisfær Brocks Enke	10 —
—	Inspecteur Schleiners Enke	20 —
—	Skomagermester H. Petersens Enke	15 —
—	Bud Nielsens Enke	10 —
—	Skrædermester Morgensterns Enke	15 —
—	Theatercontrolleur Benzen	10 —
—	Politibetjent Wilstrups Enke	10 —
—	Fuldmægtig Sebelows Enke	10 —
—	Kleinsmedmester Brodersens Enke	15 —
—	Hofboghandler Beckens Datter	10 —
—	Skrædermester, Bogholder Mørcks Enke	10 —
—	Skibscapitain Kiølners Datter	15 —
—	Smedemester Jøgersens Enke	10 —
—	Søkrigscommisfær Nissens Enke	15 —
—	Bødkermester Søbørg	10 —
1838.	Kodemester Bergs Enke	20 —
—	Toldassistent Wichmanns Enke	15 —

Medlem

fra		
1838.	Skomagermester Tandrup.....	15 Rd.
—	Naalemagermester Klerke's Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Beholdt.....	10 —
—	Læge F. G. Friese's Enke.....	20 —
—	Guldsmedmester Fjellsted.....	15 —
—	Graver Andersens Enke.....	10 —
—	Forhenv. Brændeviinsbrænder Brandt..	15 —
—	Skomagermester Roed.....	10 —
—	Coffardicapitain Lohmanns Enke.....	10 —
—	Klædehandler Hefschær.....	10 —
—	Forhenv. Porcellainshandler B. J. Hefschær	10 —
1839.	Skipper Tüteins Enke.....	15 —
—	Forhenv. Postbud Nielsen.....	10 —
—	Capitain Meindes Enke.....	15 —
—	Kunstdreier Jørgensens Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Christensens Enke ...	10 —
—	Instrumentmager H. Birch.....	15 —
—	Secretair Schiøtts Enke.....	20 —
—	Møller Linds Enke.....	10 —
—	Urtefræmmer Kierrumgaard's Datter ...	10 —
—	Forhenv. Urtefræmmer Grouleff.....	10 —
—	Skædermester Ferchners Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Petersens Enke.....	10 —
—	Musiklærer P. Møllers Enke.....	15 —
—	Toldassistent Baggers Enke.....	15 —
—	Skomager N. Frydendahl.....	10 —
—	Toldcontrolleur-Assistent Egtveds Enke .	10 —

Medlem
fra

1839.	Forhenv. Høker N. Nielsen	15 Rd.
—	Uhrmager Hinze's Enke.....	10 —
—	Quarantaineofficiant Brieghel.....	10 —
—	Skipper H. C. Poulsen.....	15 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke.....	10 —
—	Skomagermester Andresens Enke	10 —
—	Handelsgartner Grimmsteins Enke... ..	10 —
—	Snedfermester Neergaards Enke.....	15 —
—	Copist Bruuns Enke	20 —
—	Klædehandler Launy's Datter	10 —
1841.	Smedesvend Büttners Enke	15 —
—	Strædermester Gürtners Enke	10 —
—	Strædermester Sommerfeldts Datter ...	15 —
—	Extrasfriver Blougs Datter	10 —
—	Musiklærer Braunsteins Enke.....	10 —
—	Keebslager C. B. Jensen	10 —
—	Høker H. C. Toft	10 —
—	Formand Larjens Enke.....	10 —
—	Strædermester J. G. Müller.....	15 —
—	Ankersmed Caspersens Datter	15 —
—	Skolelærer Jørgsens Enke.....	10 —
—	Regnskabsfører Gerners Enke	15 —
—	Handelsbogholder Müllers Datter	10 —
—	Rnapmager Sasse's Enke	10 —
—	Landbruger Mathiesens Datter.....	10 —
—	Blikkenslager Lambrechts Enke	10 —
—	Forhenv. Nagelsmed Lund	10 —

Medlem
 fra

1841.	Ovstgtsbetjent Holms Enke	10 Rb.
—	Værtshuusholder P. Bjerups Enke	15 —
—	Olhandler Jochumsens Datter	10 —
1842.	Hoboist Hesse's Enke	15 —
—	Copist Balsgaards Enke	15 —
—	Skrædermester Drelbergs Enke	15 —
—	Procurator Baggensens Datter	10 —
—	Skovfoged Zeuthens Enke	15 —
—	Toldassistent Reeg's Enke	15 —
—	Toldassistent Lorengens Enke	15 —
—	Høker Haastrups Datter	15 —
—	Skriver A. Larsens Enke	15 —
—	Skomager G. Hesseberg	10 —
—	Høker Jensens Enke	10 —
—	Kunstdreier Kleine's Enke	10 —
—	Fuldmægtig Lassens Datter	20 —
—	Skrædermester Deichmanns Enke	15 —
—	Høker Birchs Enke	10 —
—	Fuldmægtig Møllers Enke	10 —
—	Palaisforvalter Olsens Enke	10 —
—	Melkehandler Nielsens Enke	10 —
—	Skræder Reimanns Datter	10 —
—	Loddsformand Jørgensen	20 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	10 —
—	Modehandlerinde Jomfru Juul	15 —
—	Guldsmed Schmidts Datter	10 —
—	Klædefabrikør Otto's Datter	10 —

Medlem
 fra

1843.	Politibetjent Grove's Enke	10 Rb.
—	Conditor Høj's Enke	20 —
—	Barbeer Greens Enke	10 —
—	Bøssmager Wengs Enke	15 —
—	Skrædermester Lunds Enke	15 —
—	Skomager Henrichsens Enke	10 —
—	Jernbanedirecteur Müllers Enke	20 —
—	Bognmand Ribau's Hustru	10 —
—	Hoffoureur Petersens Enke	10 —
—	Toldassistent Møllers Datter	10 —
—	Skomagermsteer Rybergs Enke	10 —
—	Traadhandlerske, Jomfru Valter	15 —
—	Fuldmægtig Borchs Enke	10 —
—	Lieutenant A. Lunds Enke	10 —
—	Brændeviinsbrænder Meyers Enke	10 —
—	Skrædersvend Ahns Enke	10 —
—	Secretair Strandgaards Enke	15 —
—	Portcontrolleur Foghs Enke	10 —
—	Meelhandler Møllers Enke	10 —
—	Skibstømmermand Petersens Datter	10 —
—	Malermester Meyer	10 —
—	Tøifabrikør J. Walz	15 —
—	Hyrefudst Westerskou's Enke	10 —
—	Skriftstøber Gercke's Enke	10 —
—	Muurmester Møllers Enke	15 —
1844.	Pensionist i Svøtaten Wiegers	15 —
—	Sadelfnegt Nielsens Datter	10 —

Medlem
fra

1844.	Fuldmægtig Lynge's Datter	10 Rb.
—	Skibstømmermand Petersens Enke	10 —
—	Jernhandler Clausens Enke	10 —
—	Toldassistent Hasfels Enke	15 —
—	Politivagtmester Andersens Enke	10 —
—	Barbeer Jensens Enke	15 —
—	Postbud Nielsens Enke	15 —
—	Skibscapitain Simonsens Datter	10 —
—	Forhenv. Lærerinde Madame Mørck	15 —
—	Goffardicapitain Carlsens Datter	15 —
—	Høker A. Nielsen	10 —
—	Fuldmægtig Krause's Enke	10 —
—	Arbejdsmand Nims Enke	10 —
—	Politibetjent Larsens Enke	10 —
—	Arbejdsmand Lynges Datter	10 —
—	Toldassistent Mudererspachs Enke	10 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	10 —
—	Skræder Damborgs Enke	10 —
—	Kammerraad Mørcks Datter	10 —
—	Smedemester Andersens Datter	10 —
—	Toldcontrolleur Steenbergs Enke	10 —
—	Muurmester Slangेरups Enke	10 —
—	Stadsmægler d'Andrade's Datter	10 —
—	Skrædersvend H. Nielsen	10 —
1845.	Muursvend Mortensens Enke	10 —
—	— — — Datter	10 —
—	Major Rohweders Datter	10 —

Medlem
fra

1845.	Politibetjent Edelsteens Enke	15 Rb.
—	Forvalter Albrechtsens Datter	15 —
—	Capelbud Mogensens Enke	10 —
—	Skrædermester Kochs Datter	10 —
—	Smedemester Hassings Enke	15 —
—	Tapetmager Høblings Enke	15 —
—	Bærtshuusholder H. Clausen	10 —
—	Skomager Christensens Datter	10 —
—	Bærtshuusholder Hansen	10 —
—	Snedkerfrimester Hansen	10 —
—	Hattemagersvend G. L. Bruun	10 —
—	Jomfru Gabe	10 —
—	Snedkermester Bryngers Datter	10 —
—	Fuldmægtig Schrøders Enke	10 —
—	Institutbestyrer Lausens Enke	10 —
—	Skomagersvend G. N. Helsted	10 —
—	Skibscapitain Johnsens Enke	10 —
—	Fuldmægtig Rønnows Enke	10 —
—	Porcellainshandler Christensens Enke	10 —
—	Bortner Poulsens Datter for 1 Aar	10 —
—	Skræder Didrichsens Enke	10 —
—	Jernstøber Munds Enke	10 —
1846.	Havnecontrolleur Brodersens Datter G.	10 —
—	— — — — — L.	10 —
—	Toldassistent Truelsens Datter	10 —
—	Skrædermester Riffners Enke	10 —
—	Styrmand Fischers Datter	10 —

Medlem

fra

1846.	Snedkermester Krygers Enke	20 Rb.
—	Bærtshuusholder Andersens Enke	10 —
—	Musiklærer Møllers Enke	10 —
—	Malermester Holms Enke	10 —
—	Hjrefudst Fristrups Enke	10 —
—	Billedhugger Otto's Hustru	10 —
—	Hospitalsportner Jeppesens Enke	10 —
—	Skrædermester Neumanns Enke	10 —
—	Skomager Randrups Enke	10 —
—	Muursvend Petersens Enke	10 —
—	Skræder Hammond	10 —
—	Districtslæge Neve's Enke	15 —
—	Gontoirist Ahrenzen	10 —
—	Bottefabrikant Lindqvists Enke	10 —
—	Tobaksfabrikør Szybrowsky's Datter	10 —
—	Skomagermester J. Michaelsen	10 —
—	Malermester Witts Enke	10 —
—	Skræder Lange's Enke	15 —
—	Tømmermester Sachmanns Datter	10 —
1847.	Overgymnastiklærer Rainwalts Enke	15 —
—	Toldassistent M. Larsens Enke	10 —
—	Pens. Medailleur Schmidt	10 —
—	Styrmand Hougaards Datter	10 —
—	Skræderfrimester F. C. Lunds Enke	10 —
—	Qvarteermand Gnemarcks Enke	10 —
—	Skomager Riegels fraskildte Hustru	10 —
—	Strømpefabrikør M. H. Lund	10 —

Medlem
fra

1847.	Tømmersvend Møllers Enke (senere død)	10 Rbd.
—	Skomager Hinges Enke	10 —
—	Bogtrykker Brünnichs Datter	15 —
—	Damestræderinde Jomfru M. Lund	10 —
—	Damestræderinde Jomfru H. Lund	10 —
—	Skolelærer Müllers's Datter	10 —
—	Capitain Meincke's Datter	10 —
—	Skolebestyrerinde Jomfru Bjerregaard ..	15 —
—	Kammerraad Kaarsgaards Datter	10 —
—	Skomagermester Nørskov	15 —
—	Affkediget Sergeant Maack for 1 Aar..	10 —
—	Ophsynsmand Nielsens Enke	10 —
—	Stræder Jacobsens Enke	10 —
1848.	Strædermester P. Bergenholz	10 —
—	Toldassistent Kammands Enke	10 —
—	Toldassistent Bayers Enke	10 —
—	Farver Ballins Enke	10 —
—	Krigsraad Bastians Enke	15 —
—	Naalemager C. Bjørn	10 —
—	Beipikør Kursch's Enke	10 —
—	Bagermester Herolds Enke	10 —
—	Snedker Meyers Enke	10 —
—	Snedker Gasmeyers Datter	10 —
—	Hørsvinger L. Sørensen	10 —
—	Glarimester Gobels Datter	10 —
—	Jsenkræmmer Schoulunds Datter	10 —
—	Materialkudst Hansens Enke for et Aar.	10 —
—	Modelsnedker Madsens Enke	10 —

Medlem
fra

1848.	Linnedvævermester Krusemark for 1 Aar.	10 Rbd.
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	10 —
1850.	Cand. chir. Byrstings Enke	15 —
—	Strædermester Gurs	10 —
—	Kjøbmand Langreuthers Enke	10 —
—	Dreiermester Redke	10 —
—	Dugmager Vishagens Enke	10 —
—	Politibetjent Petersens Enke	10 —
—	Gjortlermester Mossins Enke	10 —
—	Glashandler Hansens Enke	10 —
—	Dugmagerstvend Gottsches Enke	10 —
—	Kattuntrykker Würcks Datter for 1 Aar	10 —
—	Bundtmager Rahrs Enke	10 —
—	Chorsanger Hübners Enke	10 —
—	Grovsmed Larsens Enke for 1 Aar	10 —
—	Oberstl. Wests Datter	10 —
—	Steentrykker Petersens Datter (senere død)	10 —
—	Bedemand Rothes Datter	10 —
—	Fyrbøder Rielsens Datter	10 —
1851.	Hoffoureur Hude's Datter	10 —
1852.	Gymnastiklærer Gross's Enke	15 —
1853.	Amtschirurg Nyhe's Enke	10 —
1854.	Capitain Nissens Datter L.	10 —
—	— — — — M.	10 —
1855.	Mægler Sydenbergs Datter, Md. Müller	10 —
—	Klokker Crones Enke	10 —
1856.	Skibscapitain Faaborgs Enke	10 —

Medlem

fra

1856. Informator Herg's Enke	10 Rd.
— Politiebetjent Hansens Enke	10 —
— Skrædermester Langes Enke	10 —
— Snedkermester Holms Enke	10 —

9. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted. Udfaldet af disse ere følgende:

Forste Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Cancelliraad Hansteen, død.	Hr. Justitsraad Blechingberg.
— Conferentsraad Wilse, død.	— Overretsprocurator Winther.
— Justitsraad Drieser, død.	— Conferentsraad Bræstrup.
— Kammerraad Sølling, udmeldt.	— Inspecteur Hvid.

Anden Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Medailleur Krohn.	Hr. Professor Berggreen.
— Cancelliraad Gleerup.	— Professor, Rector Borgen.
— Lærer Olivarius.	— Krigsraad Lasenius Kramp.
— Amtschirurg Wilster, død.	— Capitain Eibe.

Tredie Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Overkrigscommissair Nørregaard.	Hr. Dr. med., Overlæge Djørup.
— Overlæge Müllerz.	— Overkrigscommissair Aagesen.
— Generalmajor v. Blahn.	— Commandeur Fæster.
— Statsraad Børgesen, død.	— Generalmajor v. Paludan.

Fjerde Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Urtekammer Boje.	Hr. Grosferer H. J. Hvalsoe.
— Biinhandler, Major Becher.	— Urtekammer, Capitain
— Bogholder, Capitain Friedenreich.	Grave.
— Klædehandler Krarup.	— Urtekammer A. G. Dst.
	— Grosferer G. Bloch.

Femte Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Hørfabrikør Nicolaisen.	Hr. Brændeviinsbrænder J. G.
— Brygger Carstensen.	G. Olsen.
— Lystøber Knudsen.	— Tobaksfabrikør J. Bech.
— Brændeviinsbrænder Hede- gaard, død.	— Løisfabrikør H. T. Stahl.
	— Eddikebrygger, Lieutenant A. Reimann.

Sjette Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Garvermester H. Larsen.	Hr. Raadmand Petersen.
— Oberstlieut. Tommermester Kern.	— Seilmager Weilbach.
— Juveler, Capitain Schro- der.	— Hofforgylder Damborg.
— Malermester Lieut. Baruel.	— Kunstdreier Schwarz jun.

10. Derefter optoges følgende 31 nye Medlemmer, nemlig:

1. Biinhandler Ringbergs Datter Antonette.
2. Malermester G. T. Fristrup.
3. Herredsfoged Klöfers Datter Oline.
4. Madame G. Riis.

5. Contoirbud G. Olsen.
6. Jomfrue G. Hermandsen.
7. — G. C. Tronier.
8. Bognmand H. J. Madsen.
9. Slagtersvend G. D. Glemmensen.
10. Mægler J. C. Brandt.
11. Malersvend F. W. Brandt.
12. Frøken M. A. Heiberg.
13. Skrædermester S. Elisen.
14. Skomagermester A. L. Christensen.
15. Pastor Fogh's Datter Mathilde.
16. Skrædermester J. L. Alstrup.
17. Jomfrue M. L. Friis.
18. Reebslagersvend G. Winding.
19. Hattemagersvend Schmidts Enke.
20. Student G. Borup.
21. Handelsbetjent J. Borup.
22. Dandserinde ved det kgl. Theater N. Borup.
23. Jomfrue H. Hansen.
24. Madame Lebrecht.
25. Mechanicus P. A. Peltz.
26. Barbeer P. H. Zekander.
27. Jomfrue L. Larsen.
28. Skomagermester G. T. Müller.
29. Damestræderinde, Jomfrue G. C. Lassen.
30. Jomfrue G. S. Bitter.
31. Forgylder J. Petersen.

11. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, en Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testamente af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802	5,002 Rbd. 22 sk.	
— 1818. Student Gresss Legat	1,000	— " —
— 1827. Enkefru Charlotte Amalie Bøndke's Legat i 5 pCt. Livrente af	2,000	— " —
— 1829. Caroline's Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Kgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formæling den 1ste August 1829.....	2,500	— " —
— 1830. Enkefrue, Statsraadinde Kofoeds Legat.....	500	— " —
— 1853. Silke- og Klædehandler J. H. Lunds Legat, efter Testamente af 16de April 1851	1,386	— 51 —

Desuden:

Mar 1856. Justitsraad Gibeschütz's Legater, efter Testamente af 20de Juni 1853:

a. til Pensioner	100 Rd.	} aarlig.
b. — rentefrie Laan..	1,000 —	

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 23de April 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Lantrop.

København.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 18.

Løverdagen den 4de Mai 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Den nedgaaende Maane kastede sine sidste Straaler over Landskabet. Hele Den hvilte endnu i Søvnens Arme, idet den syntes dysset i Slummer af Havets Bølger, der pladskede mod Strandbredden og af Nattens kjolige Bøst, der bevægede Trærnes Blade nede i Dalene.

Henri steg sagte ud gennem Vinduet for ikke at gjøre nogen Støi paa denne hans aarle Udflugt ved at skulle lukke nogen Dør op, og efter at han havde seet sig om tilhøire og venstre og overbeviist sig om, saavidt Nattens svage Lys tillod det, at ingen van-

drende Vand fandtes paa hans Bei, listede han sig fra Træ til Træ indtil han naaede den gamle Tommys Hytte. Her standsede han og lyttede efter; men alle Hytterne vare lukkede og endnu rørte sig intet Spor af Liv inde i dem. Henri aabnede nu Døren og traadte ind.

Nogle enkelte Kulgløder blussede endnu paa Ildstedet. Henne i en Krog fandt Henri nogle Fakler af en Slags fedt Træ, som Fiskerne pleie at benytte ude paa Søen; dem stak han hen til Gløderne og den knyttrende Flamme oplyste den fattige Bolig. En Feltfeng, en Bænk, et lille Skrin til at gemme Linned i samt en Smule andet Huusgeraad, udgjorde den gamle Tommys hele Bohave.

Henri satte sig paa Bænken og lyttede i taus Forventning efter den mindste Støi udenfor. Hans Hjerter bankede voldsomt.

Men i den anden Kant af Landsbyen bankede Nellys Hjerter endnu voldsommere. Henri's Billet havde holdt hende vaagen og i ængstelig Spænding den hele Nat. Hun reiste sig fra sit Leie paa samme Tid som han og listede sig frem paa Taaspidsen, skjælvende af Frygt for, at hendes Moder pludselig skulde reise sig overende og tiltale hende med et: „Hvor skal Du hen?“

Nelly havde ikke betænkt sig et Dieblif paa at følge Henri's Opfordring. Kjærlighedens Magt drog hende uimodstaeligt til ham for at lindre hans For-

tvivlelse, og de mødtes derfor i en gjensidig Elfsorsruus netop paa Grund af de Hindringer, de havde at overvinde.

Nelly fastede et Tørklæde over sine lange sorte Loffer og turde knapt drage Aande; da hun aabnede Døren skeete det med en Skygges Laushed og Lethed og bævende af Angst for at en Straale af Maanen eller et Pust af Natteluften pludselig skulde trænge ind i Kammeret og underrette hendes Moder om hendes Forehavende. Men Nellys Bortgang skeete saa lydløst og saa hurtigt, at Ingens Søvn forstyrredes derved. Hendes bølgende Kjole svævede frem i Skyggen af Landsbyens Hytter, og ingen Fugl paa sin Green, intet Insect i det bløde Græs vækkede hun paa sin Wei. Der hørte virkelig en Elfers Dre til for at høre hende komme.

Henri aabnede Hyttens Dør og modtog Nelly i sine Arme. Længe holdt han hende klynget op til sit Bryst og formaaede ikke at bringe et eneste Ord over sine Læber.

Nelly havde indtil dette Dieblif holdt sine Taarer tilbage for ikke at tabe Modet tilligemed dem; men ikke saa saare følte hun sig i Sikkerhed hos Henri, før hun brast i Graad.

„O, tilgiv mig, velsignede Nelly, fordi jeg gjorde Dig Beskyldninger!“ raabte han. „Jeg seer nu at Du har mig kjær. Jeg føler mig saa glad, ja saa glad og saa lykkelig, fordi jeg nu har Visshed om, at Du

virkelig elsker mig. Du kan derfor selv tænke Dig min Smerte, da jeg frygtede for at Du havde været troløs imod mig."

"De taler Engelsk!" udbød Nelly, idet hun overrasket aabnede sine store sorte Dine, der smilede gjennem Taarer.

"O, Du slemme Pige! See nu ikke af mig! Det er rigtignok kun meget Lidt jeg forstaaer; men det er nok til at Du kan gjøre Dig et Begreb om mine Anstrængelser og om den uviskommelige Bei, jeg har maattet tilbagelægge for at kunne nærme mig til Dig. O, lader os elske, lader os holde af hinanden paa denne Maade! Hvad gjør saa det til Sagen, om vi bruge forvirrede og feilagtige Ord? Er det ikke nok for os, at vi ere de Gneste der vaage, medens alle Andre sove, og samlede netop i det Dieblif, da man troer os adskillte for steds? Og seer Du, naar et Ord ikke vil frem over mine Læber, saa spidser jeg dem til et Kys."

Nelly slog Hænderne sammen af Forundring og lyttede til hans Tale med forbausede Blikke. Et fortryllende Smil banede sig efterhaanden Bei gjennem Taarerne og oplarede hendes Ansigtstræk. De engelske Ord i Henris Mund lode som himmelske Toner i Nellys Dre, og hun følte sig saa lykkelig over at høre ham tale, at hun fandt et sværmerisk Selvbehag i at tie stille.

„D, tael til mig, Nelly,“ vedblev Unglingen; „lad mig ikke altfor snart faae opbrugt de faa Ord, jeg fjender. Og sig mig nu, da vi ikke længer behøve at tænke paa de Hindringer, som kunde have mødt os paa Henveien, og staae Ansigt til Ansigt, hvorledes mine Breve ere faldne i Mr. Darty's Hænder, uden at det har været din Skyld. Jeg kan ikke banlyse Erindringen om hiin Catastrophe, der saa nær havde styrtet os i Ulykke, af mine Tanker. Jeg hører Dig, Nelly; tael endelig langsomt for at jeg kan følge med.“

„D, tænk ikke længer derpaa,“ sagde hun.

„Jo, Nelly, jeg vil evig og evindelig tænke derpaa, ifald Du lader mig blive i denne qvalfulde Uvisshed. Hvorfor betænker Du Dig paa at sige det?“

„Fordi jeg er bange; jeg vil komme til at udtale Navne, der staae i Forbindelse med en frygtelig Hemmelighed.“

„Men denne Hemmelighed er vor Fange, elskede Nelly, naar den stiller sig iveien for vore gjensidige Følelser.“

„Nu, saa lov mig idetmindste, at De aldrig vil omtale, hvad jeg nu siger Dem.“

„Jeg lover det, medmindre det bliver nødvendigt engang at bryde Taussheden for at forsvare os.“

„D, De er saa haard i Deres Beskyldninger, at man vel gjør rettest i aldrig at lade Dem være i

Tivul. Saa hør da. De spurgte mig en Dag om, hvem Annecy var . . ."

„Aha!“ udbrod Henri, „skulle vi tilbage ad den Kant? Tael, tael, jeg beder Dig! Det er temmelig længe siden min Nysgjerrighed blev pirret ved dette Navn og den Hemmelighedsfuldhed, som omgiver det.“

„Annecy holder meget af mig,“ vedblev Nelly. „Ege siden den Dag, da min Moder bragte mig fra Mr. Darty's Huus til sin Hytte og forbød mig at gaae ud af Hensyn til Dem, har Annecy besøgt mig hver Dag for at holde mig med Selskab. Da alle Andre behandlede mig haardt, var hun den Gæste, der viste mig Omhed og Deeltagelse. Ogsaa før den Tid kunde jeg saa godt lide hende for hendes rolige og sørgmodige Væsens Skyld; men jeg kom til at holde endnu mere af hende, fordi hun havde Medlidenhed med mig. Hun har ogsaa en Hemmelighed at bære paa, som gjør, at hun maa søge Gensomhed, og denne Lighed i vor Stilling bestemte mig til at betro mig til hende . . .“

Henri, der med stor Opmærksomhed havde fulgt Nelly's Tale, lagde pludselig sin Haand paa hendes Mund og udbrod:

„Nu forstaaer jeg ikke længer, hvad Du siger. Du maa ikke tale saa hurtigt, ellers kommer jeg til at afbryde Dig hvert Dieblif.“

„Den Dag, jeg modtog Deres første Brev,“ tog Nelly atter tilorde, „fjulte jeg mig saare lykkelig, men

rigtignok ogsaa faare forlegen. Jeg vidste ikke hvor jeg skulde gjemme Brevet for at være sikker paa, at det ikke faldt i Andres Hænder. Jeg havde ikke saameget som en Skuffe for mig selv. Jeg var ligesom en stakfels Fugl, hvem man har betroet en Billet, som den har stukket ind under sin Binge og som nu ikke tør flyve af Frygt for at tabe den. I to Dage skjulte jeg Brevet i en Fuld af mit Tørklæde; men jeg betoges af en formelig Rædsel ved den mindste Vind, ved den mindste Hovedbevægelse jeg gjorde. Naar Nogen saae vist paa mig, troede jeg, at man kunde see Brevet igjennem Tørklædet. Jeg levede saagodtsom ikke mere, thi for Intet i Verden vilde jeg, at De skulde have Ubehageligheder oppe hos Familien for min Skyld. Anney boer i en Hytte for sig selv, hvor Ingen kommer, og der har hun et Klædeskab staaende, hvortil hun bærer Nøglen hængende om Halsen mellem hendes Halsbaand. Jeg var sikker paa Anneys Tausshed, og jeg bad hende derfor om at gjemme Deres Billet for mig i en af hendes Løkker. Det samme gjorde jeg ved Deres andre Breve, efterhaanden som jeg modtog dem . . ."

„Naa, saa det er hende, der har udleveret dem!“ raabte Henri.

„Ik, befyld hende ikke!“ udbrød Nelly med bedende Stemme. „Hun har sørget ligesaa meget over det Passerede som jeg selv; for det skete ikke med Willie fra hendes Side.“

„Hvorledes da? . . .“

„Ja, nu er det jeg kommer til den omtalte Hemmelighed,“ sagde Nelly. „Hust paa, hvad De har lovet mig.“

„Vær uden Frygt.“

„For to Dage siden leverede jeg Annecy Deres sidste Billet, ligesom jeg havde gjort ved de foregaaende. Hun stak den ind i Tørklædet, som hun havde om Hovedet, indtil hun kunde komme hjem til sig selv, og hun gjorde det, saa jeg saa derpaa. Hun havde reent glemt at hun havde gjemt den der, og da hun saa senere løste Tørklædet, faldt Billetten ned for Mr. Darty's Fødder . . .“

„Hvad behager! Ned for Mr. Darty's Fødder, siger Du?“

„O ja, afbryd mig kun, jeg beder Dem indstændigt derom!“ raabte Nelly og skjulte sit Hoved ved Henri's Bryst.

„Hvad for Noget . . .“ raabte det unge Menneske, idet der pludselig gik et Lys op for ham.

„Lys!“

(Fortsættes).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Høfer N. D. Jørgensen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 19.

Løverdagen den 11te Mai 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortfat.)

„**U**ha! her har jeg da endelig Hemmeligheden, som Ingen vovede at bringe over sine Læber! Nu kan jeg forklare mig den tragiske Mrs. Lockarts rædselsfulde Flugt ved Synet af den stakkels Annecy; nu kan jeg forstaae Mr. Dartys Forlegenhed, da jeg spurgte ham om, hvem dette Fruentimmer var; nu begriber jeg ogsaa, hvorfor Annecy ikke gaaer paa Arbeide med de andre Slaver, hvorfor hun undgaaer at komme i Berøring med Husets Folk og hvordan det hænger sammen, at hun gaaer med Guldblokker i Ørerne og Guld-

spænder om Haandleddene. Tag det ikke ilde op," raabte Henri, idet han pludselig afbrød sig selv; „men der er dog een Ting, som jeg ikke kan blive flok paa i hele denne Sag."

„Og det er?" spurgte Nelly uden at løfte Hovedet iveiret.

„Carraiberen Marence!"

„Marence?" spurgte Nelly angstfuld.

„Ja, hvorfor kom denne løierlige Fyr høitideligt anstigende Dagen efter Anncys Nedkomst, for at melde, at der var født ham en Søn paa Plantagen?"

„Hvordan! Det kom han og sagde! og til hvem sagde han det da?"

„Jh, han sagde det saamænd til Alle og Enhver, og først og fremmest til Mrs. Darty, kan jeg troe . . ."

Her holdt Henri pludselig inde og fuldendte sin Tanke i et Udbrud af Latter, som han dog strax igjen undertrykkede.

„O, lee dog ikke, Master Henri," sagde Nelly beklymret, „for Sagen er snarere til at græde over. Tag Dem dog bare iagt!"

„Bel, vel!" raabte Henri, „nu begriber jeg det Hele. Veed Du hvad, jeg vilde ikke undvære min Opdagelse for . . ."

„For Guds Skyld, hvad har De dog ifinde? Af, alt dette vil volde os megen Sorg!"

„Bær Du kun ganske rolig, Nelly, vore værste

Sorger ere forbi. Altsaa siger Du, at da Billetten faldt ud af Annecys Lørklæde, tog Mr. Darty den op og læste den . . ."

"Ak ja," vedblev den unge Pige, "og derved blev vor Hemmelighed røbet. Mr. Darty vilde absolut have alle Deres øvrige Billetter med. Det hjalp ikke alt hvad Annecy græd, hun blev nødt til at komme frem med dem. Hvor Mr. Darty maa have leet af os begge To! Han har sikkert viist Mrs. Lockart dem allesammen."

"Javist, allesammen," gjentog Henri efter hende, "det er der ingen Tvivl om. Aha, min gode Onkel, saa De kikker mig i Kortene!"

"See, det er hele den Troløshed, jeg har begaaet, Master Henri."

"O, tilgiv mig, tilgiv mig, min yndige Nelly! Mine Bebreidelser have forvandlet sig til Rys."

En langtrukken Tone af et Horn afbrød idetsamme Nattens Stilhed og gjenlød i Dalen. Nelly foer op i Forstrækkelse.

"Det er Conchshellen, der kalder Negrene til Arbejde!" udbrød hun.

"Hvad! Allerede!" raabte Henri.

"Min Gud! det dages, og man vil kunne see mig, naar jeg gaaer igjennem Landsbyen."

"Bist ikke," indvendte Henri, idet han slog Fasken mod Gulvet, saa den pludselig sluffedes. "Seer Du, endnu er det mørkt, Dagen er ikke brudt frem."

„Lev vel, Master Henri!“

„Til vi sees igjen, velsignede Nelly!“

Henri aabnede Døren paa Klem og kastede et Blik udenfor; han saae Nelly ile bort under Træerne med lydløse Trin.

Et svagt Skjær af Morgendæmringen trængte allerede gjennem Mørket samtidig med at Conchshellens melancholiske Toner afbrød Tausheden, der hvilte over Landskabet. Ude i Markerne ved Indgangen til Vagthuset, hvor tvende Negre, leirede omkring et Baal, efter Tour vaage om Natten, stod en Slave med Muslingehornet presset til sine Læber og kaldte sine i Hytterne slumrende Ulykkesfæller til Arbeide. Længere borte bag Bjergene hørte man det samme Signal blive gjen- taget i det Fjerne fra Plantage til Plantage.

Henri lukkede nu sagte den gamle Opsynsmands Dør efter sig og begav sig ligeledes i al Stilhed paa Tilbageveien til Planterens Bolig for at kunne naae hjem, inden Landsbyen og Naturen vaagnede til nyt Liv. Men idet han dreiede om Hjørnet af Hytten standsede han pludselig, thi i nogle Skridts Afstand saae han en Neger sidde paa en stor Steen med Ansigtet skjult i sine Hænder; men ved Lyden af Henri's Trin dreiede Skikkelsen Hovedet rask om til den anden Side og hans Ansigt var badet i Taarer. Henri troede at gjenkjende James og vilde falde paa ham; men saasnart Negeren blev ham vaer reiste han sig for- skrækket og forsvandt.

Henri spildte ingen Tid med at tænke nøiere over dette Møde og foer afsted i flyvende Fart op ad Baffen, der førte til Planterens Huus, for ikke at blive overrasket af Dagslyset, der allerede bragte Stjernerne til at blegne. Han løb med forover bøiet Krop og med sænket Hoved, da Beien var temmelig steil og besværlig. Bludselig var der en Haand, der standsede ham, og en Stemme lød ham imøde med et: „Hvor kommer Du fra?“

Med et Ryk løftede Henri Hovedet iveiret og stod ligeoverfor Mr. Darty, hvis Ansigt oplystes af Ilden fra en Cigar.

Med den ene Haand holdt Planteren sin Neveu tilbage, der mere af Overraskelse end ved sit hurtige Løb, næsten havde tabt Beiret, medens han med den anden Haand søgte at skjærpe sit Syn, for at kunne følge et blegrodt Skjær, der syntes at svæve gjennem Tusmørket dybt nede i Dalen. Henri vendte sit Hoved til den Side og gjenkjendte den bortilende Nellys Kjøle.

Mr. Darty udsendte ganske pſlegmatisk en tæt Røgsky i den friske Morgenluft og gjentog med sin rolige Stemme det skjæbnesvangre Spørgsmaal:

„Hvor kommer Du fra?“

„Saa De er allerede oppe, Dnfel!“ udbrød Henri og søgte at komme sig af sin Forstrækkelse.

„Som Du seer, min Ven. Men jeg vidste just ikke, at Du var nogen videre Morgenmand.“

Det var som om hine Millioner af Stjerner, der blegnede paa Himlen, i dette Dieblig Lyfte i Henri's Dine, og som om Lyden af Conchshellen fyldte hans Dren med Salighedens berusende Accorder.

„Bedste Dufel,“ svarede han med bevæget Stemme og greb Mr. Darty's Hænder, „den blegrode Kjole, De nys søgte at gjenkjende, det var Kelly; vi have haft et Stævnemøde paa en Timeſtid.“

Og endnu førend Mr. Darty kunde aabne Munden, vedblev Henri med hele Lidenskabens uimodſtaaelige Kraft:

„Man kan ikke forebygge, at Ungdommen ſtræber hen mod Kjærlighedens Lykke, eller at Slaven tragter efter Frihedens Goder! Der udstilles jo Skildvagter langs med Kysterne, hver Aften lænker man jo Baa-dene nede ved Stranden og der var jo endogsaa Tale om at henlægge armerede Fartøier i Sundet mellem St. Martin og de engelske Der, ja man holder endogsaa Spioner og Angivere — og dog, kjære Dufel, dog blive Slaverne bestandigt ved at flygte! De finde Midler til at komme bort selv gjennem alle diſſe Farer; Intet affrækker dem, hverken Frygten for Soldaternes Skud, Havets Bølger eller selve Døden. Det er Synet af en Kyst, der lyser paa den fjerne Horizont og bærer Friheden i ſit Skjød, ſom indgiver dem dette fortvivlede Mod, ſaaledes ſom det blev udtalt for ikke lang Tid ſiden, Dufel, ifald De ellers huſter det. Ved dette bestandige Skue hente de Mod og finde paa

Raad, og en skøn Dag, naar Conchshellen lyder som nu i dette Dieblif, finder man dem ikke i deres Hytter; de ere forsvundne, det vil sige, de ere enten døde eller frie Mænd! Det gaaer med mig som med dem. Forgjæves have Alle og Enhver her paa Plantagen, baade Herrer og Slaver, baade Mrs. Lockart, Laura og Delsely, Onkel, lagt Hindringer iveien for os. Man har endogsaa indespærret den yndige Pige! Man har afbrudt vor Brevverling, brændt den Ordbog, jeg benyttede, og omgivet os med uoverstigelige Skranker af enhver Art, og det Altsammen for at undertrykke vore unge Hjerters glødende Følelser, der drog os mod hinanden; selv Gjæstevenskabet, Bliqten og min egen Fornuft bød mig at afstaae derfra, og dog . . . O, troe mig, kjære Onkel, troe mig, naar jeg forsikkrer, at jeg nærer den største Agtelse for deres Familie, for deres hyggelige Hjem, hvor jeg har mødt en saa hjertelig Modtagelse; Ingen kan mere end jeg beklage, at jeg viser mig uværdig til al den Godhed, jeg her har fundet; jeg har raadspurgt min Fornuft, jeg veed, hvormeget jeg skylder Dem, og jeg indrømmer villig, at De har gjort hvad der stod i Deres Magt for at det ikke skulde komme saavidt, dog . . . Alt var forgjæves! Jeg følte mig draget til hende som hun til mig, blindt og lidensskabeligt, og vi have seiret. Den lille Hytte, hvor hun holdtes fangen, var for mig Paradiset's Ryst. Nafladeligt vendte mine Dine sig didhen og tilsidst lagde ogsaa vi vor Plan til Flugt. 3 Nat, medens hele

Huset hvilte i Søvnens Arme, ligesom de af Friheds-
svimmelen berusede Slaver, tilbagelagde vi Rummet,
der hidtil adskilte os fra vor gjensidige Lykke. — Den-
gang deres Benner raadspurgte mig om, hvad man
skulde gjøre for at forebygge, at Slaverne bestandigt
flygtede fra Den, da nævnte jeg som det eneste probate
Middel, at man skulde tyе til Emancipationen; nu tyer
jeg selv til deres Overbærenhed og Godhed, fjære
Dufel!”

Henri udtalte disse glødende Ord næsten i et eneste
Aandedrag og saa at sige i et eneste Raab.

„Du taler bedre end Du handler,“ bemærkede Mr.
Darty med Kulde.

Dette kolde, følesløse Svar luffede pludselig Henri's
aabne Hjerte. I den Sindsbevægelse, hvori han be-
fandt sig, bruste hans heftige Følelser frem og søgte
med Magt at skaffe sig Lust i hidtige Ord; det var
ham umuligt at tæmme sig.

„Det lader ellers til,“ begyndte han paany i en
spydig Tone, „at Vedkommende ret godt forstaaer at
skaffe sig selv en stiltiende Overbærelse, og det tiltrods
for de strænge engelske Sæder, der fremtræde under et
saa uforsonligt Ydre.“

(Fortsættes).

C. W.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Løverdagen den 18de Mai 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

Mr. Darty saae stift paa sin Neveu. „Hvad vil Du sige med det?“ spurgte han.

Henri befandt sig i et af hine critiske Dieblikke, i hvilke der kun er Frelse at finde ved at vise sig forvoven. Han mødte altsaa Spørgsmaalet med aabent Bistr og svarede:

„Blot et Ord, Dufel, — thi uagtet den Værdighed, hvormed De gererer Dem, saa staaer De dog endnu ikke saalangt over mine tyve Aar, at min Agtelse for Dem skulde afholde mig fra at gjøre Dem et

Spørgsmaal af den Natur — blot et Ord. Siig mig engang: Hvormegget betaler De Caraiberen Marence for hans høitidelige Besøg?"

Bed disse Ord fornåm Mr. Darty et faa voldsomt Stød, at Cigarren faldt ham ud af Munden og rullede ned ad Bakkens Ekraaning, faa Gnisterne fløi rundt omkring.

„I Dutertres og Labats gamle Beskrivelser over de vestindiske Der,“ vedblev Henri, „har jeg læst Noget om, at i Colonisationens første Tider, da Hvide og Sorte kom i Berøring med hverandre, vilde Geistligheden forebygge, at der opstod et tredie Folkesærd af en temmelig fjendelig Farve, og der blev til den Ende sat en meget høi Bøde paa enhver Fødsel af den forbudte Slags. Jeg antog at denne Straf, der voldte faa stor Bestyrtelse blandt Dernes første Colonister, var bleven afskaffet for over hundrede Aar siden; men det lader til at jeg har taget Feil i faa Henseende, for jeg gjenfinder den under en rei pikant Skikkelse. Istedetfor at Bøden forhen erlagdes til Staten, synes det at den nutildags erlægges i al Stilhed til en eller anden Efterkommer af Caraiberne, som, naar der bliver født et Barn af en mistænkelig Farve paa en Plantage, hvor der neppe kan være mere end een mulig Fader til det, indfinder sig og udlægger sig selv som Barnefader uden Sky, idet han fremviser sit røde Ansigt, og paa denne Maade søger man da at komme Hustruens Mistanke i Forkjøbet. Gudsød, Dnfel,

hvor deres Carraiber gjør sine Sager godt! Jeg maa virkelig oprigtig lykønske Dem i den Anledning."

Mr. Darty troede at kunne holde Dyrerne stive, men Henri traadte leende hen imod ham med forslagte Arme og sagde:

"Gud skal vide, at det ikke var mig, der væltede mig ind paa Dem, Dnfel! Det var tvertimod Dem, der traadte iveien for mig, saa jeg ikke kunde komme frem. Er De maaskee saa god at gjøre Plads?"

Efter et Dieblifs indre Kamp gav Mr. Darty sig ogsaa til at lee, saa godt det vilde gaae.

"Vil Du ikke nok sige mig, hvor Du har faaet alt det at vide fra?" spurgte han.

"Jeg kan kun sige saa meget," lod Henris Svar, "at da De blandede Dem i mine Hemmeligheder, saa blandede jeg mig til Gjengjæld i deres, og det forekommer mig at være en aldeles ærlig Kamp mellem en Neveu paa tyre Aar og en Dnfel paa tredive."

Mr. Darty buffede.

"Naa, lad gaae da!" udbød han. "Det lader ellers til, at Du vil bringe det til noget Stort her i Berden. I et Par Maaneder har Du lært Engelsk og gjort hele Plantagens Narvaagenhed til Skamme, ikke at tale om, at Du formeligt har ødelagt Mrs. Lockarts Nerver; og jeg selv, som vilde agere den Strænge, har Du nu ogsaa flaaet af Marken. I samme Dieblif, da Enhver anseer Dig for magtesløs, staaer Du som Geirherre, saa der bliver naturligtviis

intet Andet tilbage for mig end at vige Bladsen. Vær saa god, min Ven."

X.

Hvorledes var det gaaet til, at Henri havde mødt Mr. Darty paa sin Bei endnu før det var bleven Dag? Stod Planteren maaskee altid saa tidlig op om Morgenen, eller havde han monstro faaet Nys om, hvad der gik for sig? Havde den gamle Dpfynsmand maaskee fladdret af Skole og viist sig ligesaa uskicket til at vogte paa en Hemmelighed som til at passe paa Ananasser? Og nu den Neger, som Henri traf siddende paa Stenen og som løb sin Bei, da han saae ham komme ud af Hytten, var det maaskee en Spion? Men det forekom jo Henri ganske bestemt, at Negeren ikke var nogen anden end James! Og hvis det nu virkelig var James, hvad kunde vel da være Grunden til, at han sad der og græd med Ansigtet skjult i sine Hænder?

Henri tabte sig i lutter Gissninger.

Skjøndt Stævnemødet imellem ham og Nelly egentlig talt ikke var løbet uheldigt af, vilde Henri dog ikke næste Gang udsætte sig for tilfældige Overraskelser eller for den Fare, der altid er forbunden med at have Medvidere. Disse hemmelige Sammenkomster med Nelly bragte ham en alifor flygtig Lykke til at de burde finde Sted saa nær Hytterne, kun saa Skridt fra alle disse sovende Menneſker, der saa let kunde

vaagne, og hvor Faren saa at sine omringede dem paa alle Kanter; han følte, at disse salige Diebliske bestandig vilde være forbundne med Uro og Angstelse for dem Begge, saalænge de næsten kunde høre Negrenes Aandedrag lige ved deres Side.

Der var forløbet nogle Dage siden de havde deres første Stævnemøde i Tommys Hytte. Det var en stille, klar Nat, da Henri og Nelly atter søgte hinanden i Mørket og mødtes ved Udkanten af Landsbyen. Saa snart deres Hænder berørte hinanden, slog de ind paa en af de smalle Stier, der førte op til Toppen af Bjergene, og ad hvilke Henri, dengang han nærmede sig Den ombord paa Mr. Norlys Goelette, havde seet Negrene komme ned, da Lyden af Conchshellen angav Middagstimen og kaldte Negrene fra Arbeide. Veien var besværlig, trods de mange Zigzags, der lettede Opstigningen. Henri understøttede Nellys lette Gang, uden dog at turde verle et eneste Ord med hende af Frygt for at vække nogensomhelst Lyd i den tause Nat og maaskee bringe en eller anden vagthavende Neger til at reise sig fra sin Straamaatte eller pludselig faae en Hund til at gjøe nede i Dalens Skjød. Støttet paa hinandens Arm og opstræmmede ved Lyden af den mindste Steen, der rullede under deres Fødder, gif det hurtigt opad for de to Elskende. Hvert Dieblif vendte Henri sig om og kastede et Blik tilbage; han gjentakke sig de Ord, han yttrede til Mrs. Lockart Dagen efter sin Ankomst til Plantagen: „Der føre saamange Fod-

stier gjennem disse eensomme Dale, at det skulde være fært, om jeg ikke ved at følge en af dem oplevede en eller anden himmelsk Nydelse."

Dg Henri spurgte sig selv, om hiin Sti maaskee netop var den, de nu vandrede paa.

Da de havde naaet Toppen af Bjergene var det Nattens mystiske Pragt, der paalagde dem Tausshed. Nedenfor deres Fødder aabnede sig den dybe Tragt, i hvilken Plantagen laa og hvor Alt hvilede i Mørke og Slummer. I uvisse Omrids fremtraadte Negerhytternes Tage for deres Blikke dybt nede, og Suffermarkernes gule Tæppe hang som et svagt Maanestien ned ad Bjergenes mørke Sider. Den gennemtrængende Duft fra Drangetræerne, Jasminbussene og de mange vellugtende Buskværter, der groede histnede imellem hverandre, tilførtes dem paa Nattens usynlige Vinger. Dens høie Bjergmuur aftegnede sine Tinder paa den fjerne Stjernehimmel, medens Oceanets sukkende Bølgeflag skulpede mod Strandbanerne.

De to Elskende lode deres Blikke glide ud over Søen og søgte paa den fjerne Himmelrand at opdage de engelske Der, der om Dagen saaes paa Horizonten; men baade Havet og Derne laae begravede i det dybeste Mørke, og kun Bølgernes Phosphorskin betegnede Kysten af St. Martin ved en lysende Stribe.

De satte dem paa en af de kalkagtige Klippeblokke, som Vulkanerne i fordums Tider havde slyngt op paa disse Høider. Det var første Gang at de saa aldeles

uforstyrrede fortabte dem i den salige Bevidsthed om at de tilhørte hinanden, og Stilheden rundt om dem holdt enhver ængstelig Tanke borte.

Nattens dybe Taushed fremavlede en vis overtroisk Frygt hos Nelly, og denne Frygt, forenet med Kjærlighedens hulde Sværmeri, gjorde hende skjønnere end nogensinde. Som hun der sad med de lange Lokker flagrende for Nattens kjølige Pust, den blege Kind ombølget af Søvindens friske Luftninger, medens hendes Dine lyste af det hendeende Stjernefjær og den hvide Kjole bølgede i Mørket, lignede hun et af hine Drømmevæsenet, som kun vise sig i Nattens mystiske Timer.

Men midt i hans salige Henrykkelse grebes Henri af en heftig Skjælven, thi pludselig sank Nelly asmægtig om i hans Arme.

Et lysende Punkt ude paa Søen havde tiltrukket sig hendes svævende Blik, idet hendes udstrakte Haand viste Henri Retningen, hvori det maatte søges. Næsten samtidig hævede sig ude paa Søen Lyden af en Klokke, hvis svage, milde Toner hidbares af den friske Brise.

„Min Gud! hvad er dog det?“ spurgte Nelly bævende af Angst.

„Det er et Skib, der seiler forbi,“ svarede Henri. „Det Lys, Du seer, er Lanternen, der oplyser Compasset foran Roergængerens, og den Lyd, Du hører, er Skibsklokken, der lyder til Afløsning for de vagthavende Matroser.“

Lyden og Lyset varede kun et Dieblif og afbrød den herstkende Stilhed og Mørket. Henri reiste sig uvilkaarligt og fulgte med Blikket dette Billed af hans Sømandsliv. Skibet selv kunde ikke sees, og kun det klare Lys, det dybe Echo og den skinnende Stribe, som Kjølvandet efterlod paa Havsladen, betegnede dets Nærværelse.

(Fortsættes).

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. fhv. Assistent ved Dresunds Toldkammer W. Mathiesen.

— Guldsmedmester L. R. S. Grandjean.

— Smedermester H. Strand.

— Skrædermester A. Andersen Lund.

Jomfru D. Müller, afdøde Bogbinder Müllers Datter.

Damefræderinde B. C. Petersen.

Hr. Kunst- og Blomstermaler C. L. Klein.

— Modelleer P. L. Larsen.

Jomfrue C. Larsen, } Døttre af Billedhugger J.
— H. Larsen, } N. Larsen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 21.

Løverdagen den 25de Mai 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved E. C. R.

(Fortsat.)

Henri mindedes hiin Dag, da han ankom ombord paa Mr. Norlys Goelette og Den første Gang fremtraadte for hans Blik, dukkende op af den blaalige Taage i det Fjerne. Dengang var det Hornets Toner, der paa Luftningens Vinger naaede hans Ore og angav Hvilens Stund for Landjorden. Saaledes op- rullede baade Land og Hav afverlende deres Livsbilleder for hans henrykte Sands, og hans Dine antog et sværmerisk Udtryk.

„O, det er yndigt!“ raabte Nelly, idet hun støttede sig paa hans Arm og ligesom fulgte hans Tankers Flugt.

„Paa Havet besidder Kloffens Klang en Ynde, som den savner paa Landjorden,“ bemærkede Henri. „Her høres saamange forskjellige Lyd, at Kloffens Toner blandes med andre og gaaer tabt for det menneskelige Øre. Tilsvøes derimod, hvor vi kun høre Vindens Tuden, forekommer Lyden af en Kloffe os, som om vi endnu hørte det sidste Echo fra Kysten; naar vi fornemme denne Lyd ude paa Oceanets uhyre Flade, er det os som der viste sig Land i vor Nærhed, og Landjorden er for os Sømand det stadige Blændværk, der foregjøgler vore lønligste Tanker. Jeg mindes netop i dette Dieblik en af de meest rørende Glæder, jeg nogensinde har følt i mit Liv. I to Maaneder havde vi seilet omkring uden at øine Andet end Himmel og Hav, og ikke hørt en eneste Lyd. Jeg havde Vagt paa Dækket, det var en stille Nat ligesom denne; jeg stod halvt og sov, medens jeg lænede mig mod Skibets Ræling og betragtede en Brig, der kom seilende og skulde forbi os. Pludselig naaede Lyden af en Kloffe mit Øre; det var Briggen, der angav Morgenvagten. Jeg formaaer ikke at beskrive det Indtryk, som denne Lyd midt ude i det uhyre store Verdenshav gjorde paa mig, og som om Kloffen havde gjættet den Fryd, jeg følte ved at høre den lyde, vedblev den længe at kime. Netop som Briggens Kloffe taug, begyndte vor egen

Skibskloffe at lade sig høre, og rimeligviis forplantede dens Lyd, ved at gennemfare Afstanden imellem os, den samme glade Følelse til en eller anden drømmende Sjæl ombord paa Briggens Dæk. Efterat de to Skibe havde hilst hinanden, som Skif og Brug er paa Søen, glæde de forbi hinanden og fortsatte deres Cours, det ene til Europa, det andet til Amerika. At mødes i dette uhyre Dde er en Fryd, som ikke kan fattes af dem, der leve blandt Mængden. En anden Gang fik jeg Laarer i Dinene ved at høre en Hund gjøe ombord i et Skib, som vi mødte i det indiske Hav."

Nelly lyttede opmærksom til disse Ord, der aabnede en ukjendt Verden for hendes Indbildningskraft. Hun havde aldrig forladt sin lille Fødeø og kjendte kun Søen af den Behagelighed, hun følte ved at bade sig i den. Tanken om disse Reiser og Møder i det umaadelige Verdenshav, om Verdens Storhed og Herlighed, og nu det unge Menneſte selv, der var kommen fra dette Feerige og viste hende et henrivende Billede af hiint ubekjendte Fjerne, ligesom han havde viist hende hvad Kjærlighed var, gjorde et dybt Indtryk paa den elstelige Nellys Sind. Kloffen ombord paa Skibet havde ophørt at lyde, det vandrende Lys ude paa Søen var borte, Alt var forsvundet, kun ikke den unge Piges Tankefuldhed. Medens hun sad paa Klippeblokken ved Henris Side udsurgte hun ham om hvad Verden var, hvad han tænkte paa, naar han saaledes færdedes paa Havet og hvad man forstod ved Civilisationen.

Henri greb hendes Hænder og lyttede opmærksomt til hendes eenfoldige Spørgsmaal.

„Du spørger, Nelly, hvad jeg tænker paa, naar jeg om Natten har Vagt paa Dækket? O, paa Dig, velsignede Nelly! paa Dig tænker jeg, thi evig og altid drømte jeg om en yndig Pige, der levede paa en henrivende Kyst og elskede mig som jeg hende. O! det var alt dengang Dig, Nelly, og det vil stedsse være Dig, thi Drømmen vil kun forvandle sig til Grindring.“

Søbrisens sagte Luftninger førte de Elskendes tause Hvidsten langt bort over Negerlandsbyen og Plantagen, uden at den naaede noget menneskeligt Dre.

Bludselig slog en vældig Lue iveiret ude paa Toppen af Strandbanerne. Nelly foer op i Forstrækelse. Vindens Tuden i Klippekløfterne langs med Kysten og den afverlende Skygge inde imellem Bjergene havde flere Gange bragt hende til at skjælve af Angst; men denne Ild, der syntes at fremstaae af Jutet, ligesom for at røbe deres hemmelige Nærværelse paa dette Sted, afgang den overtroiste Creolerinde et svagt Skrig, og hun søgte at undslø, men Henri holdt hende tilbage.

„Bliv, Nelly, bliv kun,“ sagde Henri; „lader os ikke gjøre nogen Støi, for ikke derved maafee at forraade Andre, der ei have til Hensigt at forraade os.“

„Af nei, lader os gaae!“ udbød den frygtsumme Pige. „Vi ere jo ganske ene her. Saae De ikke nok,

at Luen opkom af sig selv? Den kan ikke være tændt af noget Menneske, og i hvilket Diemed skulde det ogsaa være steet? Fisserne komme aldrig op paa Bakkerne ved Stranden og vi have jo heller ikke seet noget eneste Menneske. For Himlens Skyld, lader os vende tilbage!”

„Hør mig, Nelly, og giv nøie Agt paa hvad der gaaer for sig. Har Du bemærket at Baalet er antændt paa Klipperne længst fra Byen og paa den ødste Deel af Kysten? Og har Du lagt Mærke til, at det netop er anbragt saaledes, at det ikke kan sees fra den Side, hvor Marigot ligger, paa Grund af de smaa Bjergtoppe histnede tilvenstre, og at det heller ikke kan sees inde fra Den af, fordi det kaster sit Skin lige ud over Søen?”

„Ja, i Sandhed; men . . .?”

„Nuvel, Nelly, lader os see ud over Søen ligefrem for os, saa ville vi maaskee om et Dieblif erfare Grunden til, at dette Baal antændes.”

Et Dieblif stode de ubevægelige med Blikket vendt mod det Fjerne. Nelly, der ikke kunde bekæmpe sin Frygt, klyngede sig op til Henri og vovede knapt at drage Aande. Vinden fra Søen bragte Flammen til at stige iveiret nede fra Fjeldkloften og holdt den udfoldet som et lysende Banner i det tætte Mørke. Intet levende Væsen lod sig see i Nærheden af Ilden og Intet rørte sig af Pletten, undtagen de mørke

Skygger, der lig Nattens sorte Binger udsendtes fra det flammende Baal.

Bludselig funklede en Gnist ude paa Søen i det Fjerne.

„Seer Du den Stjerne der langt ude lige for os? Den var der ikke for et Dieblif siden.“

„Ja, see kun hvor den lyser og bliver større og større! Det maa være en Ild.“

„Javist, det er et Signal, der besvarer et andet Signal, og nu veed jeg, hvorfor disse Baal ere tændte.“

„Og hvorfor da?“ spurgte Nelly. „Det, der viser sig histovre i lige Linie med os, maa være tændt paa et af Forbjergene paa den engelske Ø Anguille, thi det er der, den maa ligge.“

„Det er Slaver, som berede sig til at flygte.“

„Flygte! Hvoraf veed De det?“

„Jo, en Dag, da jeg var i Besøg hos Mr. MacPhal, hørte jeg, at Planterne fortalte om de Midler, Slaverne anvende, for at komme over til de frie engelske Der. Et af disse Midler, som man nylig var kommen efter, bestaaer i at de hidkalde Baade fra Anguille ved at antænde et Baal paa Kysten af St. Martin. Saasnart da dette Signal bemærkes af de engelske Fiskere, seiler der en Baad over Sundet mellem de tvende Der og lander i al Stilhed i en eller anden skjult Bugt her paa Kysten. Slaverne gaae derpaa ombord og betale Overfarten med hvad de eie. Rime-

ligviis vente i dette Dieblif flere af disse Ulykkelige i Hulerne langs med Strandbredden, og maaskee ville vi faae den engelske Baad at see, naar den lander; men i saa Fald maae vi nærme os Klipperanden for at kunne oversee Kysten."

"O nei, nei! Vi bør tværtimod hurtig vende tilbage til Plantagen og give Mr. Darty et Bink."

"Et Bink, Nelly! tilkommer det da os, der selv skjælte af Angst over at blive røbede, at røbe disse ulykkelige Stakler, der skjælte endnu mere end vi for at deres Hemmelighed skal blive forraadt? Vi ere jo dog Flygtninge ligesaavel som de, og hvem veed, om ikke deres Stævnemøde nedenfor disse Bjerge har kostet dem mere Angst og Qual end vort Stævnemøde heroppe har kostet os? Husk paa, hvor forstræffet Du før blev, da Flammen af deres Baal pludselig foer iveiret. Det var jo dog af Frygt for at vor Hemmelighed skulde blive opdaget at Du blev saa angst, ikke sandt, Nelly? Nuvel, saa lad dem ogsaa beholde deres Hemmelighed for dem selv. Vor Lykke bør ikke være Anledningen til deres Ulykke; vi ere jo dog selv skyldige, og det er derfor ganske naturligt at vi maae føle Medynk og have Overbærelse med Alle, der kæmpe mod Hindringer og søge Mørkets Beskyttelse ligesom vi."

"Ak ja, De har Ret," hvidskede den unge Pige, idet to Taarer listede sig ned ad hendes Kinder. "Men der er jo opstillet bevæbnede Poster paa flere Steder

af Kysten; hvis nu Skildvagterne holde Vagt i Nat, som de altid skulle gjøre, efter hvad jeg har hørt, saa vil denne Lybning sikkerlig blive bemærket, og der vil blive gjort Ansfrag alligevel, enten vi holde reen Mund eller ei."

"Ja, lad Soldaterne kun passe godt paa," sagde Henri, "det er deres Skyldighed; men naar Frankrig, som har indført Negerflaveriet paa sine Der, virkelig vil opretholde det her paa St. Martin ved Hjælp af Lovene, saa bør Regjeringen affpærre Kysterne saaledes, at enhver Flugt bliver til en Umulighed. Hvis jeg krydsede i disse Farvande med min Fregat, skulde ikke en eneste Flygtning slippe bort; men jeg har, Gud ske Lov og Tak! ikke dette sørgelige Hverv, og jeg tør derfor nok lytte til mit Hjertes Stemme, der raader mig til at føle Medynk med disse Stafler. Kom, Kelly, lader os i al Stilhed tage Plads bag disse Klippeblokke og gaae nærmere hen til Bjergranden, hvor vi i Afstand kunne være Vidne til de Optrin, som ville gaae for sig histnede."

(Fortsættes).

C. W.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 22.

Løverdagen den 1te Juni 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Fortsat.)

„Men ifald de Ulykkelige nu opdagede os, vilde de saa ikke antage os for Gjender, og vilde det ikke være farligt at udsætte sig for deres Hævn?“

„Vær uden Frygt, min elskede Nelly; det falder dem ikke ind at see iveiret, thi de vide heelt vel, at det ikke er fra den Kant, deres Gjender ville komme; deres Dine maae tvertimod være rettede imod Jorden.“

Henri tog nu Nelly ved Haanden og skred forsigtig frem imellem de vældige vulkanste Klippestykker, der laae henstrøede rundt omkring paa disse Høider,

indtil de naaede Klipperanden. Herfra opdagede de i en betydelig Dybde nedensfor deres Fødder Strandens hvide Sand, der svagt belystes af det blege Sijerneskin.

Den dybeste Taushed hvilede over Omgivelserne. Intet Levende rørte sig, og Ingen skulde have anet, at der i denne Udørken fandtes menneffelige Væsener, der zittrede af Angst. Henri lagde kun Mærke til, at Baalet, der brændte paa en af de nærliggende Hvider, pludselig faldt sammen, ligesom dæmpet af den samme usynlige Haand, der havde tændt det.

„Læg Mærke til, Nelly,“ hvidskede Henri ganske sagte til den unge Pige, „hvilken usynlig og dog klar Forbindelse alle Ting staae i til hverandre her i denne Verden, som Du nys udspurgte mig om. En Dag beslutter Folket paa den fjerne D England, at dets Der i Amerika skulle deelagtiggjøres i Friheden; men neppe har Friheden naaet didhen, førend Slaverne paa de franske Der, der ikke berøres af denne Omvæltning og hvor Negrene hidtil med Taalmod bar deres Lænker, bæve af Henrykkelse. Du spurgte mig nylig hvad Civilisationen var. Nuvel, Civilisationen eller Menneffhedens aandelige Dplysning og Fremskridt vil jeg ligne ved hiin pludselige Rystelse, der lidt efter lidt meddeler sig til hele Jordens Kreds, jeg vil ligne det ved hiint Blus, der nu lyser fra Kysten af Anguille og hvoraf en Straale ogsaa naaede herover for at sprede Slaveriets Mørke.“

Pludselig udstrakte Nelly sin Haand med en livlig

Bevægelse og henledte Henris Blik paa den lille hidtil saa tause Bugt, som Kysten dannede nedensfor Strandbankerne. Et Fartøi, hvoraf kun det høide Seil var synlig i Mørket, lagde til Land.

Med Get hørtes en forvirret Støi mellem Klipperne; Buskenes Grene bevægede sig, Baalet sluffedes pludselig i en Sky af Gnister og en halv Snees Slaver, Mænd og Qvinder, kom tilsynne paa Strandbredden, i fuld Flugt ud imod Søen.

Men sørend de fastede sig i Baaden, standsede de næsten Alle og knælede ned med Ansigtet vendt imod Jorden. Det skete med en saa rørende Jnderlighed, at denne Følelse ogsaa greb de to taase Tilskuere til denne Scene med Medynk. Henri og Nelly formaaede ikke at tilbageholde deres Taarer, thi en indre Røst sagde dem, at de ulykkelige Negre toge Afsted med deres elskede Fødeland.

Efter at Slaverne paa denne Maade havde skaffet deres betrængte Hjerter Luft, reiste de sig hurtigt og ilte ud mod Baadene.

Men der var dog Een iblandt dem, som blev liggende i sin nedbøiede Stilling med Panden presset imod Jorden og med udbredte Arme, som om han vilde trykke den hele D til sit Bryst, og ikke kunde løsrive sig. Hans Kammerater kaldte nu paa ham, og endelig reiste han sig ogsaa, idet han fortvivlet strakte Hænderne mod Himlen.

Et dobbelt Skrig undslap paa eengang Henri og Nellys Bryst, thi de gjenkjendte James.

Næsten samtidigt hørtes et Skud i det Fjerne, hvis Echo afbrød Nattens Stilhed. Tændte Fakler lyste paa Stranden og deres Flammer bevægede sig som om de, af hvem de bares, nærmede sig i et rask Løb. Henri hørte Vaabenlarm og en forvirret Raaben og Støi af tililende Folk, og paa eengang knaldede en vældig Geværsalve.

Nelly skjulte sit Hoved ved Henri's Bryst, og da hun atter løstede det iveiret, øinede hun det bortilende Fartøi ude paa Søen udenfor Skudvidde og saae Strandbredden opfyldt af Soldater, der stode ubevægelige med deres Fakler og Bøsser.

„De ere frelste!“ raabte Henri.

„Men James! . . .“ lød det med qvalt Stemme fra den forstenede Nellys Bryst, idet hun med Haanden søgte at standse dets voldsomme Slag.

Henri understøttede hende i sine Arme og de stege atter ned i Dalen, hvis Slummer ikke var bleven forstyrret af dette Kysdrama.

(Slattes).

G. B.

Extract

af

første Quartals Regnskab 1861,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Beholdning fra forrige Aar	8347	72
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 73de Aargang Nr. 1—12 incl.	1063	68
B. Laans Afdrag. Restance for 1860..... 699 Rd. 22 ß.		
anviste Afdrag for 1ste Qvartal	1692	— " -
	2391	Rd. 22 ß.
deraf er i 1ste Qvartal indbetalt	1548	— " -
altsaa Laans Afdrags Restance den 31te Marts 1861.....	843	Rd. 22 ß.
C. Contingenter. Restance for 1860..... 782 Rd. 4 ß.		
deraf er i 1ste Qvartal indbetalt.....	550	— 36 -
altsaa Contingent Restance den 31te Marts 1861	231	Rd. 64 ß.
	Rd. . .	11509 80

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Anviste Pensioner i 1ste Qvart. 1861.. 1277 Rd. 72 ß.		
deraf udbetalt	1244	— " -
altsaa uaffordrede Pensioner	33	Rd. 72 ß.
2. Anviste rentefrie Laan..... 6100 Rd. " ß.		
deraf er udbetalt.....	5950	— " -
altsaa uaffordrede Laan.....	150	Rd. " ß.
3. Generelle Omkostninger	343	13
4. Penninger for 1ste Qvartal 1861.....	475	"
5. Ugebladets Trykning.....	176	30
Saldo-Beholdningeu.....	3321	37
	Rd. . .	11509 80

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1861.

Overensstemmende med Controllen.

C. Rothe.

C. N. Lautrup.

J. C. Bondrop.

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Mannestad.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 23.

Løverdagen den 8de Juni 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Tre Maaneder paa St. Martin.

En creolsk Fortælling, overs. fra Fransk ved C. C. R.

(Sluttet.)

XI.

Henri og Nelly tabte sig i Gissninger over, hvad der monstro kunde være Grunden til at James, den hengivne James pludselig var flygtet bort fra Den med Fortvivlelsen i sit Hjerte.

Den stakkels James! Selv disse to unge Mennesker, fra hvem al hans Kummer stammede, anede ikke dens Ophav, og vi skulle derfor nu forklare dens sande Aarsag.

Nelly var saa smuk og saa rørende god, at hendes

himmelfste Ekshonhed endogsaa havde blandet denne i Slaveriets Mørke nedsunkne Ulykkelige. Det kunde aldrig falde ham ind blot at nærme sig hendes Fødder, dertil var han stillet altfor langt under hende paa den menneskelige Glendigheds nederste Trin; men følge hende med Dinene nede fra den Afgrund, i hvilken Ekshabnen havde hensat ham, gjøre sig til den ivrigste, den troeste, den lydigste af hendes Tjenere, med det Haab for Die engang imellem at høste et taknemmeligt Smil fra hendes Mund, det kunde han, det gjorde han ogsaa, og deri bestod hans Fremtids lykkelige Drøm. Da var det at Henri kom til Plantagen og snart gif det op for James, hvor Lyffens Blomst nu groede for Nelly. Han saae hendes Moder indespærre hende, saae hendes Taarer rinde, og at stundse disse Taarer blev nu det Maal, der uafsladeligt foresvævede hans Tanke. Sørgmodig og indesluttet i sig selv indfandt han sig paa det mindste Bink, for ubemærket og undvigende Gns Blik at gjøre sig til det hemmelige Baand, der usynligt knyttede Nelly til det unge Menneske. Det var ham, der modtog og bragte hine Billetter, der for dem Begge gjemte saamegen Lykke, og som ogsaa, efter hvad Henri troede at have bemærket, syntes at skjænke James selv en ringe Part af denne Lykke. Da de to Elffende vare komne saa vidt, at de forærede hinanden Blomster, var det ogsaa ham, som hver Morgen i Dagbrækningen gif ud for i Dalens Skjød, eller paa Bjergets Top eller i Skovens Skygge med skjælvende Haand at plukke

de vilde Blomster, i hvis Bæger han troede at Nelly af sig selv maatte finde hans Navn skrevet. Disse Blomster forærede han da Henri og overbragte dem derpaa som en Gave fra den unge Officeer til Nelly, af hvem han for sin Uleilighed kun ventede et Ord og et Smil som Belønning for Sendebudet. Men bliin Nat, da Nelly og Henri's Sammenkomst fandt Sted i den gamle Opsynsmands Hytte, følte han sit Hjerte briste, og hele den lange, for ham saa grusomme Time sad han paa en Steen i Mørket og udøste sin Smerte i en frampagtig Sulken. Alt hans Mod forlod ham og Kummeren indtog dets Plads i hans Hjerte. Det var ham, der havde tændt Baalet paa Strandbanerne og derved hidfaldt Baaden fra de engelske Der, til hvilken han betroede sig for at undflye sin Sorg, og Nelly og Henri havde jo selv, uden at fatte den egentlige Aarsag, været Vidne til hans inderlige Bedrøvelse, da han tog Afsted med den elskede Fødejord.

Deres natlige Sammenkomster vedbleve imidlertid og fandt Sted snart i de assides Dale, snart oppe paa Bjergfletterne, men de vendte hvergang tilbage ad en forskjellig Vej for ikke at blive opdagede. Om Dagen turde de jo ikke see hinanden, og denne Tid af Døgnet bevægede de sig altsaa i Drømmenes Rige; det var først ved Nattens Komme at de traadte ind i Virkelighedens. Men selv i den salige Ruus, hvori Henri tumlede sig, kunde han dog ikke undgaae at lægge Mærke til de Ting, som foregik paa den lille D, og han blev

derved revet med af de tvende uimodstaaelige Strømninger, der af og til brødes mod hinanden og af hvilke den ene drog hans unge Hjerter mod Kjærligheden, medens den anden førte Slaverne mod Friheden. Denne dobbelte Tryllekraft, som Intet syntes at kunne modstaae, afgav et paa eengang behageligt og veemodigt Stof for hans Aand og Hjerter. Han for sin Deel hengav sig ogsaa med sand Fryd til denne usynlige Magt, og da de Elskende sædvanlig glemme alt Andet undtagen deres Følelser for hinanden, saa vil det neppe vække videre Forundring, at de begge To glemte at lægge Mærke til Tidens rullende Hjul og de Ting, der foregik omkring dem.

En Formiddag sad hele Familien samlet om Frokostbordet, da der idetsamme stralgede et Kanonstød, hvis Echo gjentoges fra Bjerg til Bjerg over hele Den.

Henri havde saa aldeles levet sig ind i sin Lykkes Verden, at han ganske ligegyldigt saa op og spurgte, hvad dette Stød monstroe betydede, skjøndt Ingen bedre end han burde have vidst det. Men pludselig udstødte han et høit Skrig, reiste sig fra Bordet og ilte ud af Stuen som en Rasende; han skyndte sig alt hvad han kunde for at naae Bjergene, og fra deres Toppe saa han Fregatten, som han var ansat paa, liggende opbrast foran Den.

Hans tre Maaneders Permission var udløben, og Fregatten kom nu for at tage ham ombord og derefter begynde sin Jordomsfeiling.

Da Henri kom tilbage, vare Alle i fuld Færd med Forberedelserne til hans Afreise. Midt i Dagligstuen stod hans aabnede Kuffert, og den eiegode Mrs. Darty havde fuldt op at gjøre med at nedlægge den unge Officeers Uniformer, hvilket hun gjorde med sand moderlig Omhu. I et Hjørne af Kufferten laae Nellys smaae med Blyant skrevne Billetter, nogle visnede Blomster, sjeldne Kjerner og Frøforn fra Den samt en Conchshelle. Den stakkels Henri hang med hele sin Sjæl ved disse kjære Gjenstande, og Mrs. Darty betragtede dem med taarefyldte Blikke, medens hun sysslede med hans Lvi. Mr. Darty maalte Salen med hurtige Skridt, men sagde Ingenting, og Mrs. Lockart havde taget Plads ved et Vindue, hvor hun stod og lænede sig til Karmen og betragtede de forbiilende Skyer, medens en usædvanlig Blegghed bedækkede hendes Ansigt. Der var Ingen i hele Huset, der ikke syntes at være bedrøvet over, at den unge Fransmand skulde reise, om det saa var den ubøielige Blæk selv, der vandrede frem og tilbage mellem Henri's Bærelse og Dagligstuen med hans Uniformer paa Armene.

Henri beklagede sig i saa heftige Udtryk, at han derved røbede sit Hjertes lønlige Følelser. Han raabte bestandigt paa, at man skulde lukke Kufferten igjen for han vilde ikke reise, han vilde forlange sin Afsted som Officeer. Det ullykkelige unge Menneske klyngede sig, ligesom James, i et convulsivisk Favntag saa fast

til det kjære lille Dand, at Ingen i Huset kunde andet end føle Medynk med ham, om man end maatte modsætte sig hans Kjærlighed.

Da Mr. Darty hørte Henri tale om, at han vilde tage sin Afsted, blev han ganske forstræffet og søgte forgjæves at bringe ham til Fornuft, idet han snart greb hans Haand, snart tog fat i hans Arm.

„Hidtil elskede vi hende som en Grindring om min afdøde Broder,“ sagde han; „herester ville vi ogsaa elske hende som en Grindring om Dig.“

Det var Alt hvad han kunde faae over sine Læber.

Om det saa var Laura, der rigtignok følte, at en tung Steen lettedes fra hendes Bryst ved den unge Dificcers Afreise, saa røstes hun over hans Kummer og ilte ned til sin Hytte, hvor Nelly endnu bestandigt hensad som Fange.

I det samme hörtes en Hestetrampen nede i Dalen og flere unge Officerer fore henad Veien i en rask Galop, opfyldte af det glade Livsmod, som ogsaa Henri havde følt ved sin Ankomst til Plantagen. Det var hans Venner, der efter Løfte kom for at hente ham og som alt i Afstand kaldte paa ham for at melde deres Ankomst. Mr. Darty blev endogsaa ganske glad over, at Henri's Kammerater kom, da han haabede, at de vilde være ham behjælpelige med at bringe hans Neveu til Fornuft; han gif dem derfor trostlig imøde og førte dem hen til Henri, der kastede sig i sine Venners Arme og brast i Graad.

Midt under al den Travlhed, som opstod over de Fremmedes Ankomst, kom Nelly pludselig tilstede. Hendes Moder havde nemlig af Medynk med det stakkels Barn aabnet hendes Fængsel, og den elskelige Pige indfandt sig usfortøvet. Saasnart de unge Officerer fra Fregatten blev hende vaer, stillede de sig i Række og hilste ærbødigt paa hende, thi de følte sig Alle dybt rørte. Nelly nærmede sig Henri; ingen Taare vædede hendes Die, men en usædvanlig Blegthed bedækkede hendes Ansigtstræk.

„Mister Henri,“ begyndte hun under dyb Tausshed, „Nødvendigheden byder Dem at drage herfra. Enhver af os har jo ogsaa sin særskilte Bestemmelse; De tilhører den sjerne, store Verden, som De undertiden fortalte mig om, og denne Verden tager Dem nu tilbage. Jeg derimod var født og baaren til at leve og døe paa denne D og skulde ingensinde forlade den. Det stod ikke skrevet i Skjæbnens Bog, at vi skulde mødes her i Livet; kun Tilfældet har ført os sammen for en Stund . . .“

Hun sank afmægtig tilbage.

De unge Officerer bemægtigede sig nu Henri og førte ham bort med sig.

NoGLE Timer senere stod Fregatten ud efter for fulde Seil. Henri stod og heldede sig ud over Rælingen i Skibets Agterstavn, medens han stirrede efter den bortilende Kyst, og atter saae Den forsvinde i den blaa-

lige Taage i det Fjerne, af hvilken han tre Maaneder tidligere havde seet den hæve sig.

„Du lille D, som dukker frem hist nede paa Horizonten!“ lød det atter med sagte Røst i hans Indre, idet han mindedes de Følelser, som dengang bevægede sig i hans Hjerte, „Du til hvem jeg stunder, men endnu ei kjender, hvad gjemmer Du i dit Skjød? . . . Med hvilke Grindringer skal jeg forlade Dig, naar Fregatten fører mig langt bort fra dine Strande? Skal Du blive mig ligegyldig, eller skal jeg faae Dig kjær? Skal jeg gjemme dit Navn og dit Billed i mit Hjerte?“

Henri følte sig opløst i Beemod og Smerte, medens tause Taarer listede sig ned af hans Kind og blandede sig i Skibets Kjølvand . . .

Ende.

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Typograph C. F. Reitzel.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 24.

Løverdagen den 15de Juni 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Iwan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

I.

„See, Anna, alt dette er Dit. See denne Kjole, hvilken Brodering, hvor kostbar. Og denne Kam, disse Perler. Her er en Kjæde af Guld, som han selv har erhvervet sig, min Due, han selv, ved egen Kraft. Er Du tilfreds? Ønsker Du Dig maaske Solen herved?“

Rødmende slog Bruden sine mørke Djne til Jorden og svarede ikke et Ord til Matronens Spøg. Herren stod udenfor i Gaarden, lod Porten aabne og strøg sit graa Skæg med en velbehagelig Mine, da

hans Sendebud jublende satte sig i pilsnar Bevægelse. To Ryttere foran, klædte i straalende Farver og med pragtfuldt opsadlede Heste; to Mænd, ligeledes pragtfuldt klædte, sad i Bognen bag dem tilligemed en Dreng, der styrede den fyrige Hest under den høje, med Bjælder besatte Bøjle. Fynsende foer Dyret efter de andre udmærkede Heste, og dets lange Manke, i hvilken der var flettet mangfoldige brogede Baand, flagede lystigt i Vinden. Gaarden med dens Bygninger og Haver var snart forfunden for de Bortdragendes Blik, det gik over Stof og Steen, uden Vej eller Sti, ligesom det Kastespyd, der bliver udfløjet af en kraftig Haand.

Den vide Strækning laa grøn og klart beskinnet af Solen i Foraarets vilde, yppige Vegetation. En god Regn havde nylig forfrisket den, overalt funklede Diamantdraaber paa Græs og Buske, men de flygtige Skyer, som havde formørket den blaa Himmel, vare allerede dragne videre og viste sig kun endnu paa den vestlige Horisont som en dunkel Bjergkjæde.

Paa denne mørke Baggrund fremtraadte nu langt borte, men afgjort tydeligt, Billedet af to Ryttere, der kom ilende lige hen imod dem. Var det Venner? Kunde man maaske allerede her anbringe den første Indbydelse. De kom nærmere. Ja, den Eine kjendte de nok, det var en Fætter og Ven af deres Herre, men den Anden. En Fremmed, i en sort Klædedragt, hvis Lige de aldrig før havde seet, bevæbnet med Ryrads, Hjelm og et

Sværd, der var eengang saa langt og ikke krummet som deres Sabler . . . han saae stolt og fjendiligt ud, og sad saa stivt til Hest. Alle fem vendte ikke deres Dine fra ham.

„Hvorhen?“ raabte den Fremmedes Ledfager. „Skal der holdes Bryllup?“

„Ja, Dmitrij Zuriewitsch,“ svarede den Ældste af Forriderne. „Du er ogsaa indbudet; Din Fætter venter Dig i Morgen, men Du vil allerede i Dag være ham velkommen . . . jeg antager at Du er paa Vejen til ham.“

„Just ikke til ham,“ sagde Dmitrij, „men vi tage Festen med. Altsaa i Morgen?“

„I Morgen drager Brudgommen ind,“ svarede den Anden. „Hvem bringer Du med?“

„Jeg skal selv underrette min Fætter derom,“ sagde Bojarsønnen leende. „Riid kun, Wasilij, Du opholder Dig forlænge og har endnu en lang Vej tilbage, før Du træffer alle Gæsterne.“

Wasilij fastede et misfornøjet Blik paa den Fremmede, der havde mønstret det brogede Tog ligesaa nysgjerrigt som det betragtede ham; derpaa raabte han: „Fremad!“ og ilede afsted med sine Ledfagere.

„Hvad betyder det?“ spurgte den Fremmede i sit eget Modersmaal.

„Det vil forskaffe os et Par muntre Dage,“ svarede Dmitrij flydende i det samme Sprog. „Min Fætter, hos hvem vi ville tilbringe Natten, højtidelig-

holder sin eneste Datters Bryllup i Morgen. Der vil I lære vor Gæstfrihed at kjende."

"Det behøver jeg ikke længere," svarede den Fremmede forbindtligt. "I har overøst mig med Udelmodighed og det blot for den ubetydelige Tjeneste, som jeg engang var saa heldig at kunne vise Eder i mit Hjem."

"Tal ikke om vort tidligere Bekjendtskab," bad Dmitrij. "Jeg har allerede sagt Eder, at jeg af egen Drift og uden min Herres Vidende og Tilladelse gjorde disse Rejser, som kun Patriarken kan give Tilladelse til og som medfører Livsstraf for Overtræderen af dette Forbud."

"Her ere vi alene," bemærkede den Fremmede. "Intet Menneske kan høre os."

Dmitrij rystede med Hovedet og lod sit Blik svæve hen over den med Krat og Buske bedækkede Egn, som de netop kom igjennem. En kort Tid travede de raast henad den faste Jord og ingen af dem talte et Ord, indtil den Fremmede spurgte:

"Kjender I Eders Slægtnings Brudgom?"

"O ja," sagde Dmitrij. "Det er en rig Bojar, der staaer i høj Gunst hos vor allernaadigste Czar, og som allerede da Kasan faldt havde erhvervet sig umaadelige Skatte. Hans Navn er Nikita Alexiewitsch."

"Elsker Ederes skønne Slægting ham?" spurgte den Fremmede.

„Det veed jeg ligesaa lidet, som om hun virkelig er skøn, hvilket J antager,“ svarede Dmitrij. „Bore Koner og Piger komme ikke Mændene for Dje og i Morgen see Brudeparret hinanden for første Gang.“

„Det er ikke muligt,“ raabte den Fremmede. „Er denne Skif almindelig?“

Dmitrij forsikkrede det, men indrømmede, at den undertiden blev omgaaet.

„Seg,“ tilsvøjede han, „kunde paa ingen Maade beslutte mig til at vælge i Blinde. Maaſte er den kommende Dag gunstig for os. Bryllups- og Kirkefester ere de eneste Lejligheder, ved hvilke man kan see sig om blandt dette Lands Skjønne, og jeg haaber, at min Fætter Danilow har inviteret hele sin talrige Familie.“

Under ſaadanne Samtaler vedbleve de at ride videre frem, Aſtenen kaſtede allerede ſine Centaurſkygger kæmpemæssigt foran dem, da de langt borte ſik Dje paa en Samling af flere Bygninger, hvilke Dmitrij betegnede ſom ſin Fætters Gods. Dyrket Jord, indhegnede Haver viſte ſig for dem, de Rejsende gave deres trætte Hefte af Sporerne og naaede Gaarden endnu før Mørket var brudt fuldkommen frem.

Dmitrij bankede stærkt paa den lukkede Port, et Par Livegne kom ilende, der, da han havde givet ſig tilkjende, ſtrax aabnede Porten og toge Heſtene fra dem begge. Den Fremmede overlod dem noget langſomt ſin, ſom bar alt hvad han ejede, men Dmitrij greb hans

Haand og førte ham hen til det store, af Træblokke byggede Huus.

„Jeg viser Eder Vejen, Hr. Gynther,“ sagde han og ilede foran gjennem den smalle, lave Dør. Den Fremmede maatte bukke sig, for at følge ham. Da han atter rejste sig op i Forstuen, var han i fuldkommen Mørke, men Dmitrij havde fundet Døren til det bekjendte Bærelse, rev den op og raabte:

„Her er Gjæster for Natten! Jeg haaber at være velkommen?“

Et højt Raab af Overraskelse lød fra Bærelset, i hvilket der brændte store Fakler, og den gamle Bojar ilede sin Fætter imøde. Denne havde imidlertid ført den Fremmede ind og sagde:

„Her, Danilow Abranowitsch, bringer jeg Dig en af mine Benner, en tapper Adelsmand fra Tydskland, der gjør Regning paa Din gammelrusfiske Gjæstfrihed.“

„Vær mig velkommen, Herre,“ sagde Bojaren med uskromtet Venlighed. „Du beviser mit Huus megen Ære og det glæder mig, at Du netop kommer nu. I Morgen gifter jeg min Datter bort.“

Medens den Fremmede anstrengte sig for at forstaa hvad Husets Herre sagde og paa slet Rusfisk at svare nogle høflige Ord, var Dmitrij gaaet hen til Bærelsets Baggrund, hvor der hængte et Helgenbillede, belyst af en sparsom Lampe. Her bukkede han tre Gange, slog sig, efter sin Religions Forskrifter, tre Gange for

Bryftet og fremmumlede sin Bøn, før han tog Deel i Samtalen, der nu blev livligere.

Flere af den gamle Danilows Slægtninge havde allerede indfundet sig og Dmitrij maatte tilligemed sin ledsager tage Plads ved det store Bord, hvor der først blev givet dem Salt og Brød, som var skaarret i Tærninger, til Velkomst, og derefter det store Krus med Drifkevare, som Moskvas skæggede Sønner allerede havde gjort flittigt Bekjendtskab med. Den Fremmede drak kun tilsyneladende, han forstod næsten ikke et eneste Ord af den raske Samtale, og naar der blev talt til ham, maatte hans Ven tjene ham til Tolk. Men da Russerne snart bleve kjede af denne Ulejlighed, overlode de den Fremmede, hos hvem de ikke syntes om andet, end hans store Dine og høje Bært, til sig selv og lode som om han ikke var tilstede. Selv Dmitrij, for hvem Samtalens Gjenstand var af stor Vigtighed, syntes at have glemt sin Ven.

Den Fremmede lod derimod sit Blik gjennemstrefte Bærelset; man havde talt om den gamle Bojars store Rigdom, men han saa ikke ringeste Spor deraf. Væggene vare nøgne, neppe bestrøgne med lidt Kalk; rundt om løb brede Bænke, disse og et stort Egebord udgjorde alle Meublerne, intetsteds fandtes en Stol eller et Skab, og da her manglede Alt, hvad der i andre Lande betragtes som nødvendigt, var der naturligviis ikke at tænke paa nogensomhelst Pragtgenstand. Det af Røg sværtede Helgenbillede, der var bekrandsat med nogle

friske Markblomster, kunde kaldes dette store Rums eneste Brydelse.

Den Fremmede tænkte paa de glimrende Sale, i hvilke han havde været, om end kun som Gæst; han beklagede det Folk, hvis raa Tilstand afholdt dem fra Alt, hvad der opmuntrer og forskjønner Livet, og sukede ved Tanken om, at skulle dvæle her maasse i mange Aar. Men det havde jo været hans fri Villie. Han lod derfor sin Stolthed komme sig til Hjælp og kvalte den blødagtige Bevægelse, hvilken han betragtede som uværdig. Bør Krigeren finde Behag i Bekvemmelighed og yppigt Selskab?

(Fortfættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Jomfrue S. Swiger, afdøde Landmand Swigers
Datter.

Hr. Cigarmagersvend J. L. Herz.

— Bognmand N. Andersen.

— Arbeidsmand N. P. Hansen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Løverdagen den 22de Juni 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusommes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

Det han sagde dette til sig selv, hørte han en sagte Hvielen og Biben ved sine Fødder, noget snoede sig op ad hans Rytterstøvler, og da han opmærksomt saae ned, fik han Dje paa Hovedet af en Slange, der med funklende Dine bevægede Tungen frem og tilbage mod ham. Fuld af Afsky sprang han op og kastede Dyret fra sig, saa at det med Boldsomhed tørnede mod Bordbenet og i vilde Trækninger frummede sig paa Gulvet.

Gjæsterne saae det og fore i Bejret med et Udraab af Forbavselse, Bojaren skreg højt, styrtede frem, tog

klagende og omhyggeligt Slangen op fra Jorden, som om den var et saaret Barn, og bragte den hen til Lyset. Den snoede og strakte sig som i Dødekamp, men dens Dine funkede og den spaltede Tunge bevægede sig med rasende Hurtighed, som om den hevn-gjerrigt søgte sin Fjende. En dyb Stilhed var indtraadt mellem Mændene, Günther betragtede forbausset Bojarens Udsærd; Danilow havde lagt Slangen paa Bordet og saae paa den med alle Tegn paa den ængsteligste Betyrning.

„Be mig,“ skreg han endelig, „be mig og mit Huus.“

De Tilstedeværende mumlede beklagende og bragte ham Trost, flere betragtede hans Frygt som ugrundet. Men han hørte ikke paa dem, han gjentog kun: „Be mig, Astenen før Brylluppet.“ Derpaa kastede han et vildt, funkende Blik paa den Fremmede, som netop vendte sig til Dmitrij for at erholde Forklaring derover.

„J har uden at vide det traadt en af Landets Fordomme under Fødder,“ sagde Dmitrij alvorlig. „Det var min Fætters Huusslange, til hvis Existence han havde knyttet sin og sin Families Lykke. Gud beskytte ham for Ulykke i den nærmeste Fremtid, ellers vil han tro, at Slangens Død er Skyld deri.“

„Det gjør mig meget ondt,“ svarede den Fremmede. „Siig Eders Fætter, at jeg har gjort det uden mit Vidende og Villie og at jeg er meget bedrøvet derover. Hvem kan vel spotte over en saadan Tro? Giv

der ikke ogsaa i mit Hjem tjenstfærdige Væsner, som bringe Belsignelse over det Huus, i hvilket de have taget Ophold?"

Dmitrij kastede et ironisk Blik paa sin Ven og vidste ikke om han meente det alvorligt med sin Overtro, men han skyndte sig med at gjentage Günthers Forklaring for sine Slægtninge, hvis Stemmer bleve mere og mere truende.

„Hvad kan det hjælpe os?“ raabte en af dem. „Ulykken er engang skeet og kan ikke afhjælpes.“

„Hvorfor ikke?“ skreg en Anden. „Jeg kjender et Middel. Red med den tavse Fjende.“

Dmitrij foer forbittret op, men Bojaren raabte med høj Stemme:

„Stille! Han er min Gæst. Men ve mig, fordi Du har bragt ham over min Dørtærskel, Dmitrij Juriewitsch. Det tro Dyr kjendte strax sin Fjende.“

„Vi ogsaa, vi ogsaa!“ raabte de Andre. „Han korsjede sig ikke, da han kom, han har ikke viist Helgenen sin Uresfrygt, den vantro Hund.“

Skjøndt Günther ikke forstod et Ord, indsaae han dog saa meget, at det var ham der blev talt om, og det ikke paa den velvilligste Maade. Han rejste sig derfor op, Farens Nærhed forøgede som bestandig hans Selvtillid og hans Kraft; han havde lagt den højre Haand paa Grebet af sit Sværd og ventede, beredt paa det Værste, Udfaldet af denne Strid. Danilow endte den, idet han endnu engang erklærede, at den Frem-

mede, som hans Gjæst og som den der havde deelt Salt med ham, ikke maatte krænfes. Derpaa gif han hen til ham, og rækkede ham Haanden til Tegn paa Forsoning.

Günther gjentog for ham, at han var beredt til Alt hvad der kunde svække hans overilede Handling, derpaa udbad han sig en Plads, paa hvilken han kunde hvile sig, og gif for at see efter sin Hest. Dmitrij fulgte ham.

Det var en maaneklar Foraarsnat. I Gaarden færdedes mange Menneſter; med travl Virksomhed traf man Anſtalter til Feſten næſte Dag, kun et Par fremmede Livegne, der betragtede ſig ſom Gjæſter, havde i nogen Afſtand kaſtet ſig paa Jorden og ſang Sange, hvis ejendommelige Rhythmus og Belklang overraſkede den Fremmede.

„Jeg vil ſove hos min Hest,“ ſagde han til ſin Ven. „Sangen vil længe holde mig vaagen, jeg elſter den over Alt.“

„Saa blive vi ſammen,“ raabte Dmitrij. „J vilde ſikkert ikke finde et bekvemmere Leje i Huſet, vi kjende deſuden kun lidet til det, der udenfor vore Grændſer allerede betragtes ſom en Fornødenhed. J vil komme til at undvære meget her, det har jeg ſagt Eder i Forvejen.“

„Mine Fornødenheder ere let tilfredsſtillede,“ ſagde Günther, „derimod finder jeg noget her, ſom jeg maatte

favne hjemme, nemlig et Fristed og et tro Hjerter, som hænger ved mig."

Han trykkede Vennens Haand.

"Hvorledes kunde jeg andet," raabte denne. "Er vor Pagt ikke beseglet med Blod, med Dit Blod, som Du har udgydt for mig. Det glemmer jeg aldrig."

Günther bad ham om ikke at tale saa meget om en saa ringe Tjeneste, og begge begave sig hen til Stalden, hvor deres Heste stode; her lode de sig berede et Leje, og talte sammen endnu længe efter at de russiske Sanges Moltoner vare hensvundne.

II.

Med det mest smilende Ansyn saae Morgenens ned paa den livlige Færd, der allerede var begyndt ganske tidligt. Nye Gjæster kom bestandig til Gaarden, hvor man havde bygget store Skure for deri at anbringe deres Folk og Heste; Bryllupsbordet blev dækket i den store Hal og der blev kogt og stegt ved umaadelige Baal; Tønder med Biin laa beredt, en Mængde Liv-egne bevægede sig paa deres Herrers Bink, hvilke gif omkring mellem dem med glædestraalende Ansigt og uden Bidste.

Dmitrij havde nu ligeledes iført sig en pragtfuld Klædning og hans Ven søgte blandt sine Sager den mest passende Dragt, der rigtignok kom til at stifte

betydeligt af mod Bojarernes og deres Sønners pragtfulde Dragter. Her viste sig den Luxus og Rigdom, som man forgæves søgte i deres Boliger og disses Indretning.

Enhver af dem var iført en lang, viid Overtjole af Silke eller andet kostbart Tøj, og en broderet eller med Perler besat Underflædning, desuden Støvler af skinnende Maroquin og en høj, pyntelig Hue, besat med Belsværk eller en Hat af det fineste Filt, paa hvilken mangen kostbar Juvel funkede.

Husets Døre vare vidt aabnede, for at modtage Gæsterne; der kom ogsaa rullende lette Bogne, over hvilke var spændt rødt Klæde, og hvorfra ranke, tæt tilslørede kvindelige Skikkelser stige ned ad Stiger, der vare befæstede paa tartarisk Maade.

„Endelig!“ raabte Danilow og ilede henimod Udgangen.

En talrig Skare Ryttere kom galopperende henover Marken, det klare Solskin hævede Glandsen af deres flagrende Klæder, og straaledede i de Sølvfjæder, hvor med Hestenes Seletøj var besat.

„Det er Brudgommen,“ sagde Dmitrij til sin Ven.

Günther betragtede opmærksomt den Rytter, der reed i Spidsen af Toget, og nu galopperede ind i Gaarden under de forsamlede Gæsters høje Jubel. Det var hans Bruds Slægtninge, der modtog ham, medens hans egne Slægtninge ledsagede ham. Under den almindelige Hilsen stod Günther langt borte og holdt

bestandigt Dje med Brudgommen. Det var en høj Stikkelse af et bydende Udseende; en grøn, guldbroderet Silkedragt, lagt i tykke Folder over Hofterne, klædte ham fortræffeligt, man kunde kalde hans Ansigt smukt, det var en Helts Ansigt, men et langt Skæg, hvis Farve allerede var overtrukket med Alderens Røim, og det graa, rundklippede Haar modfagde Jlden i hans Dine, som man havde kunnet holde for ungdommelige.

Han nærmede sig nu den Fremmede, som hans tilkommende Svigersfader havde gjort ham opmærksom paa, og Günther holdt det for sin Pligt at ønske ham til Lykke. Dmitrij optraadte som Tolk mellem dem. Et Djeblik betragtede de hinanden fast, som Mænd, der ikke ere vantede til at slaa Djinene ned for Nogensomhelst, derpaa indbød Danilow dem til Taffelet.

Da Toget ordnede sig, sluttede Dmitrij sig til sin Ben og denne spurgte:

„Er Eders Fætters Datter ung?“

„Ikke saa meget ung,“ svarede Dmitrij. „Jeg antager sexten Aar. Ellers blive vore unge Piger meget tidligere gifte. — I spørger vel derom af Hensyn til den aldrende Brudgom?“

„Jeg beklager den arme Pige,“ sagde Günther. „Hør blot hans Stemme, den er bedre skicket til Felt=raab end til blide Gifforsord, og i hans brune Haand vilde jeg gjerne see en Stridsøre, men ikke en Piges hvide Haand.“

Dmitrij traf paa Skuldrene.

„J har Ret,“ svarede han. „Men i enhver anden Henseende er han en velkommen Frier og Anna Danilowna vil blive meget misundt for hans Skyld. Hendes Fader og Nikita ere Vaabentammerater fra gammel Tid.“

„Fra gammel Tid, ja, ja,“ sagde Günther. „Men skal Barnet opoffre sin skønne Ungdom derfor? Sexten Aar, store Gud!“

Han kom til at tænke paa sin egen Søster, der netop var i samme Alder.

Nu stode de ved det store Bord i Hallen og Danilow Abramowitsch indbød Nikitas Slægtninge til først at tage Plads. Han selv, Brudgommen, ventede taalmodigt indtil Alle havde sat sig, thi efter gammel Skik sad paa den Plads, der var bestemt for ham, en vidunderlig smuk Dreng, der saae sig om med et listigt Smil, vel vidende, at han ikke vilde komme til at forlade sin Plads med tomme Hænder. Brudens Plads ved Siden af ham var endnu ubesat, og mellem begge hang ned fra Loftet et Gardin af purpurrødt Silke, der blev holdt af to andre smukke Dreng.

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Hørkræmmer A. Tullinius.

— Snekermester C. C. Thomsen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 26.

Løverdagen den 29de Juni 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Gusek.

(Fortfat.)

Günther, der som fremmed Gæst havde faaet Hæderspladsen ved Siden af Huusfaderen, ligeoverfor Brudgommens blonde Repræsentant, saae med Forbavselse denne forunderlige Skik, men han skulde faa noget endnu mere forunderligt at see. Rundt om sadde Mændene nu i deres brogede, ejendommelige Dragter, med Ansigter, hvis Form ligesom vidnede om Alles eensartede Herkomst; men mange Pladser vare endnu ubesatte, det var Fruentimmernes.

Da traadte Nikita Alexiewitsch, tvingende sit An-

sigt til et Smil, der ikke flædte ham synderlig godt, hen til Drengen, der sad paa hans Plads og tilbød ham mangen værdifuld Gave, som den leende Skjelm, der spillede sin Rolle meget godt, først modtog efter nogen Modstræben, hvorefter han forlod Bænken og i to Spring Hallen. Med al den Værdighed, der var den stolte Bojar ejendommelig, indtog Nikita nu sin Plads og lod sine funklende Dine forventningsfuldt hvile paa Døren. Alles Blik fulgte hans, og et Djebligs Stilheden indtraadte.

Døren blev langsomt aabnet. Midt imellem beslægtede Jomfruer kom Bruden, straalende af Guld og Edelstene, men saa tæt tilsløret, at intet Blik var istand til at opdage et eneste af hendes Ansigtstræk. Brudgommens mørkebrune Kinder bleve endnu mørkere; med flammende Blik fulgte han enhver af hendes Bevægelser og da hun var forsvundet bag Purpurgardinet ved hans Side, lod han hurtigt og med alle Tegn paa Utaalmodighed Haanden glide hen over sit Skæg.

Günther vendte heller ikke sit Blik fra Bruden. Hun satte sig, en Matrone traadte hen til hende og tog forsigtigt hendes Elv af. Nu kunde Alle see hende i hendes Skjønhed, kun ikke Brudgommen, som blev forhindret derfra ved det affhyelige Gardin. Alles Blik hvilede paa hende, der havde flaaet sine smukke Dine ned og Ingen lagde Mærke til, at Nikitas Djenbryn trak sig mørkt sammen, da han ikke kunde undgaa at

see, hvilket Indtryk Synet af hans Brud gjorde paa den Fremmede.

Günthers Dine sunklede, hans Kinder blusfede Hun var saa skøn, hendes rene Ansigtstræk udtrykte ikke andet end jomfruelig Undseelse og blid Hengivenhed; den Skæbne, der forestod hende, gav hende en egen, rørende Ynde i Günthers Dine. Han kunde ikke vende sit Blik fra hendes Ansigt, over hvilket Barndommens Fred endnu hvilede; han længtes efter at see hendes Dine, hvis Farve endog var skjult under de lange Dienhaar, men hun slog dem ikke op. Matronen havde løst hendes lange blonde Haar saaledes, at det lig en Kappe af tungt Guld hængte ned over Jomfruens fintformede Skuldre næsten lige til Jorden, og da hun omhyggeligt redte det, flettede det i to store Fletninger, befæstede dem med Guldnaale paa Brystet under den venstre Arm, derpaa tog en Brudekrone af tyndt udflaaet Guld, besat med Perler og Edelstene og prydede Annas Hoved dermed, forekom Bruden ham som et befrandsjet, til Døden indviet Offerlam.

Nu traadte Matronen tilbage, idet hun med Behag betragtede sit Værk, og Anna fordristede sig til at kaste et frygtsomt Blik paa sin Fader, der allerede havde tilraabt hende mangt et opmuntrende Ord. Idet hun saae op, mødte den Fremmedes Blik hende lig en Ildstraale. Hun blev forskrækket over dette uventede Syn. En Mand, i en tætsluttende, mørkebrun Klædning, med glatraget Hage, der hvilede i en sin Kniplings-

frave, men med lange, bølgende sorte Loffer og en opstrøget Rnebelbart, sad ligesom hende; hun blev saa blussende rød, som det Purpurfilke, der hængte ned ved hendes Side, og det var et Held, at Nikita Alexiewitsch ikke kunde see hvad der saa vidunderligt bevægede den Fremmede. Han vilde sikkert have stødt den Gamle tilbage, der nu ogsaa begyndte at rede ham, efterat hun havde taget hans Hue af, og havde maaske krænket Gjæstfrihedens hellige Love, men nu gjærede det kun vildt i ham og kom ikke til Udbrud.

Den Gamle redte Brudgommens graa Haar, der hang stridt omkring hans Bøse, hun udførte sin Function altfor samvittighedsfuldt for hans Utaalmodighed. Endelig var hun færdig og gik for at hente et slebet Metalspejl; Günther betragtede hende opmærksomt, med tiltagende Forbittrelse. Med vidt udbredte Arme holdt hun Spejlet hen for de Forlovede, og paa et Vink af hende trak Drengene Silkegardinet tilside, saa at Brud og Brudgom saae hinanden for første Gang i Spejlet. Medens de derpaa, som Skif og Brug fordrede det, holdt deres Ansigter tæt til hinanden og saaledes betragtede deres forenede Spejlbillede, han med et overmodigt Smil, hun forvirret og skælvende, følte Günther sit Hjerte svulme af Bitterhed og vilde helst være sprunget op og ilet ud af Døren for at undgaa et Syn, der indgød ham Medlidenhed og oprørte ham paa samme Tid.

Men de Forsamlede jublede højt, Piger og Koner

sprang op paa Bænkene, fastede Humle over alle Gæsterne og istemmede en Bryllupsfang, idet de sloge Tacsten ved at flappe i Hænderne. Derpaa rejste sig ved den anden Ende af Bordet en Mand af et ærværdigt Udseende; han havde en Hue af en særegen Form paa Hovedet og holdt en Stav i Haanden, men forresten var der intet i hans Klædedragt, der kunde betegne ham som en Guds Ords Tjener. Det var Popen. Han gik langsomt hen til de Forlovede, og to Bojar-sønner fulgte ham, af hvilke den ene bar et stort Brød, den anden en Ost, bedækket med fine Maarsskind, og Brudens Fader nærmede sig ligeledes sit skælvende Barn. De unge Mænd bød de Forlovede deres symbolske Gaver, Popen med det lange Sølvkæg velsignede dem med Korsets Tegn, saaledes som den græske Kirke foreskriver det, og Faderen anmodede Bruden og Brudgommen om deres Guldringe, for at ombytte dem. Naar Maaltidet var endt skulde Alle derpaa begive sig hen til den nærliggende Kirke, hvor Parret vilde blive forenet med hinanden ved en højtidelig Vielse.

Danilow Abranowitsch havde modtaget de Forlovedes Ringe og hans rødbrune Ansigt blussede af Blin og Glæde . . . da blev Døren revet op og en af de Livegne styrtede aandeløs ind og fremstaaede nogle Ord. Nu hørtes et almindeligt Udraab af Skrak. Günther saae Husets Herre blegne, hørte den klingrende Lyd af Ringene, der glæde ud af hans skælvende Hænder . . . overalt viste sig blege Ansigter og Brudgommen

selv var betagen af Frygt. Hvad var der da paa Færde?

Ind ad Døren kom nu to Mænd, klædte i straalende Skarlaget, med Sabel og Dolk ved Siden, den brede Dre i Haanden. — Danilow Abranowitsch gif dem imøde med vaklende Skridt og fastede sig med liigblegt Ansigt i Støvet, for at erfare sin Herres og Czars Befaling. Det var Krigere af Selvherferens frygtede Livvagt, der aldrig bragte noget Naadestegn.

„Vi søge Dig, Nikita Alexiewitsch,“ raabte den Ene, efterat han med et skarpt Blik havde af Mængden udfunden den Mand, hvem hans Budskab gjaldt.

Bojaren, der havde styrket sit Mod ved Tanken om hvor højt han stod i Czarens Gunst, fattede Haab om at Herfteren vilde berede ham en glædelig Overraskelse paa hans Højtidsdag, han fastede sig forventningsfuldt paa Knæ og bøjede Hovedet mod Jorden. Ikke en Lyd rørte sig i Hallen.

„Staa op, Nikita,“ raabte den Bevæbnede. „Vi skulle bringe Dig død eller levende.“

Husets Herre, der endnu bestandig laa paa sit Ansigt som en Død, stønnede huult og Nikita rejste sig halvt bedøvet, for at gaa sin Skæbne imøde. Hans Stolthed var brudt, slavisk Hengivenhed talte ud af hans stirrende Dine; selv om Modstand eller Flugt kunde have fundet Sted, opstod der dog ikke ringeste Tanke derom i hans Sjæl. Czaren kaldte ham til sig,

fordrede maasse hans Hoved, han maatte bringe ham det.

Danilow rejste sig, men vovede ikke at tale et venligt Ord til sin gamle Baabenkammerat, han rakte ham blot hemmeligt Haanden, som Nifita trykkede. Han skjænkede ikke sin Brud det mindste Blik, den sandselige Bevægelse, der et Djeblik havde gennemstrømmet ham, var udsluffet, og i hans Aand var der nu ikke mindste Blads til Tanken om hende.

Den ene af Krigerne rullede et Reb op. Nifita foer sammen.

„Er det min naadigste Czars Befaling?“ spurgte han ydmygt.

„Bunden, til Moskwa, lyder Befalingen,“ sagde Satelliten bydende.

Da rækkede Bojaren taalmodigt sine Hænder frem til de vanærende Baand, og da de vare bundne, forekom det Enhver, som om hans eget Hjerte var snøret sammen. Kun Günther sad med Forbavselse og Harme blandt de skælvende Gæster . . . hvorledes kunde en fri Mand underkaste sig denne uværdige Behandling, hvorfor vovede han ikke sit Liv for at slaa de Bevæbnede til Jorden? Var Verden ikke stor? Kunde han ikke flygte for Magthaverens Brede? Men det maa sikkert være hans onde Samvittigheds Magt, der kvæler enhver Virkekraft i denne Usling, tænkte Günther. Og ligesom Bojaren havde været ham modbydelig ligesra det første

Djeblif han faae ham, faaledes troede han nu at have en Ret til at foragte ham.

De Bevæbnede havde imidlertid mønstret hele Forsamlingen og seet hvilken Fæst der var bleven forstyrret ved deres Ankomst. Den ene af dem betragtede den Fængne med et haanligt Smil og frænkede ham med raa Ord, men den Anden raabte:

„Danilow Abranowitsch, Dit Maaltid skal ikke være lavet forgæves. Vi ere Dine Gæster, lader os tage Plads og være glade. Mangler Du en Frier til Din Datter, see her, jeg vil være Nikitas Efterfølger. Lad mig faa Plads ved Siden af Bruden.“

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Cigarmager C. Brind.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Løverdagen den 6te Juli 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Gusev.

(Fortsat.)

En stolt Harmé viste sig i Faderens Ansigt, da Krigeren virkelig med alt det Overmod, som fandtes hos hans begunstigede Skare, tog Plads ved Bordet ved Siden af den blege Anna, der næsten var falden i Asmagt ved denne Scene. Dog fordristede han sig ligesaaalidet som nogen af hans højtstående Gæster til at gjøre nogen Indsigelse, thi Czarens Livvagt, som han selv havde dannet og givet Navnet af Strelitser, vare de umiddelbare Fuldbyrdere af hans Befalinger, og deres Medlemmer, skjøndt tagne af Folkets Bærme, turde ustraffet tillade

sig Alt, fordi de ikke kjendte nogen anden Ret end den Stærkere's.

Afmægtig rev Nikita i sine Baand, da ikke en Stemme havde sig for at holde den Frække tilbage. Dersom han nu havde været i Besiddelse af sin Frihed, hvem veed, om ikke hans retfærdige Forbittrelse da havde overvundet hans medfødt Trællesind. Men han kunde kun vride sig i afmægtig Harm, da Strelighen med begjærlige Blik stirrede paa hans Bruds utilflørede Skjønhed og endelig raabte:

„Du er skøn som Guld. I Sandhed, dersom Czaren saae Dig, sendte han Fyrsten af Twers blege Datter tilbage til hendes Hjem og satte Dig paa sin gyldne Stol.“

Den unge Pige, hvem han fortroligt rykkede nærmere, kastede et ængsteligt bedende Blik paa sin Fader. Bojaren skiftede flere Gange Farve, men sagde ikke et Ord; der herskede i det Hele taget en uhyggelig Stilhed blandt de Tilstedeværende og Enhver talte kun hvissende til sin Sidemand.

„Giv mig Kruset, Fader,“ raabte Strelighen til den gamle Danilow. „Lader Du Dine Gjæster tørste? Og Fruentimmerne, have de mistet deres Stemmer? Syng mig en Sang, en lystig Sang. Jeg hørte Eder synge, da jeg endnu var tre Pileskud fra Gaarden og nu sidde I der, ligesom Hønsene, naar Høgen svinger sig i Kredse i Luften. Høgen gjør Eder intet, Børn; den

har allerede sit Bytte, derfor syng kun, syng. Jeg vil have det."

Han ledsagede sine sidste Ord med et tordnende Slag i Bordet. Døbt bekymret vinkede Matronen, der forestillede Brudgommens Moder, til de andre Fruentimmer og begyndte med hæs Stemme en Sang, der blev ledsaget af et usikkert Chor af sittrende falske Toner.

Streligen hældte et Kruus rød Viin i sin skægede Strube, hørte derpaa til med Velbehag og nikkede Tacten, idet han undertiden kastede forelskede Blik paa sin Naboerske. Nikita var fuld af Harmes Bidne til alt dette, han lænede sig til Døren og den anden Streliger bevogtede ham.

"Giv min Broder derhenne et Kruus Viin," befalede Krigeren ved Bordet. "Og nu, Indigste, giv mig et Afskedskys, jeg kan ikke blive her længere."

Han slyngede sin Arm om den forfærdede Pige, som skreg højt og stødte ham fra sig. Glemmende ethvert Hensyn styrtede den gamle Danilow henimod dem, ogsaa Dmitrij sprang op, men endnu hurtigere end disse havde den tydske Gæst grebet Lejesvendens Arm og kraftigt fastet den tilbage.

Lig et saaret Raadyr flygtede Anna fra hans Nærhed og søgte Beskyttelse under Helgenbilledet, hvorfra hun med højtbankende Bryst saae, hvad der nu foregik. Thi da Streligen saae, at den Fremmede, som han allerede længe havde fundet mistænkelig, blandede

sig i hans Færd, foer han rasende op og greb ham i Brystet, idet han udstødte en Strøm af Trudsler imod ham. Günther, hvis Kæmpekræfter endnu ikke havde fundet nogen Overmand, fastede ham tilbage, saa at den firfkaarne Karl styrtede til Jorden med et Brag, men han rejste sig igjen, og løb, skummende af Raseri, hen efter Stridsøren, der stod ved Døren. Günther havde ogsaa grebet sit Vaaben, og saaledes som Anna nu, med sit sjælsfulde Blik, saae ham, den høje Mand, med de sorte Lokker, det skønne Ansigt blussende af ædel Brede, Djet funklende og med det lange Sværd i Haanden, forekom han hende som den hellige Erkeengel Michael i Kampen mod den onde Aand.

Fruentimmerne ilede skrigende hen i alle Kroge, Mændene skælvede . . . med højt hævet Stridsøre styrte Strelighen blindt ind paa den Fremmede, denne undveeg hans Slag og besvarede det, da han netop beredte sig til det andet. Det gode Slag ramte. Klirrende faldt Øren, skilt fra Grebet, til Jorden, med et gabende Saar i Hovedet tumlede Strelighen et Skridt tilbage og derpaa forover paa sit Ansigt, før hans Vaabenkammerat kunde angribe Modstanderen bagfra, hvilket han havde i Sinde. Men nu tabte han Modet, og da Günther blev ham vaer og rask vendte sig imod ham, søgte han at frelse sig ved Flugten, uden at belymre sig om sin Fange. Kort efter hørte man ham i fuld Galop ride ud af Gaarden.

Günther havde bøjet sig over sin faldne Fjende, flere Nysgjerrige og Deeltagende listede sig hen til dem og man løftede Streligen op. Der viste sig ikke mindste Livstegn, hans brystne Dje stirrede uden Seekraft; Bopen, der gjorde sig til af at besidde nogen Erfaring i Lægekunsten, erklærede ham for død, og Alles Dine fæstede sig paa den Fremmede, der havde fordristet sig til en saa uhyre Gjerning, hvis Følger man ikke kunde beregne. Günther traf dybt Bejret og sagde til Dmitrij:

„Det gjaldt mit Liv. Men jeg vilde dog ønske at det havde faaet et andet Udfald.“

„Jeg vilde ønske, at Du ikke havde ladet den Anden undslippe,“ sagde Dmitrij.

Nu kom Nikita Alexiewitsch, hvis Baand den gamle Danilow havde skaaret over med sin Dolk, hen til dem; med en vild Glæde saae han ned paa den Døde, derpaa vinkede han ad de Livegne, som nysgjerrige stode ved Døren, og sparkede Liget hen til dem, for at de skulde skaffe det bort.

Danilow var imidlertid gaaet hen til sin grædende Datter og søgte at trøste hende med tavse Kjærtegn. Hans Sjæl var inderlig bedrøvet. Kunde han see rolig ind i Fremtiden? Truede ikke Czarens Brede ham, da den skrækelige Gjerning var begaaet i hans Huus? Gaves der noget Middel til at svække den? Med umaa- delig Glæde vilde han have grebet ethvert, hvorledes det end var, men han kjendte intet.

Festen var forstyrret. Selv Popen raadte den mørke Nikita til den hurtigste Flugt, saafremt han vilde frelse sit Liv.

„Ja flygt, Broder!“ raabte Danilow. „Du vil finde et Fristed hos Polakkerne. Deres ny Konge rustet sig . . . hvem veed,“ tilspøiede han hvissende, „om Du ikke i hans Følge snart vender tilbage som Sejerherre; Du kan stole paa mig og mange, mange Andre, og mit Barn bliver Din, jeg vil helligt og tro opbevare hende til Dig . . . dersom jeg ikke,“ vedblev han med en bedrøvet Stemme, „kommer til at bøde for den ugudelige Fremmedes Forbrydelse. O ve, ve, det er jo den Forbandelse, han har bragt med sig; den tro Slange fjendte ham som en Fjende af mit Huus og han dræbte den.“

„Vil Du bøde for ham?“ svarede Nikita sagte og haanlig. „Saa var Du en stor Nar.“ Og derpaa talte han endnu sagtere og mere indtrængende; den gamle Bojar hørte opmærksom til og hans skarpe Blik fæstede sig paa den Fremmede.

Günther stod foran Bruden, om hvem hendes Veninder havde forsamlet sig for at trøste hende med kjærlige Ord. Han yttrede nogle deeltagende Ord til hende, saa godt han kunde og havde gjerne givet den brusende Strøm, der trængte sig frem til hans Læber, Tone og Udtryk, men hendes Sprog var ham fremmed. Hun overvandt sig til nu og da at hæve sine mørkeblaa Øjne op til hans og det forekom hende, som om hun

bedre kunde forstaa deres Sprog end hans Læbers. Hvorledes havde ikke hans Ansigt forvandet sig. Vel blussede det endnu, men i blid Venlighed, hans Blik, der endnu for faa Minuter siden havde sprudet Ild, var nu blidt, og om hans Læber spillede et Smil, som selv hendes Phantasi ikke havde tiltroet noget mandligt Ansigt. Hvilken Tankeflugt var det da, der bragte det fextenaarige Hjerte til at anstille en Sammenligning mellem ham og den frygtede Mand, hvis livegne Slave inde hun skulde være? De andre Koner og Piger prisste højt hans Tapperhed, Anna burde have takket ham, fordi han havde beskyttet hende mod Strelighens Uforstammenhed, men hun kunde ikke fatte Mod til at tale til ham. Det var første Gang hun stod for en fremmed Mand.

I Gaarden stampede Brudgommens Hest, som han havde givet Befaling til at sadle, for at frelse sit fredløse Hoved. Han nærmede sig nu sin Brud og Günther traadte tilbage.

„Lev vel, Anna Danilowna,“ sagde Bojaren. „Jeg vender snart tilbage, derpaa fører jeg Dig til Kirken og hjem til mit Huus, hvor Silkelejet nu forgæves er redt over Kornnegene. Bliv mig tro, og giv mig et Kys til Pant derpaa.“

Han bøjede sig ned til hende og greb med begge Hænder om hendes Skuldre; Anna vendte hurtigt Hovedet til den anden Side, saa at hans Læber kun strejfede hendes Kind, og det forekom Günther, paa

hvis Bænde der hvilede en mørk Sky, som om han elektrisk følte hendes Blik i sit Indre, dog kun momentant, saafremt han ikke i det Hele taget tog fejl.

„Lev vel, mine Benner,“ raabte Nikita til alle de Forsamlede. „Gud velsigne Eder til vi sees igjen!“

Ledsaget af Danilow og mange Andre forlod han Huset, satte sig paa sin Hest, gallopperede afsted, og forsvandt snart i Aftensolens blændende Skin.

De øvrige Gjæster vilde nu heller ikke blive længere, hvor indstændigt den gamle Bojar end bad dem. Den Ene efter den Anden tog afsted, Fruentimmerne besteg atter deres Bogne, Gaarden blev bestandig tommere og Dmitrij foreslog sin Ven at rejse et Stykke Vej endnu i Dag. Men Danilow greb Günthers Haand og raabte:

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Emedemester H. E. Christensen.

Jomfrue F. Røpke, Bomuldsbæver Røpkes Datter.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Løverdagen den 13de Juli 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Zwan den Grusommes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

„Seg giver ikke slip paa Dig. Du har i mit Sted tugtet den Skurk, der vovede at fornærme mit fromme Barn, og det vilde være en Skam for Danilow Abramowitsch, dersom han nu, da Natten bryder frem, vilde lade Dig drage ud af sit Huus. Bliv her, Fremmede, vi ville tilbringe en munter Aften og min Datter skal synge os en Sang til Baalaleikaen. Du faaer ikke Lov til at rejse, Dmitrij Juriewitsch, jeg slipper Eder ikke.“

Han bad dem saa indstændigt, næsten ængsteligt. Günther forstod ham snart og lod sig ikke længe bede. En Aften, saa rig paa Nydelse, som han endnu i Gaar ikke havde holdt for muligt paa dette Sted, fulgte efter Dagens stormende Optrin. Günther savnede ikke længere, hvad der manglede i Bojarens Huus; hvorledes havde hans Dine kunnet glæde sig ved livløs Brunk, da det ædleste Klenodie sad ligesom ham og . . . rigtig nok sjældent . . . dog ogsaa havde et Blik for ham, der traf ham som en Solstraale, for hvilken det, der spirer i det skjulte, raskere udfolder sig. Efter Faderens Befaling maatte Anna hente sit Strengespil, hun maatte synge. Men hvormeget undsaae hun sig ikke for den fremmede Mand, hvor falsk og sjælløs sang hun ikke. Bojaren blev vred, men Günther lyttede henrykt til hendes skønne Stemme, og hans partiske Dre satte hendes Sang højt over den beundrede velske, som han engang havde hørt ved Keiserens Hof.

Dmitrij holdt skarpt Dje med sin Ven, men maatte bestandig tømme sit Bæger med Danilow, som uden Ophør drak ham til og spottende erklærede, at han var ganske vanslægtet og bar sig ad som et Fruentimmer, der var bange for at tømme et Kruus. Ophidset paa denne Maade kappedes den unge Mand med sin Fætter og lagde først Mærke til Virkningen af den stærke Drik, da den allerede havde bemægtiget sig ham; han stødte derfor det Kruus, som Danilow paany tilbød ham, fra sig, medens Fætteren lo.

„Sov kun ud, fjære Broder,“ raabte han. „Det er desuden allerede sildigt.“

Efterat Anna havde holdt op at synge, havde Günther søgt at knytte en Samtale med hende, men . . . hvad kunde han sige hende. Han manglede endnu bestandigt Ordet og Annas Frygtsomhed hjalp ham ikke paa Gled. Da lovede han højt og helligt ved sig selv, at han ikke vilde hvile, før han var det Sprog, der nu forekom ham mere velklingende, end noget som helst andet, fuldkommen mægtig. Dmitrij skulde være hans Lærer. Han saae sig om efter ham, netop i det Øjeblik, da Bojaren erindrede om, at det var sildigt. Günther saae rigtignok i hvilken Tilstand hans Ven befandt sig, men dette var paa den Tid endnu mindre end nu noget Usædvanligt eller endog Anstødeligt i det tydske Fædreland, og derfor smilede Tydskeren blot og rakte sin vaklende Kammerat broderligt Haanden, for at ledsage ham til det Bærelse, hvor de efter Bojarens Billie i Nat skulde sove.

Dørene vare lukkede efter dem, Bojaren sendte sin Datter tilsengs og gik ud i Stalden, hvor hans Lievegne hvilede i en tæt Klynge.

III.

Midnat var forbi. Dmitrij laa snorkende i en dødelignende Søvn. Da vaagnede Günther pludselig af

en behagelig Drøm, han følte Smerte i Hænder og Fødder . . . hurtigt som Lynet kom han til klar Bevidsthed . . . han var overfaldet, bundet, man aabnede hans Mund og kvalte hans Naab med en Knevl. Men hvem var det der gjorde det? Hvem forraadte ham til hans Fjender? Han gjorde en rasende Modstand, men al hans Styrke hjalp ham ikke, han var bleven overvældet af altfor mange; nu løstede de ham op og bare ham bort. Var det den dræbte Streliges Kammerater? Han kunde ikke tro andet.

I Forstuen forholdt han sig et Djeblik stille, for at samle sine Kræfter, derpaa sprængte han med en uhyre Anstrengelse Baandene, hvormed hans Fødder vare bundne og stødte Mændene, der bare ham, fra sig, saa at en larmende styrtede til Jorden, en anden foer hen mod Døren, der rystede i sine Hængsler. Günther havde nu faaet Fodsæste og kæmpede med sine Modstandere, for ogsaa at befri sine Arme; det var en skræffelig Kamp, hvis Larm gav Gjenlyd i det stille Huus og ikke strax blev dæmpet, thi det varede nogen Tid, før Günthers Kæmpekræfter atter maatte give efter for Overmagten. I denne vilde Kamp, der kun blev ophyst af det matte Lys fra en Blændlygte, saae Ingen, at Døren, foran hvilken de brødes, sagte blev aabnet og at dette Natstykke blev seet af Nogen, som ikke skulde have seet det.

Skinnets af Lygten faldt netop paa Günthers ædle, af Smerte og Forbittrelse fortrukne Ansigt; han for-

svarede sig med sine sidste Kræfter, derpaa overmandede man ham og et Strejffkin faldt uforstigt paa et andet Ansigt, der vækkede en heftig Rædsel hos Anna, som uventet havde faaet dette at see og næsten blev forstenet derved. „Affted,“ raabte en dyb Stemme, og nu tumlede de ud i Gaarden, der blev fredeligt oplyst af Maanens Skin. Ligefom trøstende trængte en Straale gennem den aabnede Gaarddør ind til den forfærdede Pige, der næsten bevidstløs lænede sig til Væggen, derpaa blev Døren lukket og Anna begav sig til sit Bærelse, hvor hun vridende sine Hænder sank ned paa sit Leje.

„Hvorfor, hvorfor?“ spurgte hun bestandig. „Hvad har den ædle Mand forbrudt?“

Hun græd og bad og vred sine Hænder i bitter Smerte. Den fjerne Larm i Gaarden ængstede hende stedse paa ny; hun lyttede med aandeløs Anstrengelse, endelig var Alt stille. Som Graven. Denne Tanke, som nu greb hende, ramte hendes Hjerte som et Dolkeskif. Hun skreg, sprang op, vilde ud . . . hvorhen, det vidste hun ikke. Da nærmede Nogen sig. Anna stod og trykkede Hænderne til sit bankende Bryst, hun hørte at den ydre Dør blev aabnet, at en velbefjendt Stemme endnu gav en kort Befaling og at derpaa en enkelt Persons dæmpede Skridt gik gennem Forstuen til den anden Fløj, hvorefter Alt igjen blev stille.

„Det er fuldbragt,“ sagde Anna grædende og vandlede skælvende hen til hendes hellige Skytøpatroneses

Billede, ser hvilket hun, ude af Stand til at tænke paa noget som helst andet, sank paa Knæ og rakte Hænderne bedende i Vejret. Saaledes laa hun en lang Tid, og da hun derpaa søgte sit Leje, flygtede Sønnen fra hendes brændende Djenlaag.

Endelig kom Morgenens og med den vaagnede Dmitrij, som han var vant til. Han sprang op og gned sine Dine. Det var endnu ikke lyst i Værelset, men udenfor dagedes det af alle Kræfter og enkelte Fugles Morgenhilsen lod sig høre. Dmitrij kom nu til at tænke paa Gaarsdagens Begivenheder og sin Ruus, han lyttede efter sin Kammerats Aandedrag og hørte det ikke; endelig stødte han Vinduet op. Kun et dæmpet Skjær trængte ind, men dette tillod ham dog at see, at Günthers Seng var tom. Dmitrij skammede sig over sin Dovenskab, ilede ud til Brønden i Gaarden, for at forfriske sit Hoved og Ansigt, og da han derpaa traadte ind i Hallen, hvor han ventede at finde sin Ven, fandt han den tom.

Alle sov endnu, selv de Livegne lode sig endnu ikke see. Fuld af Uvished gik Dmitrij ud i Stalden; her vrindskede hans egen Hest ham imøde, i Halvmørket søgte han efter Günthers Hest, men fandt den ikke . . . og hans Mistanke blev nu til Visshed, nemlig at Günther i al Stilhed havde forladt Huset.

Det frænkede Bojarsønnen i høj Grad, at Günther saaledes havde skjult sit Forehavende for ham og paa en saa utafnemmelig Maade afviist hans Følgeskab.

Han vil løbe lige i sin Fordærvelse, som han har troet at undgaa ved den hemmelige Flugt, tænkte han, jeg kunde dog have været ham til Nytte, men nu maa han tage hvad der følger paa.

Da han gik over Gaarden hen til Huset, mødte han en Livegen og spurgte ham, om han ikke vidste, hvor Günther var bleven af. Karlen studsede lidt, saae skulende op paa ham og brummede: „Det veed jeg ikke.“ Da kom netop den gamle Bojar ud af Døren.

„Tænk Dig, Danilow Abramowitsch,“ raabte Dmitrij ham imøde, „den Gæst, som ledsagede mig, har i Nat forladt Dit Huus, uden at sige mig eller Nogen et eneste Ord derom.“

Bojaren studsede og mumlede forundret i Skægget, derpaa sagde han, hvor ondt det gjorde ham, at han for sin Person ikke længere var istand til at udøve Gæstfrihedens Pligter, men hans fornuftige Fætter vilde selv indsee, at det var i højeste Grad nødvendigt for ham, ufortøvet at ride til Moskwa, for hos Czaren at retfærdiggjøre sig angaaende det der var forefaldet i hans Huus. Nu saae Dmitrij at Danilow var rejseklædt og at flere Heste bleve trukne ud af Stalden.

„Men bliv her saalænge Du vil,“ raabte Bojaren, idet han tog Afsked. „Mine Folk have faaet Befaling til at adlyde Dig i Alt. Det vilde være mig kjært, Fætter, Du kunde da beskytte mit Huus og mit Barn, indtil jeg vender hjem; Røvere strejfe omkring paa Step-
perne, Bolakkerne true ogsaa med at gjøre Indfald,

hvem veed om de ikke forlængst have overfædet Dnievr."

Dmitrij afflog dette.

"Jeg havde ogsaa i Sinde at ride med Günther til Moskwa," sagde han. "Vent lidt, saa følger jeg med Dig."

"Eithvert Djeblik er kostbart," raabte Danilow hurtigt. "Lev vel."

Derpaa svingede han sig op paa Hesten og gav den et Rap af den korte Bidst, saa at den foer afsted med ham, som om den flygtede for hungrige Ulve.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Typograph A. Michelsen.

— Bortner B. Aagesen.

— Bogmand S. Nielsen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 29.

Løverdagen den 20de Juli 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Twan den Grusomes Tid af Verub. v. Gusef.

(Fortsat.)

Meget misfornøjet befalede Dmitrij den Første han stødte paa, at bringe ham hans Hest, derpaa gif han ind i Hallen, hvor han fandt sin Frokost. Han havde neppe faaet Lejlighed til at holde sin Bøn, og derpaa sætte sig alene til Bordet, før Døren forsigtigt blev aabnet og for ham stod Danilows Datter, hvis blege Ansigt neppe lod ham gjenkjende den blomstrende Brud fra i Gaar.

„Du sidder her og er fornøjet?“ raabte hun, da

han hilsede hende med et muntert Smil. „Hvor er den Gæst, som I, ja, I Begge, skulde beskytte?“

„Han har forladt mig,“ sagde Dmitrij, idet hans Uergrelse vaagnede paa ny. „Lad ham nu see, hvorledes han kommer ud af det.“

Anna fastede et gjennemtrængende Blik paa sin Fætter.

„Lyv ikke for mig, Dmitrij,“ sagde hun, idet en kold Gysen foer gjennem hende ved Grindringen om det Forefaldne.

„Hvorfor skulde jeg lyve,“ svarede han. „Intet Menneſke veed hvor han er blevet af, han og hans Hest ere borte. Jeg sov trygt og hørte ikke, at han stod op.“

„Dmitrij, taler Du Sandhed?“ raabte Anna ude af sig selv. „Hører Du ikke til hans Fjender? Nej, nej, Du er hans Ven. O, Dmitrij, han er myrdet.“

Ynglingen sad som forstenet, derpaa foer han vildt op.

„Pige, er Du rasende? Myrdet?“

„Ja, ja, Dmitrij,“ forsikrede hun trøstesløs. „Jeg jaae at de slæbte ham bort, at han kæmpede med Heltetmod; dersom blot hans højre Haand havde været fri og bevæbnet med det Sværd, hvormed han fældede Strelitzen, vilde han have overvundet dem alle, men de vare omtrent sex om ham og slæbte ham bort.“

„Hvem, Barn, hvem?“ spurgte Dmitrij forbittret. „Hvor var det? Hvem har gjort det?“

„Det . . . saae jeg ikke,“ sagde Anna med svagere Stemme, idet hun skjulte sit Ansigt.

Han bad hende indstændigt om at fortælle hvorledes det Hele var gaaet til, og hun gjorde det afbrudt og forvirret . . . „Var det Fremmede?“ . . . Hun svarede ikke. . . . „Din Fader vidste ikke noget! Hvorfor har Du ikke fortalt ham det? Svar mig, Pige? Har Du ikke underrettet Din Fader om den Bolds-gjerning, der har fundet Sted i hans Huus? Hvorfor har Du ikke gjort det, Anna?“

„Spørg mig ikke,“ sagde hun neppe hørligt.

„Jeg vil være fordømt, dersom jeg holder op at spørge, før jeg veed Alt,“ raabte Dmitrij med tiltagende Hefstighed. „Skal Gæsten ikke længere kunne sove sikkert paa Ruslands hellige Jord? Skal Mordet paa den Mand, der har udgydt sit Blod for mig, for at beskytte mit Liv, blive ubevnet? Anna Danilowna, Du veed mere end Du vil sige mig, Du kender Morderen. Ikke? Tør Du sværge derpaa? Kom herhen til Dit Huses Helgen og sværg derpaa.“

Hun blev staaende ubevægelig med Hovedet tæt indhyllet i Sløret.

„Du kender Morderen!“ raabte Dmitrij med funk-lende Blik. „Siig mig hvem det er.“

Han vilde gribe hendes Haand, men Anna stødte ham heftigt tilbage og flygtede.

Dmitrijs Sindsstemning var ikke egnet til at fremfalde nogen god Beslutning. Han raste i vild For-

bittrelse mod sig selv; han ilede ud blandt de raa Slaver, udstødte frygtelige Gæder, for at de skulde tilstaa, hvem der havde begaaet Mordet eller været behjælpelig dermed, og da Ingen vidste eller vilde vide Noget, lod han sin haardt flettede Kantschu suse gjennem Luften, uden at bekymre sig om hvem det traf, saa at de Livegne skrigende fore fra hinanden. Derpaa kastede han sig paa sin Hest, gav den skælvende Karl, der førte den hen til ham, en over Ryggen og jog afsted. De Livegne, der i dyrtt Instinkt havde truffet Hovedet ned mellem Skuldrene, hævede det nu igjen og saae efter Rytteren; et Par af dem rækkede Tungen ud og lo.

Dmitrij ilede henad Bejen til Moskwa; hans Fætter Danilow var reden derhen, han maatte indhente ham, bringe ham den skrækelige Efterretning og høre hans Mening derom. Han ansporede sin gode Hests Hurtighed med Bidsten, de grønne Marker forsvandt, derpaa Stepperne, og nu kom han ind i en Granskov, medens han dog ikke undlod at lade sit Blik svæve vidt omkring for at opdage, om han ikke i Bejens Krumninger kunde opdage de Mænd, han vilde indhente. Dersom han blot havde vendt sine Dine mod Jorden, vilde han have seet, at der ikke viste sig mindste Spor af Heste, men Dmitrij tænkte ikke paa at den forsigtige Bojar havde tilladt sig at skuffe ham, og kom derfor ikke sit Maal nærmere, thi den Gamle havde, i det Djeblik Skovens Skygger skjulte ham, hurtigt forladt Bejen og ad ubanede Stier, efter Kjendetegn,

som tidligere vare aftalte, naaet den Skare, han havde sendt i Forvejen, og som allerede i flere Timer havde ventet paa ham i Krattet.

Det var fem velbevæbnede Mænd med den Fangne, hvis Hænder man havde bundet paa Ryggen med stærke Reb. Han sad paa Jorden i en nedslaaet Stemning, hans Bevogtere spiste Frokost og en holdt de sammenkoblede Heste, blandt hvilke Günthers Hest ogsaa befandt sig. Da Ynglingen hørte Hovslag og saa sin gjæstfri Bært i Spidsen for de Kommende, hævede han Hovedet og glade Forhaabninger opsteg i hans Sjæl. Han havde sikkert fulgt hans Spor, han kom for at befri ham. Han jublede ham imøde . . . man havde allerede for længe siden taget Knevelen af hans Mund . . . han hilste ham højt som sin Frelser. Nu maatte en Kamp finde Sted . . . men Karlene gjorde ikke mindste Mine til Modstand og Danilow nærmede sig mørk og forlegen. Den Fangne fastede et ubeskriveligt Blik paa ham.

„Er Du her, min Søn?“ sagde Bojaren, uden at see paa ham. „Jeg maatte, jeg kunde ikke anderledes. Jeg maa beklage Dig i højeste Grad, men jeg kan ikke hjælpe Dig. Har Du spist, druffet? J har ladet ham lide Nød, J . . .“

Bandende løftede han Bidsken ivejret.

„Giv mig Friheden!“ raabte Tydsteren, men kun det sidste Ord kunde han sige paa russisk.

„Friheden?“ gjentog Danilow, „Søn, Søn, det

kan jeg ikke. Vær god og taalmodig, min Søn, jeg holder ad Dig, men jeg kan ikke give Dig fri. Jeg maa bringe Dig til Czaren, dersom jeg vil beholde mit Hoved."

Han var steget af Hesten og vilde kyssse den Fangne, men denne foer tilbage og kæmpede forgæves for at finde Ord, hvormed han kunde give sin Harmes Luft. Bojaren trøstede ham i Udtryk, som han ikke forstod, han bød ham Mad og Drikke, som han forsmædede; Günthers Blik hvilede kun med Længsel paa hans Hest, ved hvis Sadel hans ofte prøvede Klinge hang. Maaſke det havde været ham muligt ved List at befri sig fra sine Baand, et Spring havde derpaa bragt ham hen til hans Hest, et andet op i Saddelen, derpaa havde han maaſke brudt sig en Vej ... men Günthers Sjæl kjendte kun List af Navn. Fuld af Fortvivlelse hengav han sig derfor i sin Skæbne, og efterat Bojaren havde overstaaet det Banſkeligſte, nemlig at træde frem for ſit Dffer, ſaldt det ham let at behandle ham ſaa haardt, ſom det ſyntes nødvendigt.

Man tvang Günther til igjen at sætte sig paa en Hest; hvis Tøjle blev ført af en Livegen. Danilow gav Tegnet til Opbrud. Han gjorde en stor Omvej for at undgaa Landevejen til Moskwa, ſaaſremt man kan give en ſlet vedligeholdt, ſjeldent beſøgt Vej et ſaadant Navn. De red Dag og Nat og nøde kun den nødvendigſte Hvile; Landet begyndte allerede at blive mere dyrket, Landsbyer, Glækker, Kloſtre og ſtørre Landejendomme viſte ſig,

undertiden mødte de Rejsende eller smaa Afdelinger af Krigere, der nysgjerrigt betragtede den fremmede Fange og vel endog spurgte om ham, men Danilow Abramowitsch indlod sig ikke paa nogen Forklaring.

Med den nedgaaende Sol kom de til en Korsvej i Skoven og Bojaren studsede, da han paa Mosegrundten saae en talrig Skare lejret, ja endog fik Dje paa et Par Telte under de grønne Egetræer. Der som han tidligere havde seet dem, vilde han have søgt at undgaa dem . . . nu var det for sildigt. Med tiltagende Urolighed iagttog hans skarpe Dje den brogede Brimmel, ogsaa Günthers Hjerte bankede hurtigere. Var det første Gang han saae denne Dragt, de tætsluttende korte Frakker med broderet Besætning og slagrende Wrmer, amarantfarvede Huer af firkantet Form med stolte Fjederbuske? Havde ikke lignende Skikkelser allerede for flere Aar siden, da han endnu neppe var voksen, begejstret ham ved deres Pragt, deres modige, ridderlige Væsen?

Bojaren havde befaleet sine Folk at gjøre Holdt og nærmede sig forsigtigt de Fremmede, som sendte ham nogle Bevæbnede, skjøndt kun Fodfolk, imøde. Han kunde ikke længere tage Fejl ad dem og vilde gjerne have flygtet derfra med slappe Tøjler, men Fjenderne (thi det antog han at de, saavelsom alle Fremmede vare) havde Skydevaaben, der dengang ikke var almindelig udbredt i Moskwa og derfor meget frygtet.

Paa engang opklaredes hans bekymrede Ansigt. Der var jo ogsaa Moskowiter lejrede; han saae deres Lammestindshuer, deres lange, folderige Frakker . . . og var det ikke hans naadige Herre, Fyrsten af Njäsan, der traadte ud af Teltet i fortrolig Samtale med en Udlænding? Danilow takkede sin Helgen og gav i sin Glæde den sorte Hest, han reed paa, et Par Nap, saa at den som en Piil foer afsted med ham ind mellem de Fremmede, lige henimod Fyrsten af Njäsan, der strax kjendte ham, endnu før han var sprunget af Hesten for ydmygt at hilse ham.

„Hvorhen, Danilow Abramowitsch?“ spurgte Fyrsten venligt.

„Jeg vil hen til det hellige Kreml, med Din Tilsladelse, Fyrst Pawel Fedorowitsch,“ svarede Danilow. „Jeg bringer den naadige Gzar en Forbryder, en Morder, der ikke har undseet sig ved i mit Huus at dræbe et Sendebud fra Selvherstere over alle Russer.“

„Du er en tro Bojar,“ sagde Fyrsten. „Viis mig den Mand.“

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 30.

Løverdagen den 27de Juli 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Tivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

Soldende Hesten ved Tøjlen førte Danilow Herrerne hen til sin Skare. Begge fulgte den fornemme Fremmede og mange Nysgjerrige sluttede sig til dem. Günther saae dem komme, han rejste sig op i Stigbøjlerne og raabte i det polske Sprog, som han talte bedre end russisk: „Frels mig, brave Polakker.“ Polakkerne... thi de Fremmede hørte til denne Nation... fore rast op, deres Anfører betragtede nøje den Fange og denne ham, men Fyrsten af Rjasan rynkede Panden.

„Det synes at være et farligt Menneſte,“ sagde

han til Danilow, som raabte til Tydsteren, at han skulde tie. Men hvorledes havde den Forbavsede kunnet det, da den polske Herre med stor Overraskelse ilede hen til ham og i det tydske Sprog raabte:

„Det er Eder. Jeg kjender Eder. Er I ikke Günther von Hassleben?“

„Jo jeg er, højbaarne Starost,“ svarede Günther, inderlig glad. „I har altsaa ikke glemt Eders Nabo ved Festsmaaltidet i Heidelberg, da I kom dertil med Henrik af Valois?“

„Jeg glemmer ikke Noget, der har staaet mig nær,“ sagde Starosten. „Men hvilken Ulykke har bragt Eder til Moskoviterne, ja endog i deres Magt?“

„O, det er en vidtløftig Historie, Herr Starost!“ raabte Günther hurtigt. „Jeg har, saasandt Gud lever, ikke gjort andet end forsvaret mig . . . befri mig, Herr Starost, frels mig fra en vanærende Behandling. See, de tale hemmeligt med hinanden, de mærke, at I tager Andeel i min Skæbne, o lad mig ikke forblive i deres Hænder, dersom det er Eder muligt.“

„Fremad,“ raabte Bojaren i dette Øjeblik, og den Livegne, der endnu bestandig holdt Günthers Hest ved Tøjlen, gav den af Bidsten. Wien Polakken befalede: „Holdt!“ og hans Folk spærrede Vejen for Russerne.

„Jeg gjør Fordring paa denne Mand,“ sagde Starosten til Fyrsten af Rjasan, som med Forbavselse saae denne fiendtlige Adfærd. Danilows Livegne saae

paa deres Herre, denne stirrede paa Fyrsten, som heftigt forbitret spurgte:

„Har I nogen Ret til denne Mand? Viid, at han er anklaget for Højforræderi mod vor storfyrstelige Herster.“

„Saa,“ svarede Starosten ligegyldigt. „Nu saa tillad idetmindste, at han i mit Følge reiser til Moskwa, jeg gaaer i Borgen for ham. . .“

„Det kan ikke lade sig gjøre,“ sagde Fyrsten kort. „En Forbryder maa ikke være ifølge med den, som jeg ledsager til Hovedstaden. Han er hjemfalden til Knuten og Strikken.“

Han løstede Bidsten ivejret, idet han bydende tilvinkede Bojaren, at han skulde fortsætte sin Vej.

„Herr Fyrste af Rjasan,“ raabte Starosten truende. „Lad det ikke komme saavidt, at jeg sætter mit Onske igjennem med Magt.“

„Gjør det,“ svarede Fyrsten heftigt. „En Boldsgjerning paa russisk Grund vilde sikkert være i høj Grad gunstig for Eders Sendelse.“

„Min Sendelse er af den Natur,“ sagde Polakken stolt, „at et heldigt Udfald ikke vil kunne udeblive. Det vil I saa at see . . . Lad os afgjøre denne Sag i Fred,“ vedblev han formildende. „Denne unge Mand, som Eders Basal har bundet med Reb og slæbt bort ligesom en simpel Slave, er mig godt bekendt og af en ædel Familie. Han har anraabt mig om min Beskyttelse, og Ingen, som fortjener den, har nogensinde

gjort det forgæves; jeg beder Eder derfor om at befale Eders Vasal, at han strax løser ham af hans Baand. Dersom det forlanges, skal han indfinde sig til ridderlig Forvaring i Moskwa, indtil den Tid yder jeg, Basil Laratinskij, Borgen for ham. Betænk Eder ikke længe, Herr Fyrste, det er min faste Villie, og I seer, vi have den Fordeel at have Overmagten."

"Den har I her," svarede Fyrsten, idet han betonedede det sidste Ord. "Ikke for Overmagtens Skyld, hvilken jeg aldrig frygter, men af Hensyn til Eder vil jeg opfylde Eders Ønske. Men kom ihu, at I vil kunne faa meget Bryderi deraf."

"Ligemeget," sagde Polakken henkastet.

Derpaa ilede han hen til den Fangne, der aldrig saasnart, efter et Bink af Fyrsten var bleven befriet for sine Baand, før han bemægtigede sig sit Sværd og sin Hests Tøjle og i kampfærdig Holdning aflagde sin Redningsmand sin inderligste Tak. Moskoviterne havde trukket sig sky tilbage for ham og Bojaren beklagede sig for sin Herre, at han nu var ude af Stand til at formilde Czarens Brede, der vilde sønderknuse ham.

"Frygt ikke, min tro Bojar," sagde Fyrsten af Rjasan. "Jeg skal meddele Czaren Alt og ingen af Fjenderne skal undgaa sin Straf."

IV.

En broget Brimmel bevægede sig om Bazaren. Efter en varm Uvejrnat var en klar, solig Morgen gaaet op over Moskwa; Kremls forgyldte Kupler sunklede rødligt i Solens Straaler, og Kirkerne's utallige Taarne strakte sig med deres Kors højt op i den skyfri Luft.

Moskwa, den hellige Stad, var livligere end nogenstunde før. Fra de fjerneste Egne havde der indfundet sig Kjøbmænd, for at benytte det store Marked; her saae man fjendtlige Stammers Dragter fortroligt forenede, Asien og Europa bøde hinanden deres Produkter til Bytte. Kjøbere og Nysgjerrige trængte sig om Bazaren, de beundrede de fine Varer fra de vestlige Lande, hvilke de aldrig havde seet før, det kostelige Belsværk fra Sibirien, Tøjer fra Persien og Samarcand. Da udbredte sig et Rygte, der lig en Løbeild kom for Alles Dren og som i ikke ringe Grad ængstede de fredelige Mennesker. Folk løb for med egne Dine at overbevise sig om det, Frygten havde udbredt, var sandt. Man puffede og styrtede forbi hinanden ad Væjen til Kreml, hvor Toget var at see . . . og tillige det Omen, som opfyldte dem med ængstelig Betyrning for Fremtiden. Kremls store Klokke lød med mægtige Slag.

Denne Morgen holdt nemlig Basil Laratinsky, den durchlauchtige Republik Polen og dets Konge, Stephan Bathorys Gesandt, sit højtidelige Indtog i Czarernes

gamle Borg. Han havde længe maattet vente paa Audience og havde faaet mangen hemmelig Trudsel, for at gjøre ham bange og svække den Sikkerhed, hvormed han traadte op. Men Laratinsky var ikke den Mand, der lod sig skræmme; han havde svaret, at han ikke vilde vige et Haarsbred fra den Instruction, som hans Herre og Konge havde givet ham, Czaren maatte behandle ham saaledes som han kunde forsvare det for Gud og Folkeretten. Da han endelig blev stædet til Audience, drog han gjennem Staden med al den Pragt, der udmærkede hans Folks Magnater fremfor de stolteste Nationers Ridderstab, hans Følge var glimrende, en talrig Gresvagt ledsagede ham; Marschallen reed foran, og i Gesandtens Nærhed reed en polsk Adelsmand, som holdt Kongens Skrivelse, der var indhyllet i rødt Damast, højt ivejret. Umiddelbart foran Starosten blev efter den Tids Skif baaret en blottet Sabel. Solen skinnede klart, dens Straaler brød sig i den slebne Klinge og blendede Enhver, som saae paa den. Da troede Nogle at bemærke, at denne Glands havde noget Usædvanligt ved sig, de hvistede det til deres Naboer, disse bekræstede det med Rædsel, Rygtet udbredte sig bestandig mere og mere, allerede hørtes enkelte høje Stemmer, thi den skrækkelige Glands syntes at blive stærkere og stærkere. Folk trængte sig til i stedse større og større Mængde, Mange skrege forfærdede: „Det betyder Ulykke!“ Dette Ord gik fra Mund til Mund, Klager opfyldte Luften, Enhver vilde see det frygtelige

Tryllesværd, Trængselen blev skrækkelig og da den sammenpressede Folkemasse endelig opløste sig igjen, fandt man, at over hundrede Mennesker vare blevne trykkede ihjel, uden at tale om et endnu større Antal, der vare komne mere eller mindre til Skade.

Da begyndte Folkets Jammer paa ny og Ingen brød sig videre om Gesandten, der allerede for længe siden var draget ind gjennem Helgenporten i Kreml. Fremtiden forsvandt for de nærmere liggende Befymringer. Bludselig raabte En: „Der kommer Fader Roman!“ „Fader Roman!“ gjentog en Mængde Stemmer og Alle gjorde Plads for den højtærede Mand, der, hvor han viste sig, stedsse kom som en Engel i Nøden. Det var en stor, kraftfuld Mand i en fort Klædning, der, saavel som hans lange Haar, viste, at han var en Udlænding; han saae sig alvorligt om og havde kun lidet Venligt ved sig. Desuagtet hilste Folket ham med høje Raab, beklagede sig for ham og viste ham de Døde og Saarede, for at han skulde hjælpe, hvor det endnu var muligt.

Han hjalp med Raad og Daad, men hans Kunst var ikke istand til at oplive Døde og Mange forlode ham uden Trost. Medens han var i fuld Activitet, saae han ikke langt fra sig et ungt Menneske liggende, om hvem Ingen bekymrede sig, fordi Ingen af hans Paarørende vare i Nærheden. Lægen undersøgte ham, fandt Spor af Liv og spurgte, om Noget kjendte ham. „Nej,“ svarede man. Klædedragten var en Bojars,

men en Bojar og til Fods. Roman havde ikke spurgt om hans Stand, han beskæftigede sig med ham indtil han slog Djuene op.

„Bring ham hjem til mig,“ sagde han til nogle Ubekæftigede, der villigt adløde.

Efter nogen Tids Forløb kom den Syge til sin Bevidsthed. Han befandt sig i et lille Værelse, hvis Meubler overraskede ham, han gned sine Dje, han troede, at en Drøm foregjøglede ham halvtforglemte Billeder. Da han nu tillige fik Dje paa den gamle Mand med Fipfægget og den snehvide Halskrave, og ikke saa noget russisk Ansigt i Værelset, troede han at være revet bort fra sit Hjem og raabte i det tydske Sprog:

„Herre, hvad er der vederfaret mig? Hvor er jeg?“

„J er hos Robert Jacobi, dersom det Navn er Eder bekendt,“ svarede den Gamle. „Men jeg beder Eder, hold Eder rolig . . .“

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Typograph J. L. Jørgensen.

— Lærer Thortson.

Jomfrue J. Swizer, afdøde Landmand Swizers Datter.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 31.

Løverdagen den 3^{die} August 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Gusek.

(Fortsat.)

„Robert Jacobi?“ gjentog Unglingen. „J er den berømte Læge? Hvor er Eders Neveu? Ham maa jeg sikkert takke for min Frelse, hvorledes skulde jeg ellers være kommen her? Nu erindrer jeg Alt, i Trængselen blev jeg revet om, de traadte paa mig, da jeg laa paa Jorden. Eders Neveu har sikkert fundet mig.“

„Jeg har ingen Neveu,“ sagde Lægen. „J tager aldeles fejl, og Eders ufornuftige Adfærd vil skade Eder.“

„Hvorledes?“ raabte den unge Mand. „Ingen Neveu? Vil I fornægte ham, fordi han er falden i Unaade hos Czaren. Det er en Skam for Eders graa Haar.“

„For Fanden,“ sagde Lægen, hvis Taalmodighed var let at trætte. „I taler som en gal Mand. De maa sikkert have traadt Eder paa Hovedet. Jeg siger Eder, at jeg ikke veed af nogen Neveu.“

„Er I ikke Robert Jacobi, den Læge, Dronningen af England har anbefalet til vor Herster? Er I ikke en Tydsker af Fødsel? Og var Eders Søster ikke gift med en tydsk Adelsmand?“ . . .“

Jacobi nikkede forbavset til de raske Spørgsmaal og Ynglingen vedblev:

„Det har Eders Søstersøn, Günther von Hasleben fortalt mig; han vilde opsøge Eder, fordi han ikke længere kunde blive hjemme.“

„Hvad siger I?“ afbrød Lægen ham. „Min Søsters Søn? Er han da her og søger efter mig?“

Nu fortalte Dmitrij . . . thi det var ham der var kommen til Skade . . . hvad han vidste om sin Ven. Hans Fortælling var uklar og forvirret og Lægen kunde kun ved flere Spørgsmaal komme til det Resultat, at Sønnen af hans uforglemmelige Søster var i Moskwa og maaffe udsat for stor Fare. Paa Hjemvejen fra sin frugtesløse Søgen havde Dmitrij mødt den gamle Danilow, der misfornøjet havde underrettet ham om Sagens egenlige Sammenhang og tilbage-

viist hans Bebrejdelser med de Ord: „Gzaren staaer mig højere end min Gjest.“ Derpaa havde den tro Ben besluttet at rejse til Moskwa, for at erholde Viished angaaende Günthers Skæbne, og om muligt komme ham til Hjælp. Men her ventede kun større Sorger paa ham. Den polske Gesandt, som han opsogte, fortalte ham med Beflagelse, at Günther strax ved Ankomsten til Moskwa paa Gzarens Befaling var bleven stilt fra ham; sandsynlig havde Fyrsten af Rjasan, under de smaa Dagejser, hvortil Gesandtskabet blev tvinget, sendt et Tilbud iforvejen, for paa en hadesfuld Maade at meddele hvad der var forefaldet; thi selv mod ham, Starosten, havde man ikke ladet det mangle paa Trudfær for den Egenraadighed, han havde viist ved at tage en Højsforræder i sin Beskyttelse. Trods alle Efterforskninger havde Paratinskij ikke kunnet erfare, hvad der var blevet af Günther.

„Men hvorledes er J bleven bekendt med min Søstersøn?“ spurgte Lægen.

Dmitrij følte sig gjennemtrængt af taknemmelige Grindringer. Han fortalte, hvorledes Tilbøjeligheden til at see fremmede Lande, trods Forbuddet, hemmeligt havde ført ham ud over Ruslands Grændser, at han havde levet ved tydske Hoffer, lært tydske Sæder og tydsk Sprog, at han ogsaa var kommen til Heidelberg og der havde lært Günther at kjende. Derpaa omtalte han den Begivenhed, der, som han udtrykte sig, for Livstid knyttede ham til Günther. Det var en Be-

givenhed, der er hyppigere hinsides Alperne og Pyrenæerne, end i Tydskland, et Elskovsventyr med Ekinsyge og et Mordanslag mod den Begunstigede. Uden Günthers Opoffrelse vilde den Fremmede fra Wolgas Bredder i en mørk Nat have blødt sig ihjel mellem Biinhøjene, tyve Skridt fra hans Elskedes Bolig.

Dmitrij lod meget forblive dunkelt i denne Fortælling, kun Günthers Udelmodighed fremhævede han i et glimrende Lys og forbandede sin Skæbne, fordi han endnu ikke havde været istand til at gjengjælde ham Lige med Lige. Til Slutning fortalte han Lægen, at han ved Afskeden fra Günther nøje havde underrettet ham om, hvor hans Besiddelser vare beliggende og havde bedt ham engang at besøge sig. Dengang havde hans Ven kun i Almindelighed sagt: Det kunde maaske lade sig gjøre; først nu, da han efter sex Aars Forløb til Dmitrijs største Glæde virkelig kom, var han bleven underrettet om hans Forhold.

Denne lange Fortælling havde udmattet den Syge, og Lægen bemærkede nu, at han for længe siden skulde have gjort en Ende derpaa. Han bad indstændigt Dmitrij at være forsigtig, gav ham en helbredende Drik og fjernede sig, efterat have sørget for en Sygevogter til ham.

Hvor skulde han faa nogen Efterretning om den ubekjendte Søstersøn? Var den Ulykkelige hjemfalden til Czarens Brede, turde han neppe haabe endnu at finde ham mellem de Levendes Tal.

Jacobi gik paa Lykke og Fromme til Kreml. Hans Kald gav ham Udgang til enhver Tid og i Særdeleshed nu, da han havde en høj Syg under Behandling. I Kreml var Alt i Oprør, den polske Gesandt havde nylig forladt Borgen, dog ikke med Pomp og Ære, men som Fange, truet med Døden. Basil Laratinsky havde ikke været bange for at overrække Czaren paa hans Trone den blottede, skarpslebne Klinge som Symbol paa den Krigserklæring, Kong Stephans Skrivelse indeholdt, og efter tidligere Begivenheder var det et halvt Mirakkel, at Czaren ikke øjeblikkelig lod ham føre til Døden. Maaſke havde den modige Mandſ Frygtløshed overrasket Iwan den Grusomme som noget Nyt, maaſke endog behaget ham; men den harmſulde Czar fandt det umuligt at lade den, der havde trodset ham lige i hans Dine, slippe aldeles ustraffet; til Lykke huſkede han ikke mere paa Laratinskyſ Rejſeeventyr og ſaaledes endte denne Audience kun med, at Gefandten under ſkrækkelige Trudſler blev ført til ſtreng Forvaring i ſit Huuſ af den ſamme Vagt, der ærefuldt havde ledsaget ham til Kreml.

Alt dette fortalte den Stolnik, der ledsagede Lægen til Storfyrſtinde Irenas Gemakker; i Forværelſet forlod han ham. Jacobi behøvede ikke førſt at lade ſig melde, han var ſtedſe velkommen, men dennegang lagde de tvende Mænd, der vare i Storfyrſtindens Værelſe, ikke Mærke til hans Komme, thi de befandt ſig i en heftig Ordſtrid.

„Uværdig! Ja, det siger jeg og gjentager det!“ raabte den Gne, hvis dristige Ansigt var saavel Ruslands Sønner som Ruslands Fjender vel bekendt, og frygtet og beundret af begge. „Sømmer det sig for Czarens Søn at finde Behag i slige Børnestreger?“

„Du taler meget strengt, Boris Fedorowitsch,“ svarede den Anden, et svageligt Menneſke med matte Dine og slappe Ansigtstræk. „Det er en hellig Beskæftigelse at jeg ringer med Klokkerne, og jeg kommer bestandig til at tænke paa fromme Ting derved.“

„Du tænker? Ja det troer jeg, meget fromt, meget tamt,“ svarede Boris med let Spot. „Men Du har vel aldrig tænkt Dig i Spidsen for tappre Ryttere, harnisſklædt, paa en god Hest, galopperende afsted mod de falske Polakker?“

„Gode Boris, Du veed, at min naadige Fader ikke lader mig komme i Krig,“ sagde Storsyrsten.

Imidlertid fik han Dje paa Lægen, der stod beskedent ved Døren og ilede hen til ham.

„Kom, Roman, kom,“ raabte han. „Jeg har villet sende Bud efter Dig, den Syge sagde, at hun befandt sig meget bedre. Takket være Du, gode Roman.“

Lægen hilste ogsaa ærbødigt paa den Anden. Denne lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde venligt:

„Frels min Søster, og forlang derpaa hvad Du

vil, det skal blive Dit . . . Boris Godunow kan nok love det."

"Herre," svarede Lægen, hvem en hurtig Tanke foer gjennem Sjælen, „jeg behøver hverken Penges eller Guds. Min naadige Herre, hvem Gud skjænke et langt Liv og en lykkelig Regering, overøser mig med Beljærninger. Men naar jeg frelser Din fyrstelige Søster, saa beder jeg, at Du ogsaa vil skjænke mig et dyrebart Liv, det staaer i Din Magt."

"Tal," sagde Boris.

Men Lægen vilde først være sikker i sin Sag og lod sig føre hen til den syge Storfyrstindes Seng. Den unge, skønne Kvinde sov, da de traadte ind Søvegemaftet, og hendes Jomfruer vinkede betydningsfuldt. Jacobi nærmede sig med sagte Skridt, betragtede den Sovende og lyttede til hendes Aandedrag, Storfyrsten havde listet sig efter ham og stirrede med Besymring paa hans Ansigt, Boris Godunow stod ved Døren.

"Hun synes at være uden Fare," sagde Lægen.

I det samme bevægede Storfyrstinden sig og hendes Gemal nævnede i barnlig Glæde hendes Navn. Hun foer forstrækket op.

☉ "For Ganden!" raabte Lægen vred. "Jeg beder om Forladelse, høje Herre, fordi jeg blev vred, men Dit Udraab kan have de værste Følger."

Greben af ny Angst var Storfyrsten nær ved at græde, men hans Gemalinde smilede blidt og sagde:

„Frygt Intet, Fedor. Jeg befinder mig vel, takket være Gud og hans Helgene, og næst efter dem ene og alene den gode Roman.“

Hun rakte Lægen den hvide Haand og Storsyrsten omfavnede hende henrykt. Ogsaa Boris nærmede sig nu sin Søster og yttrede sin Glæde; Lægen forordnede det Fornødne, gav hendes kvindelige Tyende Underretning om hvorledes de skulde pleje og opvarte hende, og fjernede sig derpaa, fulgt af Boris.

„Slig mig nu hvad Du ønsker,“ sagde han. „Tal uforskyldt og forlang dristigt, Du har mit Ord og min Søsters Liv er mig uvurdeerligt.“

Da begyndte Lægen at tale om sin Søstersøn, om den haarde Skæbne, der havde ramt ham, og bad om hans Liv, dersom det endnu stod til at frelse.

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Løverdagen den 10de August 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Iwan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

„Fyrsten af Njasan har anklaget ham?“ sagde Boris haanligt. „Godt, Din Søstersøn er fri, saafremt han endnu lever. Men jeg har en vigtigere Ting at tale med Dig om, og der kommer ogsaa min Svoger, hvem det i Særdeleshed angaaer. Kom nærmere, Fedor Iwanowitsch, den vise Mand skal sige os, hvad Din Irina egentlig har fejlet.“

„Ja, sig mig det, Roman,“ raabte Storfyrsten.
„Saa kan man tage sig iagt.“

Lægen kastede et betydningsfuldt Blik paa ham og et sarcastisk Emil spillede om hans Mund.

„Sygdommen,“ sagde han, trækkende paa Skuldrene, „var af en meget compliceret Natur, hvad kan det hjælpe, om jeg giver den et lærd Navn. Dens egenlige Aarsag er mig ikke ganske tydelig, der gives Hensyn, som ikke tillade mig at antage min Formodning for grundet.“

Storfyrsten saae tankefuldt paa ham, men Boris traf ham rask tilside og tilhviiste ham et Spørgsmaal, som Lægen besvarede ved at ryste med Hovedet. Ved at fjerne sig, undgik han forsigtig al videre Efterforskning.

Saa snart Lægen havde forladt Bærelset, lod Fyrst Boris, i Overensstemmelse med sit Løfte, sin Hest føre frem og reed ned til Kreml for at opsoge Fyrsten af Njāsan. Men han fandt ham ikke; Fyrsten havde allerede for nogle Dage siden forladt Moskwa, for at tage de skønne Godser, som Czaren havde stænket ham . . . en landsforviist Mands forbrudte Ejendom . . . i Besiddelse.

V.

Aftenjolen kastede sit klare Skin ind i Borgens vestlige Pragtværelser. To Oldinge sadde ved Schachspillet, det var Czaren og Faderen til hans syvende

Gemalinde, Fyrsten af Twer. Iwan Wasiljewitsch var stor og majestætisk af Skikkelse, med en høj Bænde og et langt Skæg, hans smaa sunklende Dine kastede rastløse Blik om sig, og hvem de faldt paa, gif de lige til Marv og Been.

Fyrsten af Twer, en gammel Mand med et op= pustet Ansigt, vogtede sig omhyggeligt for at see sin Svigersøn i Dine; i Dag vilde han ogsaa engang vinde og ikke bestandig lade sig udlee; hans Spil stod godt og ingen Djævel skulde tage det fra ham, Czaren maatte blive saa vred han vilde.

Den Gamle havde druffet megen Biin og dette havde givet ham mere Mod end nogenfinde før. Hof= mændene, som stode noget derfra i ærefrygtsfuld Tavs= hed, saae med Befymring Alarerne svulme paa Czarens Bænde, hans Spil blev bestandig raskere, mere ubesin= dig; ethvert Træk forværrede det, medens hans Mod= stander gav sig Tid og paa ingen Maade over Spil= let glemte den ved Siden af ham staaende Bjørn af Guld, der tjente ham til Driffekar. Da endelig det sidste Træk afgjorde Partiet mod Czaren, slog denne en kort, forbitret Latter op, men Fyrsten greb trium= pherende sin paany fyldte Pokal og tømte den i et Drag.

„Nævn Prisen,“ sagde Czaren mellem Tænderne og med blussende Ansigt.

„Bjørnen,“ lallede Fyrsten. „Giv mig Bjørnen, Søn, Bjørnen, Bjørnen.“

„Vil Du have den?“ raabte Czaren. „Du skal faa flere end een.“

Et Bink af ham befalede Fyrsten at fjerne sig; nu tørrede den Gamle Taagen af sine Øjne og indsaae godt, at han havde handlet uklogt, men i Dag var han ude af Stand til at gjøre sin Forseelse god igjen, og selv da han vilde fjerne sig, behøvede han nogen Understøttelse.

„Jachfo!“

Streligernes Chef traadte frem og kastede sig lige ned paa Jorden for at modtage sin Herres Befaling. Derpaa rejste han sig tavs for at udføre den.

Czaren gik frem og tilbage, hans Blande var mørk som en truende Uvejrsky, de Tilstedeværende vovede neppe at aande, af Frygt for at hentele hans Blik og dermed Lynet paa deres Hoveder. Da kom lig en Frelser en ung Mand ind i Bærelset, og ved Synet af ham begyndte Hersterens Ansigt at opklares. Det var Ivan, hans Søn, som han elskede højt.

„Jeg bringer Dig et godt Budskab,“ sagde Storfyrsten, efterat han havde hilst sin Fader med Underdanighed. „Min Broders Gemalinde kommer sig.“

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Extract

af

andet Kvartals Regnskab 1861,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Beholdning fra første Dvartal d. A.	3321	37
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 73de Aargang Nr. 13—26 incl.	1239	60
B. Renter: af Sparekassen..... 28 Rd. „ ß.		
„ Finantsferne af 100000 Rd. 4 pCt. Obl. 2000 — „ -		
„ 400 Rd. Prioritets-Obl. 8 — „ -		
„ £ 6700, 3 pCt. Obl. 899 — 25 -	2935	25
C. Laans Udtag: Restance fra 1ste Dvartal 843 Rd. 22 ß.		
anviste Laansafdrag for 2det Dvartal ... 1970 — „ -		
	2813	Rd. 22 ß.
deraf er betalt i dette Dvartal 1688 „ -	1688	„
altsaa Restancer.... 1125 Rd 22 ß.		
D. Contingenter: Restance fra 1ste Dvartal 231 Rd. 64 ß.		
anviste Contingenter for 2det Dvartal . 2193 — 68 -		
„ extraordinaire dito..... 25 — „ -		
	2450	Rd. 36 ß.
deraf indkommen i dette Dvartal..... 1530 — 30 -	1530	30
altsaa Restancer..... 920 Rd. 6 ß.		
E. Justitsraad Eibeschüßs Legat til rentefrie Laan..... 500		
Dito dito dito til Pensioner..... 50		
F. Optaget Laan i Nationalbanken 5000		
Rd. . .	16264	56

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Pensioner: uaffordrede Pensioner fra 1ste Dvartal d. A. 33 Rd. 72 ß.		
anviste Pensioner i 2det Dvart. 1282 — 72 -		
nye Pensioner i 1ste og 2det Dv. 125 — „ -		
det Overskydende af Brochs Legat 24 — „ -		
Livrente til Fru Böncke for 1/2 Aar..... 50 — „ -		
	1515	Rd. 48 ß.
deraf er udbetalt..... 1414 — 72 -	1414	72
uaffordrede Pensioner for 2det Dvartal 100 Rd. 72 ß.		
2. Rentefrie Laan: uaffordrede Laan for 1ste Dvartal..... 150 Rd. „ ß.		
anviste rentefrie Laan i 2det Dvartal.. 1300 — „ -		
ere alle udbetalte		1450
3. Gratificationer: anviste 5995 Rd. „ -		
deraf er udbetalt..... 5950 — „ -		5950
uaffordrede Gratificationer..... 45 Rd. „ ß.		
4 Renter i 1 Maaned af det i Banken optagne Laan... 16		64
5. Udtag paa Laanet i Banken 2000		„
6. Lenninger i 2det Dvartal 475		ß.
7. Ugebladets Trykning med Papir..... 218		24
8. Generelle Omkostninger 349		87
Caassa-Beholdning den 30te Juni 1861 4390		1
Rd. . .	16264	56

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1861.

Dereensstemmende med Kasse-Controllen.

C. Rothe.

J. C. Bondrop.

C. N. Laurrup.

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Tannestad.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Løverdagen den 17de August 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Iwan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

„Trina?“ raabte Czaren glad. „Og Roman har frelst hende? Derfor skal han have den højeste Belønning, thi der gives ikke en Kvinde som hun i alle mine Riger.“

„Hun er skøn som en Helgeninde,“ svarede Iwan.

„Tal ikke syndigt,“ sagde Czaren. „Hun er ingen Helgeninde, men en fuldkommen skøn, yndig Kvinde, som Din Broder ikke fortjener. Han og denne vidunderlige Kvinde . . . Har Du talt med Roman?“

„Ikke med ham, men med Boris Fedorowitsch,“

svarede Zwan. „Han har tillige fortalt mig, at Roman allerede har udbedt sig en Raade, nemlig for hans Søstersøn, der er falden i Din Haand.“

„Og det gjør han gjennem Boris Godunow?“ raabte Czaren med rynket Bænde. „Hvorfor siger han det ikke selv til mig? Veed han ikke, at jeg er tilgængelig endog for den Ringeste?“

„Han vil sikkert gjøre det,“ sagde Zwan.

„Men jeg veed ikke, at Roman har nogen Søstersøn,“ svarede Czaren, der var begavet med en ualmindelig stærk Hufommelse.

„Paa Bejen til Moskwa er han kommen galt afsted,“ sagde Tronfølgeren. „Han har modsat sig Dine Sendebud, eller han har dræbt et af dem, og Polakken har været ham behjælpelig dermed, jeg forstod det ikke rigtigt.“

„Ha,“ raabte Czaren. „Er det ham? Den Frække, der er Skyld i at en Forræder er undsluppet mig, der har dræbt en af mine Streliger? Ingen Raade for ham. Han er gjemt til en stor Fest.“

Czaren lo, saa at Tilhørerne begyndte at gys. Zwan tav.

Lidlig den følgende Morgen vilde Fyrsten af Twers Tjenere og Slaver gjøre Indkjøb til Husets Fornødenheder og beredte sig til at gaa ud, men den Første, der aabnede Borten, foer tilbage med Forfærdelse. En stor Bjørn havde rejst sig op mod ham og allerede udstrakt sin Klo efter ham. Med ængstelig Forfægtighed

nærmede Folkene sig Borten, der var bleven staaende aaben. I Sandhed, der stod Bjørnen, og bag den endnu en, endnu flere, rundt om Huset, alle bundne med lange Kjæder, saa at de havde fri Bevægelse og stort Spillerum. Folkene kunde altsaa ikke komme ud af Huset. De vækkede Fyrstens Livtjener, han slog dem og vilde ikke tro det, men da han saae ud af Vinduet, fandt han at det var sandt og anraabte forgæves de Menneſker om Hjælp, der havde forsamlet sig om det sælsomme Skuespil, men Ingen havde Mod til at nærme sig de forbittrede Uhyrer.

Da vækkede Tjeneren Fyrsten. Denne foer forbittret op fra sit Leje, forlangte sit Kastespyd og løb til Vinduet. Fire stærke Bjørne. Det maatte en af hans Tjender have gjort, men han skulde snart gjøre en Ende paa den plumpe Spøg . . . da saae han pludselig en Mand, der truende holdt sin hvide Stav ivejret; han kjendte ham, det var en af Czarens Dyrvogtere, og før det blev ham forkyndt, vidste han nu Alt. Zwan havde kun altfor bogstavelig opfyldt det Dnske, han havde udtalt ved Schachspillet.

De glubende Dyr forbleve saaledes i fire Dage lænkede udenfor den gamle Mands Huus, saa at Ingen kunde komme hverken ind eller ud. Alle Forraad vare fortærede, Fyrsten begyndte at lide Hunger, forgæves bad han ud af Vinduet enhver forbiridende Bojar om at tage sig af ham, forgæves bad han Czaren selv, der kom for at glæde sig over hans Forlegenhed, om

at denne Spøg maatte holde op, tilsidst kom han paa den skrækelige Tanke, at han skulde lide Hungersdøden. Det lykkedes først Czarewnaens Bønner og Taarer at befri hendes Fader. Man fandt ham afkræftet og alene, de fleste af hans Slaver havde forladt ham, idet de varede klavrede over Taget ind i de tilstødende Huse.

Naar Czaren behandlede sine nærmeste Slægtninge saaledes, hvilken Skaansel kunde Andre da vente. Jacobi havde ikke længere noget Haab om at frelse sin Søstersøn, efterat han havde erfaret Herskerens Svar; han ønskede imidlertid dog at faa en Samtale med den Fange og i et belejligt Øjeblik bad han sin Herre om Tilladelse dertil.

Czaren var i særdeles godt Humeur. Han havde fra flere Sider faaet Melding om Krigsudrustningernes heldige Fremgang og havde nylig ladet den polske Gesandt med et Svar fuldt af stolt Tillid bringe ud af Fængslet og paa Tilbagevejen. Rægens Bøn fandt derfor en gunstig Modtagelse. En Streliz blev beordret til at vise ham Vejen til det Fængsel, hvori hans Søstersøn var inde sluttet, og Fyrst Boris, som han traf i Forværelset, sagde til ham:

„Vær ved godt Mod, Roman, Du har mit Ord, jeg skal nok frelse ham.“

Günther sad fangen i et fast Taarn. Hans heldige Stjerne havde ikke ganske forladt ham, han havde Luft og Lys, thi da de dybtliggende, fugtige Fængsler

vare overfyldte, og da Czaren i Særdeleshed vilde have ham i Sikkerhed, havde man bragt ham op i Taarnets øverste Kammer.

Her fandt Doctor Jacobi ham. Onkel og Neveu stode ligesom hinanden og verlede kun eet Blik, før de styrtede i hinandens Arme. Den Gamle raabte derpaa med et tvungent Smil:

„Alt vil blive godt, jeg haaber snart at see Dig hjemme hos mig. Tab blot ikke Modet.“

„Det taber jeg aldrig,“ sagde Günther. „Min Forseelse smerter mig selv allermost, men Nødværge tjener jo til Undskyldning hos alle christelige Folkelag.“

„Alt, Du veed ikke“ . . . raabte Lægen. „Men stol kun paa Gud. Og fortæl mig nu om vort kjære Fædreland, om Din Moder . . . hun er død, ikke sandt?“

Günther bekræftede det smerteligt.

„Men Din Fader?“ spurgte Lægen. „Du fører hans Navn?“

„Maa jeg ikke det?“ foer Günther op. „Hvem vil formene mig det? Har han ikke formælet sig med min Moder og skal jeg have mindre Ret til at føre hans Navn, end min Søster, fordi jeg er født tidligere? Vil I, min Onkel, ogsaa gjøre mig det Navn stridigt, for hvis Skyld jeg har forladt Tydskland?“

Onkelen beroligede det opbrusende unge Menneske og opfordrede ham til at fortælle, da han kun vidste meget lidet af Alt, hvad der var foregaaet med hans

Baarørende fra han drog til England og derfra til Rusland.

Günther havde ikke meget Glædeligt at fortælle. Hans Fader havde forsonet den ungdommelige Letsin-
dighed, der havde gjort ham til Forsører, med et stort
Offer, idet han, tilsidefattende ethvert Hensyn til sin
Families Adel, gav Præstens Datter sin Haand, men
hun levede kun en kort Tid ved hans Side; med hende
svandt ogsaa hans Lykke i andre Henseender, hans
Velstand forsvandt, og han selv omkom paa Grimmen-
stein, da hans Lehnsherre mistede Land og Frihed for
den banlyste Grumbachs Skyld.

Junker von Hasleben havde efterladt sig to Børn.
En lille Pige, af retmæssigt Kætteskab, tog en gammel
Slægtning, der var Priorinde i Erfurt, til sig i Klo-
steret, og Günther sagde med et dybt Suk, at hun
formodentlig var bleven loffet fra sine Fædres Tro og
maatte sikkert aflægge Ordensløftet, da det var hendes
eneste Tilflugt. Men ham selv, Bastarden! Hvad blev
hans Lod? Ejendommen, der tilhørte hans Fader, blev
solgt af Fogden; da Drengens Lærer ikke fik flere Penge,
gik han, som han tidligere havde gjort, ud i den vide
Verden som rejsende Magister, Ingen vilde vide noget
af Bastarden, da tog en af hans Faders Krigskam-
merater ham med til Frankrig; her tjente den gamle
Kriger under Hertug Wilhelm af Sachsens Skare og
faldt endelig ved Rochelle. Efter hans Død havde den
Forladte sluttet sig til en anden Herre, og allerede op-

levet mange Ting før han modnedes til Ungling. Endelig var han rig paa Ære vendt tilbage til sit tydske Fædreland og havde nydt megen Anseelse ved Churfyrsten af Pfalz's Hof, indtil man var kommen efter, at han ikke havde Ret til at føre sin Faders Navn, hvorfor han med Haan maatte drage bort.

Hans Ansigt skiftede Farve, Blodet kogte endnu i hans Arter, da han fortalte det.

„Og saaledes kom jeg fra det ene Land efter det andet tilbage til Thüringen,“ vedblev han. „Jeg vilde endnu engang see min Søster og derpaa søge min Lykke under en eller anden Krigshær. Fordømt være denne Tilbagekomst. Det blev nægtet Kjætteren at tale med Himlens Brud; min Faders Slægtninge lukkede deres Døre for mig, kun et eneste Menneſte af alle mine Slægtninge viste sig venlig imod mig, han kom og opsogte mig; det var en fattig Præst, Eder's Broder, Herr Dnfel. Han raadede mig at drage til Eder . . . og nu er jeg her.“

Med disse Ord brød han kort af, og det Blik, han kastede paa sin Dmgivelse, behøvede ikke nogen Forflaring.

Med den største Deeltagelse havde den Gamle hørt paa ham og bestormede ham paany med Spørgsmaal, som Günther maatte besvare. Saaledes hengik en lang Tid; Streligen, der skulde føre Lægen sikkert tilbage, ventede med Utaalmodighed paa at den lange Samtale skulde faa en Ende og stak endog tilsidst Hovedet er-

indrende ind ad Døren, men foer forfærdet tilbage, thi Skæbnen havde netop villet, at det var den selvsamme Streliz, der skulde have taget Bojaren Nikita til Fange, og han gjenkjendte meget godt den Mand, for hvem han engang var flygtet ligesom for den onde Mand. Paa Tilbagevejen talte han ikke et Ord med Doctor Jacobi.

Dmitrij, der, skjøndt han for længe siden var helbredet, dog besøgte sin Frelser hver Dag, var ogsaa nu i hans Hjem og ventede paa hans Tilbagekomst. Med Glæde modtog han Günthers Hilsen, og hans faste Forsæt at virke til hans Befrielse, blev derved paany bestyrket. Han havde faaet Tronsfølgeren, hos hvem han stod i Gunst, til at interessere sig for Günther, og Storsyrsten haabede at frelse ham, da Czaren endnu ikke havde bestemt noget med Hensyn til ham; Fyrst Boris, hvis Stolthed drev ham til at opfylde det Løfte, han havde givet, var heller ikke ledig.

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Instrumentmager H. C. Riber.

Coffardicapitain P. H. Beck.

Skraedermester H. C. Raemusfen.

Jomfru J. Horn, Kaffeestjænker Horns Datter.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Løverdagen den 24de August 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af „det forenede Understøttelses-Selskabs“ Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Paan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til 30te September d. A. alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag, og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Rannestad, Toldbodgade Nr. 11 (53) 3die Sal.

Enhver Ansøgning maa være bilagt, ikke alene med den Ansøgendes Lovbog, men ogsaa med et udfyldt og behørig attesteret Schema, der indeholder

alle de Dplysninger, som ansees fornødne til at Ansøgningen kan komme i Betragtning.

Det ommeldte Schema kan forinden, ligeledes hver Søgnedag til ovennævnte Tid afhentes hos Bogholderen imod Lovbogens Foreviisning.

Det bringes herved i Erindring, at ligesom ingen af Selskabets Benstonister kan vente at blive tillagt Gratification, saaledes ville samtlige for dette Aar indkomne Ansøgninger, ifølge Lovenes § 17, blive undersøgte af vedkommende Klaffers Repræsentanter til Betænkningss Afgivelse og endelig Afgjørelse i en Generalforsamling, og ville vedkommende Ansøgende selv kunne tilregne sig, hvis urigtige Angivelser, feilagtige og ufuldstændige Dplysninger ved deres Ansøgninger eller **Mangel paa behørig Attestation af Schemaet**, maatte, overensstemmende med Lovenes § 16, bevirke Tilfidesættelse af deres Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 20de August 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurup.

Mannestad.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Gusef.

(Fortsat.)

„Svorfra kjender Du den Fremmede?“ spurgte Tronsfølgeren den unge Bojar, da denne atter talte for Günther. „Kun fra Din Fætters Huus?“

„Nej, fra tidligere Tid, Herre,“ sagde Dmitrij undvigende. „Han kom til mig som Gjæst, jeg bragte ham med til Festen.“

Den forladte Brud skal være meget smuk,“ bemærkede Ivan.

Dmitrij, som kjendte ham, yttrede sig aldeles ikke gunstigt derom, men Tronsfølgeren trak ham smilende i Dret og raabte:

„Du har vel selv noget i Sinde. Jeg veed hun er overordenlig smuk.“

Samme Dag blev Doctor Jacobi kaldt til Czaren, hvem han ikke fandt i det bedste Lune.

„Du er ikke bedre end alle Dine andre Landsmænd!“ raabte han ham imøde. „Du troer at krumme Beje føre til Maalet, men Du skal dog ikke faa ham fri, i Morgen gjør jeg det af med ham.“

„Jeg benytter aldrig krumme Beje,“ sagde Lægen uforfærdet. „Hvem bestylder mig derfor?“

„Har Du ikke forlangt Din Neveys Frihed af Boris Godunow?“ raabte Czaren. „Dg nu endog

truffet min Søn ind i denne Sag? Jeg havde maasse for Din Skyld benaadet Forræderen, naar Du var traadt frit hen for mig for at bede om hans Liv, men nu maa han dø."

"Uden at turde forsvare sig?" spurgte Jacobi. "Din Retfærdighed, Herre, vil dog sikkert forunde ham et Ord til hans Undskyldning."

"Forsvare?" raabte Czaren, stampende med Foden. "Indrømme en Forbryder at forsvare sig, naar han er overbeviist. Vogt Din Tunge, eller Du skal komme til at lære min Retfærdighed at kjende, om Du end ti Gange havde frelst mit Liv."

Bed lang Omgang med Løven var Lægen bleven driftigere og kjendte hans svage Side.

"Din Højsbed," sagde han, "befaler over et stort Rige, og Din Hæder er trængt lige til Besten, til den lykkelige D, hvis Dronning har sendt mig til Dig. Stolende derpaa kom jeg hertil og Du har modtaget mig saa naadigt, at det vilde være den skændigste Utafnemmelighed, dersom jeg, selv blot i Tankerne, vilde frænke den Udfrygt, jeg skylder Dig, min Herre. Naar jeg derfor har anholdt om, at min ulykkelige Neveu, hvem Din Berømmelse ligeledes førte herhen, for som tro Krieger at tjene Dig med sin Erfaring, maatte faa Lejlighed til at forsvare sig, da skete det kun fordi en saadan Ret er almindelig anerkjendt i mit Hjem, saavel som i andre christelige Lande."

Czar Iwan kastede et gennemtrængende Blik paa ham, tav en kort Tid og spurgte endelig:

„Din Neveu er Krigsmand? Hvem har han tjent? Den gode Kejser Maximilian?“

Jacobi fortalte hvad han vidste om Günthers Felttog. Derpaa gik Czaren igjen frem og tilbage i dybe Tanker; Lægens Ord vare ikke gaaede tabte, thi Czarens Ildsjæl greb Alt hvad der blev sagt om fremmede Lande, og om han end havde udøvet tusinde Uretfærdigheder, tusinde blodige Grusomheder, var det ham dog magtpaaliggende, at man i Udlandet ikke skulde betragte ham som en Tyran, men kun som en streng Hersker.

„Der er blevet gjort et saadant Væsen af denne Fremmede,“ sagde han derpaa, „at jeg er bleven nysgjerrig efter at see om han fortjener, at fyrstelige Personer interessere sig for ham. Jeg vil tale med ham, Roman.“

„Befignet være Czaren!“ raabte Lægen.

„Gjør Dig ingen Forhaabninger,“ svarede Iwan foldt. „Jeg har ikke givet Loven, for at enhver stridslysten Udlænding skal forhaane den. Er Din Neveu straffskyldig, kan Intet frelse ham.“

Med disse Ord affærdigede Czaren ham og Lægen gik, svævende mellem Frygt og Betyrning! til Dmitrij, for at underrette ham om den nye Bending Günthers Skæbne havde taget.

„D kunde jeg blot advare ham,“ raabte han.

„Kunde jeg blot vise ham alle de Klipper, han bør søge at undgaa ved denne Samtale. Jeg frygter det Værste; han synes at være stolt, hvilket den tydske Adel jo plejer at være til Overdrivelse; han maa have varmt Blod, det viser allerede det Optrin, der styrtede ham i Ulykke . . . hvorledes skal han kunne bestaa for Czaren, hvis Lune hver Dag er forskjelligt.“

„Jeg vil see at komme til at tale med ham,“ sagde Dmitrij ivrig. „Jeg vil holde Vagt Dag og Nat ved hans Fængselsdør, indtil de afhente ham; derpaa vil jeg trænge mig frem til ham og raade ham til at være forsigtig, ja endog mere end forsigtig; ingen Vagt skal forhindre mig deri.“

Han skyndte sig afsted for at udføre sit Forsæt, men det var allerede for sildigt. Czaren var ikke vant til at spille Tiden, og havde strax efter at Jacobi var gaaet, ladet Günther bringe fra Fængslet til Borgen.

Günther troede at han blev ført til Døden, thi han forsmaaede at henvende endog det ringeste Ord til de raa Mennesker, som ledsagede ham. Vel sittede hans Hjerte, greben af menneskelige Følelser, men han beroligede det med fromme Tanker, og Stoltheden afholdt ham fra at vise noget ydre Tegns paa Urolighed. De Mennesker, han mødte, stode stille og saae nysgjerrigt og skadefro efter den Fremmede, men han saae sig roligt om, Kæmpestaden med dens Bygninger i en fremmed Stil imponerede ham, og da Kreml, Herse-

rens Borg, viste sig for ham, opsteg for første Gang et ubestemt Haab i hans Sjæl.

De gik igjennem en Mængde Børelser. Endelig . . . en Dør gik op, man stødte den fangne derind, og Czarens første Djekast var et lynende Blik, fuldt af Forbavselse over, at den Fremmede ikke viste ham den sædvanlige Underdanighed. Günther saae den høje, pragtfuldt klædte Mand, der traadte ham imøde, han saae Majestæten's Glans i hans Omgivelse, men uden at blive blendet deraf, hævede han sit Blik op til ham og hilsende ham efter sit Hjem's Skik.

„Kjender Du mig?“ spurgte Czaren.

„Nej, dog troer jeg . . .“ her standsede Ynglingen af Mangel paa Kjendskab til Sproget.

„Hvorfor standser Du?“ raabte Hersteren. „Ja, Du staaer for Czaren, der viser Dig den Naade selv at ville høre hvorfor Du, efter nylig at være kommen paa Ruslands Grund, allerede har krænket dets Love. Forsvar Dig.“

„Jeg er ikke istand til at kunne svare Dig, høje Herre,“ svarede Günther beskedent, „jeg kan ikke tale godt russisk.“

Czaren, der syntes godt om Tydskerens mandige Skikkelse, saae sig om blandt de Tilstedeværende, men der fandtes Ingen, som kunde yde Bistand ved Samtalen. Enhver Hindring var ham utaaelig. Allerede noget opirret vendte han sig derfor igjen til Günther og sagde:

„Men Du kan dog gjøre Dig forstaaelig, og, som det synes, ogsaa med Haanden.“

Günther havde kun forstaaet det første Spørgsmaal og bejaede det.

Gzar Swan saae ivejret og kastede derpaa et Blik paa sin Søn, der, forbavsset over den Fremmedes Dristighed, uvilkaarligt traadte nærmere.

„Koser Du Dig ovenikjøbet af Mordet?“ spurgte Gzaren med tiltagende Brede. „Troer Du at det vil blive ustraffet, fordi Du i saa lang Tid har været skaanet? Din Standhaftighed skal knuses, Du skal hyle og jamre som en Kvinde, Dine Haar ville rejse sig af Forsærdelse, det lover jeg Dig.“

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Guldsmedmester C. Beck.

Kommandeersergeant J. F. Rasmussen, Obm.

Baadebygger H. Larsen.

Malersvend J. P. C. Helsted.

Sadel- og Tapetmagermester C. L. Biørn.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løverdagen den 31te August 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af „det forenede Understøttelses-Selskabs“ Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Eaan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at **Ansøgningaer desangaaende modtages fra den 15de til 30te September d. A. alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag, og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Mønstad, Toldbodgade Nr. 11 (53) 3die Sal.**

Enhver Ansøgning maa være bilagt, ikke alene med den Ansøgendes Lovbog, men ogsaa med et **udfyldt og behørig attesteret Schema**, der indeholder alle de Dplysninger, som ansees fornødne til at Ansøgningen kan komme i Betragtning.

Det ommeldte Schema kan forinden, ligeledes hver Søgnedag til ovennævnte Tid afhentes hos Bogholderen imod Lovbogens Foreviisning.

Det bringes herved i Erindring, at ligesom ingen af Selskabets Pensionister kan vente at blive tillagt Gratification, saaledes ville samtlige for dette Aar indkomne Ansøgninger, ifølge Lovens § 17, blive undersøgte af vedkommende Klassers Repræsentanter til Betænkningens Afgivelse og endelig Afjødelse i en Generalforsamling, og ville vedkommende Ansøgende selv kunne tilregne sig, hvis urigtige Angivelser, feilagtige og ufuldstændige Oplysninger ved deres Ansøgninger eller **Mangel paa behørig Attestation af Schemaet**, maatte, overensstemmende med Lovens § 16, bevirke Tilfidesættelse af deres Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 20de August 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurup.

Rannestad.

Bekjendtgjørelse.

Til vedkommende Medlemmers Underretning be-
kjendtgjøres herved, at Bud N. J. Petersen er afskediget som Selskabets Bud, og at Reservebud Strædermester J. C. Wandall, boende i Borgergade Nr. 11, i hans Sted er ansat som Bud.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 27de August 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurup.

Rannestad.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

Günther forstod næsten ikke et Ord af den heftige Tale, dog følte han Bebrejdelsen deri, og da Czaren stillede sig hen for ham med sunklende Dine, sagde han:

„Jeg har kun forsvaret mig, naadige Herre.“

„Forsvaret,“ raabte Czaren, hvis Forbittrelse, naar den først var vaft, ikke lagde sig, før den havde tilintetgjort sit Offer. „Du har forsvaret Dig. Belan, jeg vil see, om Du kan forsvare Dig godt, om Du er saa stærk, som de have udraabt Dig for at være . . . Sachko, en Bjørnehud til ham! . . . Afsted, Du frække Slave, i Morgen vil jeg prøve Din Styrke!“ . . .

Günther blev ført bort.

„Og dog maa han frelles,“ sagde Fyrst Boris, hvem Tronfølgeren underrettede om hvad der var forefaldet.

„Lad ham falde,“ raabte Ivan. „Vi ville saa et muntert Skuespil, han er stærk og vil længe kunne værges sig mod Hundene. Du har endnu ikke seet en saadan Spøg, Boris Fedorowitsch, den overgaaer Alt.“

Faderens Bildhed sunklede i den unge Mands Dine, og man gjenkjendte den, der engang ved Mordscenerne i det ulykkelige Nowgorod selv havde brugt Landsen mod de værgeløse Domsældte, til han blev træt.

„Jeg bryder mig ikke om hans Liv,“ svarede Boris Godunow, „men mit Ord er mig helligt . . . og jeg sætter igjennem, hvad jeg har foresat mig, selv om Himmel og Helvede rejse sig imod mig. Det gjør mig derfor ondt at maatte forstyrre Din Fornøjelse, Iwan Iwanowitsch.“

Tronfølgeren bemærkede ikke det ironiske Smil, der spillede om Fyrstens Mund; han svarede leende:

„Det vil ikke lykkes Dig.“

„Jo, baade det og endnu mere,“ sagde Fyrsten.

Den følgende Dag saae man Folket i store Masser strømme hen til den Plads, hvor Czaren saa ofte med opfindsom Grusomhed havde glædet sig ved sine Dfferes Dødsqualer. I Dag var der opbygget Skranke og det Rygte udbredte sig, at en af de Ulykkelige skulde kæmpe mod Dyr; den raa Mængde glædede sig til dette Skuespil, som blev forhalet fra Time til Time.

Beskæftiget med de vigtige Esterretninger, han havde erholdt om Natten, havde Czaren endnu ikke forladt Kreml, og Boris Godunow stod hos ham.

„O gid jeg havde straffet det tomme Gjøglespil,“ sagde Iwan forbittret. „At sende mig et Gesandtskab med Krigserklæring, medens de allerede havde overskredet Grændserne. Jeg vil rejse mig i egen Person, vil føre mit Folk til Hevn, som jeg hidtil har gjort; den usle Wojewode, der lader sig kalde Konge, skal skælve for mig og ikke længere føle sig sikker i sit Krauw. Jeg tager til Hæren.“

„Gjør det ikke, Herre,“ sagde Fyrst Boris. „Stemningen i Hæren er ikke den bedste, og Folket viser, som Du veed, en almindelig Modløshed. Alt vilde være tabt, dersom Du . . . tilgiv at jeg forudsætter denne Mulighed . . . dersom Du under saa mislige Omstændigheder ikke kunde vedligeholde Din gamle Hæder i Felten.“

„Men det vil jeg!“ raabte Czaren med tordnende Stemme. „Jeg vil slaa mine Fjender, hvor talrige de end ere. . . .“ Boris tav. . . . „Hvorfor er Folket modløst? Hvad er der hændet, som kan gjøre det forsagt? Har jeg ikke flere Gange sejerrigt kæmpet mod Polakkerne, har jeg ikke forjaget Svenskerne, omstyrtet Tartarernes Rige? Hvorfor er Folket da bange for en ny Krig?“

„Folket hænger ved sin Overtro,“ sagde Fyrsten, trækkende paa Skuldrene. „Du har sikkert selv hørt tale om de mange mærkelige Tegn, der skal have fundet Sted i det sidste Aar.“

„Du mener Lynstraalen paa Juledag,“ raabte Zwan hurtigt. „Ja, den var en Glæde for alle Forrædere, de sagde dengang . . . var det ikke saaledes . . . at den Lynstraale, der slog ned i mit Sovestue, var løbet fra Bærelse til Bærelse, for at søge mig. Men den fandt mig ikke . . . Veed Du endnu mere?“

„Jeg kunde fortælle Dig meget, hvorover Folket er blevet bange,“ svarede Boris. „Polakkens Sværd skal have sprudet Ild, paa Himlen viser sig en Stjerne

med en truende Hale, som er vendt mod Moskau, og den hellige Mand, der boer i Skovens Ensomhed, kan ikke sove nogen Nat for profetiske Drømme."

Czaren hørte paa ham med spændt Opmærksomhed.

"Drømme?" gjentog han estertænksomt. Og efter et Øjeblik's Forløb spurgte han:

"Troer Du paa Drømme?"

"Jeg gjør det ikke gjerne," svarede Boris, "men de ere ofte vidunderlige . . . Lad Dig idetmindste advare af alt dette, naadigste Czar. Din Blisdom vil indsee, hvor fordeelagtigt det er at undgaa den første Storm af Overmagten, som truer os; afvent Vinteren, den er Din mægtige Bundsforvandre; udmattede af Kulde og Mangel ville Dine Fjender da blive et let Bytte, naar Du endelig rejser Dig for at sønderknuse dem."

"Jeg vil nøjere tænke over Dine Raad," sagde Ivan. "Nu en Opmuntring ovenpaa Befymringerne. Ledfager Du mig?"

"Herre, tillad, før Du gaaer, at min Søster efter saa lang Tids Forløb gjenseer Dit faderlige Ansigt," bad Fyrsten. "3 Dag forlader hun Sygeværrelset og hendes første Gang skal være til hendes Herre og Czar."

Hersterens Dje oplivedes.

"Din skønne Søster?" raabte han. "Hun er mig velkommen."

Boris ilede ud i Forværrelset, en Hofmand styrtede

afsted. Den unge Fyrstinde ventede i Nærheden, kun faa Minuter og Dørene bleve revne op for hende.

Klædt i Guld og Purpur, som den unge Dag, overordenlig elskværdig i sin stille Ydmyghed, medens dog Aandrigheden viste sig i enhver Mine, sank Irina for Czarens Fodder, og henrykt rejste han hende øjeblikkelig op.

„Gud velsigne Dig, min Datter,“ raabte Ivan. „Herren være lovet, at jeg seer Dig igjen, ligesaa blomstrende og skøn som tidligere.“

Han kysede hende paa Panden.

„Min Herre og Fader, jeg er paa Vejen til Kirken,“ sagde Storfyrstinden, „jeg vil takke den Almægtige og bringe mit Offer for hans Altar. Jeg beder om Din Velsignelse dertil.“

„Den har Du, min kjæreste, kjæreste Datter“, raabte Czaren. „Beed om noget Andet. Du kan forlange hvad Du vil.“

Med inderlig Glæde slog Storfyrstinden sine skønne, flogede Dine op til ham.

„Bil jeg ikke bede forgæves?“ spurgte hun frygtfomt; et fortryllende Smil, halvt undseeligt, halvt forlegent, forklarede hendes skønne Anstigt.

Czaren lovede højt og helligt at ville tilstaa hende alt hvad hun bad om, selv om det var Halvdelen af alle hans Skatte. Da fattede hun Mod og sagde:

„Jeg har intet, hvormed jeg kan belønne den der frelste mit Liv. Skjænk Romans Søstersøn Liv og Frihed,

for at jeg derved kan vise den værdige Mand min Taknæmmelighed. Raade, Raade for ham."

Bedende udbredte hun sine Arme, hendes Dine hang med Inderlighed ved den Frygtede, der, besejret af hendes Gude, raabte:

"Tag ham! Kun Du kunde frelse ham."

Da medens Irina ydede ham sin inderligste Tak, klappede Czaren hende venligt paa Kinderne og glædede sig over hendes Gude og Skjønhed. Fyrst Boris gav i Hersterens Navn Befaling til at sætte Günther i Frihed og føre ham til hans Onkel.

"Du er et klogt Barn," sagde han senere til sin Søster. "Følg blot bestandig mine Raad, Irina Fedorowna, saa vil det gaa Dig vel."

"Jeg følger Pligtens Bud," svarede Storfyrstinden med et Blik fuldt af Høihed.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 7de September 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

De af „det forenede Understøttelses-Selskabs“ Medlemmer, som i indeværende Aar ~~at~~ at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til 30te September d. A. alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag, og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Rannestad, Toldbodgade Nr. 11 (53) 3die Sal.

Enhver Ansøgning maa være bilagt, ikke alene med den Ansøgendes Lovbog, men ogsaa med et udfyldt og behørig attesteret Schema, der indeholder alle de Oplysninger, som ansees fornødne til at Ansøgningen kan komme i Betragtning.

Det ommeldte Schema kan forinden, ligeledes hver Søgnedag til ovennævnte Tid afhentes hos Bogholderen imod Lovbogens Foreviisning.

Det bringes herved i Erindring, at ligesom ingen af Selskabets Pensionister kan vente at blive tillagt Gratification, saaledes ville samtlige for dette Aar indkomne Ansøgninger, ifølge Lovens § 17, blive undersøgte af vedkommende Klassers Repræsentanter til Betænkningens Afgivelse og endelig Afgjørelse i en Generalforsamling, og ville vedkommende Ansøgende selv kunne tilregne sig, hvis urigtige Angivelser, feilagtige og ufuldstændige Oplysninger ved deres Ansøgninger eller **Mangel paa behørig Attestation af Schemaet**, maatte, overensstemmende med Lovens § 16, bevirke Tilfidesættelse af deres Andragende.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 20de August 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Lantrop.

Mannestad.

Bekjendtgjørelse.

Til vedkommende Medlemmers Underretning be-
kjendtgjøres herved, at Bud N. J. Petersen er afskediget som Selskabets Bud, og at Reservebud Skræder-
mester J. C. Wandall, boende i Borgergade Nr. 11, i
hans Sted er ansat som Bud.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 27de August 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Lantrop.

Mannestad.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

VI.

Den korte Sommer var forbi. Løvet skiftede allerede Farve og fugtige Stormvinde dreve deres Spil med Skyerne, den øde Steppe blev endnu mere øde, kun i Skovene særdeedes Menneffene, for at hente Brændsel til Vinteren.

Efter gammel Skik havde man i Moskwa fejret den første September som Nytaar. Brydet med Alt hvad der tilkom hans høje Stilling og bedækket med Edelstene var Czaren traadt frem paa Tribunen for Kreml, hvor han gjennem Krystralrunderne kunde sees af hele Folket; derpaa havde Patriarchen med det gyldne Kors i Haanden, ledsaget af Menge med Røgelsekar og Bievand, begivet sig til ham og højtideligt velsignet ham og hele Folket; han selv, Czaren, havde rejst sig og holdt en kraftig Tale til de Forsamlede, i hvilken han formanede dem til Mod og Standhaftighed i Sagen, og lovede dem Lykke og Held, Hæder og umaadeligt Bytte, saafremt man kun vilde vedligeholde Moskwas sædvanlige Heltemod . . . men den hele Højtidelighed havde som Følge af Folkets forudsattede Mening forfejlet sit Indtryk, og det Amen, hvormed Hersterens

Lykønskning efter gammel Skik blev besvaret, lød snarere som et smerteligt Suf, end som et jublende Tilraab.

„Gzaren er bleven gammel,“ sagde Dmitrij Juriewitsch til sin Ven, der, efterat han var bleven fri, holdt sig stille i sin Onkels Bolig. „Gzar Iwan er bleven gammel, tidligere holdt han ingen Taler som en Præst, men steg til Hest, drog Sabelen og kjendte ikke til nogen Fare . . . Gud give os en god Krig, men vi frygte det Værste.“

„Har Du faaet Svar fra Prindsen?“ spurgte Günther.

„Gzarewitschen troer, at Du blot behøver at henvende Dig til en eller anden Woiwode,“ svarede Dmitrij. „Stridsmænd ere velkomne. Det vilde være farligt at erindre Gzaren om Dig, hvem han ikke vil vide noget af og om hvem han ikke senere har talt. Kom derfor med mig og gjør for Djeblicket Ufsald paa en Anførerplads, indtil der findes en Lejlighed, hvorved Du kan vinde en af Feltherrerne for Dig.“

„Jeg har trods min Ungdom ført en tydsk Rytterskares Fane,“ svarede Günther stolt, „derfor vil jeg ikke kæmpe i Række og Geled med Livegne.“

„Det skal Du heller ikke,“ sagde Dmitrij lidt stødt. „At kæmpe ved Siden af tappre Bojarer vil sikkert ikke være Din Ære for nær.“

Günther rakte ham Haanden.

„Lad mig kæmpe ved Din Side, Broder, det vil glæde mit Hjerter,“ raabte han.

Men Dmitrij svarede, idet han trykkede den tilbudte Haand:

„Jeg staaer under Fyrsten af Rjasan.“

„Saa lader det sig ikke gjøre,“ sagde Günther bestemt. „Under ham kan jeg ikke staa. Jeg vilde helst staa ligesom ham, og dersom adelige Skikke herskede her, skulde jeg for længefiden have kastet min Handske til ham, for at lære ham, hvorledes en Adelsmand skal behandles.“

Her blandede Doctor Jacobi sig i Samtalen og sagde tørt:

„Savnet af denne adelige Skik saavel som af mangen anden, kan nok lade sig forvinde. I det Hele taget,“ vedblev han, „maa man ikke nedsette det russiske Folk, dets Kjærne er sund, Du vil lære det at kjende og tænke paa hvad jeg har sagt, at det er ligesaa værdigt til Friheden, som Dronning Elisabeths Undersaatter.“ Og da han opdagede et vantro Smil hos sin Søstersøn, raabte han heftigt: „Hvad gjør Nogen værdig til Friheden? For Fanden, er det ikke det reent Mennekelige? Fromhed, Urefrygt for det Hellige, Agtelse for hvad der er Ret? Alt dette ligger i Folket, lad det blot ikke vore op som Dyr, slaa det ikke til det bliver dumt og ondskabsfuldt, men opdrag det . . . dog jeg taler nok for døve Dren,“ afbrød han sig selv.

De tvende unge Menneker vare rigtignok aldeles fremmede for disse Ideer.

„Vil Du da absolut tage Deel i denne Krig, som slet ikke vedkommer Dig?“ spurgte Lægen sin Søstersøn.
„Hvad haaber Du at vinde derved?“

„Hvorfor skulde denne Krig ikke vedkomme mig?“ svarede Günther. „Jeg vinder Hæder og Ære.“

„Ære!“ raabte Lægen. „Bed at ombringe sine Medmennesker.“

„Herr Dufel!“ sagde Günther misfornøjet, „J taler som . . . En, der ikke har noget Begreb om saadanne Ting. Jeg kom ikke til Rusland for at spise Eders Brød i Uvirkksomhed, ligesom en Almisse, men jeg vilde tilbyde Czaren, hvis Krigerhæder drog mig herhen, min Tjeneste, jeg vilde lære hans uregelmæssige Eskarer en bedre Maade at kæmpe paa og maaske er- hverve mig en evig Fortjeneste af Rusland.“

Lægen kunde ikke undertrykke sit sædvanlige Smil, da han saae den unge Mand saa begejstret, og Gün- ther tav noget forstemt.

„Jeg drager med Dig til Hæren,“ sagde han til Dmitrij, da de vare alene. „Den Gamle, der ikke har det mindste Begreb om adelig Skik og Brug, der paa et Haar ligner dem, der hos os bebo Stæderne og som jeg hader af ganske Hjerter, han kunde bringe mig til at glemme, hvor meget jeg skylder ham.“

„Men Fader Roman er dog højagtet og æret overalt,“ sagde Dmitrij.

„Og det med Rette,“ svarede Günther. „Han har jo frelst utallige Mennesker fra Døden, der ellers vilde være

omkomne hos Landets vise Læger. Men hvor højt jeg end ærer ham, ogsaa som den, der har frelst mit Liv, er vor Tænkemaade, vore Anskuelser dog altfor forskjellige til at jeg kan lade mig ernære af ham."

"Du følger mig altsaa til Polock," sagde Dmitrij. "Maaske vi kunne træffe min skønne Slægtnings Brudgom i Fjendens Rækker."

"Kald ham ikke længere saaledes!" raabte Günther. "Deres Forbindelse er sønderreven for bestandig."

Dmitrij lo.

"Hvor Du bliver ivrig," sagde han. "Dit Dje funkler som dengang, da Du opfastede Dig til hendes Ridder. Hun er Dig ogsaa taknemmelig derfor, hun har lidt saa meget for Dig, Günther, at jeg næsten kunde blive skinsyg paa Dig."

"Tal ikke videre derom," sagde Günther. "Jeg vil aldrig mere faa Anna at see."

"Hvorfor ikke?" raabte Dmitrij. "Hvad forhindrer Dig fra at besøge min Fætter Danilow? Troer Du han har fattet Nag til Dig? Aldeles ikke. Det han gjorde dengang, skete kun af Frygt for Czarens Brede, det var en feig List, og jeg har skjældt saaledes paa den Gamle derfor, at han var ganske sønderknust og græd. Du kan dristigt gaa til ham, han vil opbyde Alt for at bringe Dig til at glemme hvad han gjorde mod Dig."

Günthers Dje funklede, hans Kinder bleve røde.

„Hvad skal det føre til,“ sagde han adspredt. „Nej, Dmitrij. Jeg har ingen Ret dertil.“

Dmitrij vilde endnu fremkomme med flere Indvendinger. Men Günther afbrød ham.

„Jeg vil ikke skjule for Dig,“ sagde han, „at Annas Billede har besøgt mig i mit ensomme Fængsel som en trøstende Engel. Jeg har kun haft liden Omgang med Fruentimmer, og naar jeg nu og da følte mig bevæget af en flygtig Følelse, rev Skæbnen mig dog snart bort derfra og jeg glemte let. Men Anna kan jeg aldrig glemme. Dig, min Ven, siger jeg det, og lad os nu ikke tale videre derom. Thi saavel min Stolthed som mange andre Hensyn forbyder mig at anholde om Bigen hos Din Fætter, der har behandlet mig saa skammelig.“

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skrædermester C. G. Clausen.

— Jernstøber A. Nielsen.

— Urtefræmmersvend C. Storm.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 37.

Løverdagen den 14de September 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Iwan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

S de nærmest paafølgende Dage blev der truffet Anstalter til at rejse til Krigskuepladsen. Dmitrij raadte sin Ven til at iføre sig russisk Klædedragt, men Günther vilde ikke høre noget derom.

„Jeg vil udmærke mig fremfor Andre,“ sagde han, „og haaber at gjøre min tydske Dragt Ære.“

En frigerisk Travlhed herskede i Moskwa, Bojarer fra Syd og Nst kom med deres Skarer, Czaren mønstrede daglig nye Tropper, men traf ikke selv nogen Anstalt til at begive sig til Hæren, der samlede sig i

Polock, mod hvilken Fæstning Fjenden vilde rette sit Angreb.

For Günther von Hasleben havde Synet af disse vilde, uregelmæssige Skarer, der fulgte deres Grundherre til Hest og til Fods, uden al Orden og vilkaarligt bevæbnet, idetmindste Ryhedens Interessé; han saae med et foragteligt Smil disse Skarer drage forbi og tænkte paa, hvilke Ting han, med en ringe Skare tydske Ryttere, vilde kunne udrette mod saadanne Modstandere . . . derpaa maatte han i sin frigerste Iver beklage de herlige Kræfter, der her, fejlagtigt anvendte, gjensidigt hindrede og skadede hinanden, og det gamle Ønske, der havde ført ham til Rusland, hævede sig atter.

Da hans Opmærksomhed bestandig førte ham hen i de Bevæbnedes Nærhed, kunde det ikke undgaaes, at Czaren endelig fik Øje paa ham. Han saae Tydskeren i den mørke Klædedragt, støttet paa det lange Sværd, med selvbemærst Holdning mønstre Tropperne. Hans Nærhed mishagede Czaren og han lod ham sige, at dersom han ønskede at kæmpe i Hæren, kunde han strax begive sig paa Vejen.

Günther var i dette Djæblig uenig med sig selv, om han ikke hellere skulde tilbyde Kongen af Polen sin Tjeneste; han elskede Krigen for dens egen Skyld, han haabede at udføre ridderlige Gjerninger, at gjøre sit Navn berømt, og tilbød der sig vel nogen bedre Lejlighed end under den hvide Ørn? Hvad bandt ham da til

Rusland? Det vidste han kun altfor godt. For Djebliffet var rigtignok Fremtiden bedækket med Skyer, men han havde ikke opgivet Haabet om at vinde Lykken ved driftige Gjerninger.

Dmitrij tog Afsked fra sin høje Belynder, Czarewitschen.

„Jeg fulgte gjerne med Dig,“ sagde Iwan mørk. „Det tilkommer mig, Tronarvingen, at stille mig i Spidsen for mine Krigere, men Czaren vil ikke tillade det. Nu, der vil jo nok komme en Tid, hvor jeg ikke længere behøver at lystre nogen fremmed Villie. Da, ja da...“

Han traf Bejret dybt og bandede. I denne opbidsede Spænding var det ham ubehageligt, at hans storfyrstelige Gemalinde, en Dame med et ydmygt Bæsen, kom ind til ham, han talte haardt til hende . . . og Dmitrij fjernede sig.

Et Par klare Efteraarssdage fulgte efter det fugtige, stormfulde Vejrlig og Bennerne benyttede dem til at tiltræde deres Rejse. Om Morgenen før de brød op havde Günther en lang Samtale med sin Onkel, der, fordi han virkelig havde faaet ham kjær, paa alle Maader fraraadte ham at tage Deel i Krigen.

„Jeg agter og ærer Ridderstanden,“ sagde den Gamle, „den bør beskytte de fredelige Undersaatter mod fremmed Vold, den bør opretholde Fædrelandets Ære, Fyrstens Trone. Dersom den ikke bestandig har gjort det i vort kjære Fædreland, dersom den selv er bleven Folkets Bøddel og Fredsforstyrrer, saa har den

vanæret sin Stand. Ja, vanæret, Herr Neveu, thi Rov og Mord ere Skændselsgjerninger. Men jeg siger, at jeg agter og ærer Ridderstanden, naar den bliver sin Bestemmelse tro. Dersom Du var en Russer, vilde jeg selv give Dig Sværdet i Haanden og sige: Gaa med Gud, kæmp for Czaren, Fædrelandet og Religionen. Men Du, en Tydsker, en lutherisk Christen, hvad kæmper Du for i denne Krig? For Wren, siger Du. Hvad kan Du, den Enkelte udrette, for at vinde Wren? Og vilde det, om Du end daglig nedlagde ti Fjender, have nogen Indflydelse paa Sejeren eller gjøre Dig berømt for Efterverdenen? Som Fremmed har Du overalt at kæmpe mod Mistillid, de stolte Bojarer ville ikke taale Dig, ikke lade Dig komme frem; de ville spinde Rænker, lægge Hindringer for Dig overalt, indtil Du igjen drager bort med Harm og Bitterhed, maasse syg paa Legeme og Sjæl."

"J elsker dette Folk og skildrer det dog saaledes for mig?" raabte Günther.

"Jeg elsker Folket," svarede Jacobi, "men det var ikke Folket, jeg nu talte om. Dersom den forsængelige Indbildning at vinde frigerisk Wren har ført Dig hertil, saa har Du taget fejl. Dpgiv den, Günther, bortkast Dine Fordomme, her ere ædlere Skatte at vinde."

"J synes at have været klogere," svarede Neveuen stolt. "Jeg søger kun Wren, ikke den lumpne Fordeel

af Benge og Gods, der har bragt saa mange Andre herhen."

Da bleve Oldingens Kinder røde af Harmen og han sagde med Værdighed:

"Kjærlighed til Menneffene har ført mig herhen; men om dette har maaske hverken Du eller nogen af Dine Baabekammerater noget Begreb."

Günther bad ham skamsfuld om Tilgivelse, men sagde tillige, at han var fuldkommen bestemt paa at forsøge sin Lykke i Krigen, da han manglede enhver Færdighed til at erhverve sig andre Skatte.

"Du har ikke forstaaet mig rigtigt," sagde Lægen. "De Skatte, jeg meente, ere ikke af en forgængelig Natur. Men lad os ikke tale videre derom. Du er fast bestemt derpaa, saa følg da hvad Du har i Sinde, men læg den Advarsel paa Hjertet, ikke at træde altfor dristigt op, Enhver har sit Land og sine Skikke kjær og hører ikke gjerne at de blive nedsatte."

Det var en kold Morgen, da Günther fuldstændigt rustet holdt udenfor sin Bens Huus, for at hente ham. Dmitrijs Hest stod parat, Bojarsønnen var hurtigt i Saddelen og i Morgendæmringen rede de gennem Gaderne, indtil de havde Stadens Mure bag sig. Solen var endnu ikke staaet op, den blege Maane var nærved at udslukkes paa Himlen og en skyløs Klarhed hævede det flammende Skjær i Øst.

"Vi have taget en fejl Retning," sagde Günther.

"Du maa gjøre denne Omvej med," svarede

Dmitrij. „Blighten falder mig hjem, hvor mine opbudte Krigere vente paa mig.“

Han havde ogsaa i Sinde at besøge Danilow, for sin Bens Skyld, men han tav desuagtet med dette Forsæt, thi Günther vilde ikke have givet sit Samtykke dertil.

Medens de nu reed i den friske Morgen, begyndte Dmitrij at tale om Anna, han brød sig ikke om Günthers irettesættende Blik, da han fandt en Forbindelse mellem begge meget passende og endelig lykkedes det ham at overvinde sin Bens Tilbageholdenhed i en saadan Grad, at han i Stilhed glædede sig over sit Indfald. Men det skulde ikke komme til Udførelse.

Solen stod glimrende op og fulgte sin Bane paa den klare Himmel, dens Middagsstraaler fandt Bennerne i en stor Skov, gjennem hvis Bildnis Dmitrij kun med megen Umage kunde finde den rette Vej. Vidt og bredt var der ikke noget Tag, under hvilket man kunde tage ind og dog maatte Hestene forundes nogen Hvile og Bedersvægelse; Rytterne holdt derfor stille under et Egetræ, hvor de fandt Græsning og en klar Kilde i Nærheden. Da hørte de pludseligt Klengen af en lille Klokke lyde gjennem den tavse Ensomhed.

„Det er sikkert Gremiten, om hvilken der bliver talt saa meget,“ raabte Dmitrij. „Jeg vilde gjerne see ham, lad os følge Lyden.“

Og efter et kort Ridt gjennem Skov og Krat, kom de til en Hytte, foran hvilken der stod et

uhyre stort Kors. Den fromme Mand sad der . . . men han var ikke alene, brogede Klædninger saaes gjennem Bussene, som endnu spærrede Udsigten. Da Hovslagene fra de Kommende saavel som Grenenes Rasken blev hørlig, forsvandt Farverne, som det syntes ved en hurtig Flugt, og Bennerne fandt kun Eneboeren, der rolig traadte dem imøde.

Dmitrij hilste ham ærbødig og bad om hans Betsignelse til deres Forehavende og tillige om Tilsættelse til at hvile en Timestid hos ham. Günther havde imidlertid faaet Dje paa en Bogn med Folk og Heste, der holdt i Skoven bag Hytten, han saae en kvindelig Skikkelse i Døren, et sagte Skrig naaede hans Aarer: Anna! Hende var det. Ved Siden af hende stod hendes Fader, Bojaren, bleg af Skræk, og Dmitrij, der talte med Eneboeren, fik nu ogsaa Dje paa dem, sprang af Hesten og hilste dem. Günther fulgte langsomt hans Exempel, han kæmpede med sig selv, men Kjærligheden fik Overmagten, og Stolttheden mindede ham forgæves om den skændige Behandling, man havde udviist mod ham.

„Det er godt, Fætter Danilow, at jeg træffer Dig her,“ raabte Dmitrij. „Jeg har meget at spørge Dig om.“

Med disse Ord trak han Bojaren hen til en Side, og Danilow var glad ved at slippe bort fra den

Fornærmedes Nærhed og blive underrettet om hvorledes alt forholdt sig.

Da de vare komne saa langt ind mellem Bussene, at de ikke længere kunde sees, spurgte den Gamle:

„Men hvorledes kommer Du her? Og . . . den Fremmede er fri?“

„Fri og i stor Gunst hos Czaren,“ sagde Dmitrij. „Søg at forsone Dig med ham.“

„Jeg har en mægtig Beskytter,“ sagde Danilow. Dog syntes han ikke at føle sig ganske sikker derved, thi han spurgte ængsteligt om Günthers Sindelag imod ham. Dmitrij undgik at berolige ham fuldstændigt og spurgte nu for sit Vedkommende, hvad der havde ført den Gamle tilligemed hans Datter saa dybt ind i Skoven.

„Jeg er bleven kaldt til Moskwa,“ sagde Bojaren vigtig. „Hans Højhed Czarewitschen ønsker at raadføre sig med mig om sine Anliggender, og min Datter, Anna, skal optages blandt Czarewnaens Damer. Det er udtrykkelig befalet.“

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Jomfrue C. Berg, afd. Skomager Bergs Datter.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 21de September 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Swan den Grusomes Tid af Bernd. v. Gusek.

(Fortsat.)

Dmitrij kom til at tænke paa mangen Dtring af Czarewitschen om Annas Skjønhed, og advarede sin Fætter.

„Kan være,“ svarede Danilow, leende i Stægget. „Hvem veed hvorledes Alt kan gaa. I Fortrolighed sagt, Storfyrstinden er svag og sygelig, og naar hun døde, kunde en Bojardatter nok blive hendes Efterfølgerste. Jeg veed endog . . . lee ikke, Dmitrij . . . at Czarewitschen har talt derom, jeg veed det fra den brave Streliz, der bragte mig Hans Højheds Befaling,

tænk Dig, Søn, den samme Streliz, der skulde hente Nikita. Nikita er nu virkelig hos Polakkerne. For hans Skyld og af Hensyn til hele den Sag, hvori jeg er bleven indviklet, har jeg gjort denne Omvej til den fromme Sergius. Han skal jo kunne forudsige hvad der vil ske."

Dmitrij havde ikke forstaaet Alt hvad Danilow sagde, han spurgte paa ny, bestred Bojarens Utringer, og indviklede ham i en lang Samtale, som den Gamle tilfaldt utaalmodigt afbrød. Da de vendte tilbage til Hytten fandt de Anna i Taarer knælende for Gneboeren, der havde lagt sin Haand velsignende paa hendes Hoved og talte sagte til hende. — Günther havde vendt sig bort og saae ud i den dybe Skov.

"Forkynder Du hende Lykke?" spurgte Bojaren ængsteligt.

"Ufskyldigheden vederfares kun Lykke," svarede Sergius højtideligt. "Menneskets Indre bestemmer dets Skæbne."

Med andægtig Stupiditet hørte Bojaren paa den hellige Mands Ord, uden at forstaa dem, derpaa fremkom han med nogle sagte Spørgsmaal, paa hvilke Sergius svarede ham højt.

"Jeg er ingen Profet og den Almægtige har ikke hævet Fremtidens Slør for mig. Hvorfor komme I Dag for Dag til mig i min Ensomhed og forstyrre den stakkels Munks Fred med Eders jordiske Dnsker og Spørgsmaal? I ville tvinge mig til at vandre ud i

Orkenen, hvor ingen uden Gud og hans hellige Engle vil kunne finde mig."

Ermiten havde Grund til at klage, thi for faa Timer siden havde endog Selvherskeren over alle Russer besøgt ham.

Danilow maatte lade sig nøje hermed. Han nærmede sig nu Günther og vilde behandle det der var foregaaet mellem dem paa en spøgelsesfuld Maade, men Günthers faste Blik, hvori der laa et gaadefuldt Udtryk, lod ham ikke komme dertil.

"Tilgiv det, glem det," sagde han kun, og da Günther svarede noget, som han tog i en god Betydning, gned han fornøjet sine Hænder, gav sine Folk Befaling til at bryde op og løb selv hen til Bognen, for at skynde paa dem.

Nu, i Afstedens smertelige Djæblik, mødtes tvende Par Dine med Blik fulde af Inderlighed, og det de lovede hinanden gjaldt for hele Livet. Forglemmende ethvert Hensyn vilde Günther nærme sig den Elskede, der stod langt fra ham under Korset, men Bojaren kom allerede tilbage og skyndte paa Afrejsen og det saa ivrigt, at han endog forsømte at bede om den fromme Mands Betsignelse, hvilket senere ikke lidet tyngede paa hans Sind.

Anna havde ladet Sløret falde og bøjet Hovedet, Günther kom Faderen i Forkjøbet ved at hjælpe hende op i Bognen, han greb hendes lille Haand, der skælvede i hans; hun besvarede ikke dens Tryk, men

Günther følte, at hun tog den lille Ring af, om hvilken han for saa Minuter siden forgæves havde bedt hende, og overlod ham den . . . i salig Henrykkelse vilde han have trykket hende til sit Bryst, dersom hun ikke hurtigt var smuttet fra ham. Bojaren sad allerede til Hest . . . „Afsted!“ raabte han, og hun forsvandt liig et skjont Drømmebillede, som den Dypvaagnende længselsfuldt stræber efter at holde tilbage.

VII.

Bed Dünas Bredder herskede en vild, uregelmæssig Flugt. Ryttere og Fodfolk gjorde hinanden Rangen stridig, de Fleste havde kastet Vaabnene bort, for bedre at kunne løbe, og i de bageste Rækker rasede de til Bolen hørende Rytteres og Kosackers Sværd og Landser. Strømme af Blod farvede Sneen, Liig og Vaaben bedækkede Bejen til Smolensff. Var det Moskwas til Sejer vante Sønner, var det Zwans prøvede Skarer, med hvilke han havde erobret saa mange Lande, besjret saa mange Fjender? Nej, det var ikke dem. Det var sammendrevne Horder, løsrerne fra enhver Lydigheds Vaand. De tappre Bojarer havde kæmpet modigt og da de ikke længere kunde fastholde Sejeren, havde de dog forsvaret enhver Fodsbred mod Overmagten, indtil de Fleste vare faldne i deres Blod.

Kun en lille Skare havde i en tæt sammentrængt Rile slaaet sig igjennem og traf sig henimod Polock,

istedetfor at følge samme Retning som de andre Flygtende, hvem Polakernes Hærfører, Fyrst Constantin, hverken forundte Rast eller Ro før lige under Smolensks Mure. Men denne lille Skare Tappre blev heller ikke usorfulgt. Med frigsyndigt Blik havde Kong Stephan indseet, at den hørte til Hærens Kjerne; af den Bestemthed, hvormed den holdt Stand mod ethvert Angreb af Forsølgerne og først fortsatte sit Tilbagetog, naar den havde slaaet Angrebet tilbage, saae han at denne lille Skare vilde være ham farligere end den utallige Mængde, der, efterat have mistet deres Anførere, adspredtes som flygtende Bildt. En Mand, der var meget kjendt med den moskowitzke Hær, gjorde Kongen opmærksom paa, at en Deel af Czarens Livvagt fandtes blandt den og tilbød selv at ville lede Forsølgelsen, men Kongen overdrog den til en Anden og tillod kun, at han sluttede sig til dennes Krigere.

„Hvorledes skal jeg kunne tro ham,“ sagde Stephan Bathory til sin Omgivelse.

Magnaterne vare af samme Mening og talte spotende eller foragteligt om Overløberen, kun Castellanen af Gniezno sagde:

„Døm ikke altfor hurtigt. Han har maasse megen Marsfag til Klage; mod Magthaveren er ingen Ret at finde.“

Enhver vidste, at han hentydede til sin forviste

Broder, men i sin Højmodighed lod Kongen som om han ikke hørte disse Ord.

Det blev Nat. Et klart Nordlys flammede med sittrende Straaler paa Himlen, som om det var en Fakkell for Lithauens Høvnguder, der viste dem Vejen til at ødelægge deres Fjender. Det var bitterlig koldt, Sneen knirkede under Hestenes Hove, Haanden stivnede om Baabnene. Og dog ingen Ro. Polakkerne kastede sig bestandig paa ny imod Russernes fastsluttede Skare, der i mørk Tavshed drog henad Vejen; den maatte gjøre Holdt og byde dem Spidsen. Endnu havde Polakkerne, skjøndt de med stor Overmagt sværmede om Tjirkanten, ikke opnaaet nogen Fordeel, Streligernes Ild gjorde deres Heste bange, og naar de i Norden fore fra hinanden, brød Bojarernes lille Skare frem til Angreb og kastede dem modigt tilbage, medens Fodfolket drog videre, ladede sine Musketter og blæste paa Lunterne, for atter at være skudsferdige. Da reed den Mand, der ubønhørligt forfulgte Russerne, hen til Polakernes Anfører og raabte:

„De drage hen mod Højene. Bag ved dem er en Huulvej. Giv mig Ryttere, saa vil jeg søge at affkære dem.“

En polsk Skare tog nu en lang Omvej for at komme foran Russerne; disse saae den mørke Brimmel langt borte paa den skinnende Sne, og En raabte: „Til Passet! De affkære os Passet.“ Da sank Modet hos Mange, Geledderne opløste sig, deres Masse syntes

at blive større. Mange saae sig allerede om for at finde en Udvej til at frelse sig selv, de stode ikke længere alle som een . . . og selv Forsølgerne sagtnede deres Hestighed. Rasende havde Fyrsten af Njäsan bragt den, hvis utidige Udraab havde havt en saa skadelig Virkning, til Tavshed, men Danilow, thi ham var det, vendte sig nu til den der reed ved Siden af ham og sagde:

„Alt er tabt. Vi ville aldrig mere faa den hellige Stad, aldrig mere vore Børn at see. O, gid jeg blot var derovre, ligesom den floge Nifita.“

Dmitrij, til hvem disse Ord vare henvendte, dadlede med opbrusende Hestighed Danilows Tænkemaade, men han kunde ikke lukke sine Øjne for Faren, og gjorde Günther, der uforsagt, men harmfuld over det lidte Nederlag reed ved hans Side, bekendt dermed.

„Vi maa møde dem!“ raabte Günther. „Det var altsaa derfor de sagtnede med Forsølgelsen. De vilde opholde os.“

Han bad Fyrsten indstændigt om at sende Rytteriet i Forvejen, for at sikke sig Passet, men Fyrsten viste Udlændingen, der vilde paatrænge ham sit Raad, stolt tilbage; han havde stedse med Misfornøjelse seet ham ved Hæren, hans Tapperhed, som den simple Mand beundrede, havde gjort ham forhadet hos de Store. Forgæves opbød Günther Alt for at gjøre den Haardnakkede, der dog haabede at tiltvinge sig Gjen- nemgangen ved sin talrige Skare, modtagelig for bedre

Raad. Da tabte han Taalmodigheden, han hævede sig i Stigbøjlerne og raabte med høj Stemme:

„Hold sammen, I gode Skytter og følg efter saa hurtigt som muligt. Enhver som har Mod følge mig, vi ville kaste Fjenden tilbage fra Passet.“

I Forvirringen og Mørket vidste Ingen rigtigt, hvem der havde udstødt dette Raab, man saae et Par Ryttere ile afsted, flere sluttede sig til dem, hele Skarer fulgte efter og snart havde de fleste Bojarer forladt Fyrsten, kun hans nærmeste Omgivelse holdt endnu ud hos ham, som tænderstærende drog afsted med Gudsfolk. I Begyndelsen havde Strelighederne studset, det syntes som om Rytterne vilde overlade dem til deres Skæbne, men de fattede snart Mod og Tillid, og, benyttende deres Forspring for Polakkerne, ilede de i fuldt Løb henimod de skovbeflædte Høje, hvor de haabede at finde Beskyttelse.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Kandestøber Bunchens Enke.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Løverdagen den 28de September 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

Med Passet kom det til et Angreb. Polakkerne vare nær ved det, da styrtede de Tappre, som Günther anførte, frem imod dem, Jagen af dem standsede eller veeg tilbage, det første Angreb var frygteligt, Mange styrtede om, Mand og Hest væltede sig paa Jorden, Andre udfyldte Hullerne ... en uhyre Forvirring herskede. Ven og Fjende kunde neppe kjende hinanden, Enhver huggede og tumlede til alle Sider, Hestene vrindskede og satte over de Faldne eller traadte dem ned under deres Hove, rasende Hyl, vilde Eder høretes

. . . og den natlige Himmel med dens fredelige Stjerner, til hvilke mangt et bristende Dje vendte sit sidste Blik, udbredte sig over denne Scene.

Da kom Russernes Fodfolk, og enhver af Fjenderne, der endnu var Herre over sin Hest, rev den ud af Brimmelen og søgte Frelse i Flugten. Den polske Hovedstyrke havde begaaet den værste Fejl, den kom for sildigt; det snevre Pæs var allerede besat, ja, Russerne havde endog havt Tid til at medtage deres og Fjendens Saarede, de sidste som Fanger. De frembølgende Mæsker brød sig mod de stejle Højder, de Frelste flygtede ikke længere, de trængte til at trække Vejret og kunde i Tilfælde af et fjendtligt Angreb forsvare Pæsset med en ringe Front. En Forhugning sikrede dem endnu mere.

Morgenen brød frem, en klar Vintermorgen. Da bleve Hjerterne atter stærke og haarde, og de Fange, som man tildeels nu først rigtigt saae, bleve dræbte. Opsyldt af Afsky søgte Günther, hvem man med Enthusiasme kaldte Hærens Frelser og priste som en saadan, at standse Myrderiet, men han blev udelet og Dmitrij tog ham til en Side og raadte ham indstændigt til ikke at udsætte sig for Fyrsten af Njäsans Had.

„Hvem er det?“ raabte pludselig Fyrstens raa Stemme. Bennerne kastede uvilkaarligt et Blik derhen, og saae et velbekendt, ogsaa for Günther uforglemmeligt Ansigt hæve sig fra Jorden; det var Nikitas

Helteansigt, stolt og strengt, som tidligere, men blegt af Blodtab, thi et Hugsaar viste sig paa den højre Tinding og Skægget var frosset stivt af Blodet, som havde samlet sig deri.

„Førræder, Dig skaaner jeg,“ raabte Fyrsten af Rjasan. „Dig bringer jeg levende til Czaren. Forbind ham.“

„Det er for sildigt, Bawel Fedorowitsch,“ sagde Nifita.

De forbandt hans Saar, han lod sine Dine løbe rundt om fra den Ene til den Anden, da mødte det En, som skjulte sig for ham, og en bitter Følelse vækfedes i hans Bryst.

„Kom hen til mig, Danilow!“ raabte han.

Bojaren adlød langsomt.

„Kunde jeg have ventet det af Dig?“ spurgte Nifita.

Bojaren blev bleg som et Liig og skælvede ved Tanken om hvad der vilde komme, da raabte Fyrsten af Rjasan:

„Ei, vil Du bebrejde tro Tjenere, at de have ophævet Forbindelsen med Dig?“

Nifita lod sit Blik hvile længe paa Bojaren, og denne følte det, skjøndt han ikke hævdede sit mørke Blik . . . men hans Frygt var ugrundet, Nifita tav.

„Du vil ikke føre mig levende ud af denne Kløvt,“ sagde han kort efter til Fyrsten. „Derfor beder jeg Dig, siig til Czaren, at saasandt som jeg i mange Slag har

kæmpet ved hans høje Side og ikke været den Sidste paa Kasans Mure, saa sandt jeg har været en rettroende Christen og ved den hellige Jomfrues og min Skytspatrons Forbøn haaber at finde det evige Liv og undgaa Fordømmelsen, lige saa sandt har jeg ikke gjort noget, der fortjente min Czars Brede . . . med Undtagelse af dette Skridt . . . som jeg fortryder."

Han havde anstrengt sig over Evne ved at tale saa meget og sank nu tilbage. De Omkringstaaende saae med Deeltagelse paa den Mand, som mange af dem havde kjendt og engang beundret i Hæder og Ære; Fyrsten af Rjasan vendte sig bort med et mørkt Blik. Paa engang rejste den Saarede sig igjen, Musslerne i hans Ansigt vare spændte, en vild Glæde funkede i hans Dine.

"Forbandet være den, der har bagtalt mig for min Herre, der har fordrevet mig fra min hellige Arv, saa at jeg maatte slutte mig til Fjenden. Forbandet, ja, tre Gange forbandet være han. Ingen Præst vel-signe ham, ingen ærlig Begravelse blive ham tildeel, gid Ravne og Orne maa fortære hans falske Tunge, gid han maa falde for Czarens Brede, som han har nedkaldt over mit Hoved."

En Krampetrækning afbrød ham, det var Dødens Krampe. Synlig rystet gif Fyrsten af Rjasan sin Vej og Mange saa betydningsfuldt paa hinanden.

VIII.

Krigen fortsattes paa en skrækkelig Maade og Tjenderne toge en grusom Hevn for Lithauens Odelæggelse; Landsbyer og Stæder gik op i Flamme; ikke alene Polakkerne, men ogsaa Moskwas andre Naboer, Svenskerne i Norden, Muhameds Befjendere i Syden havde rejst Krigens Fane, og det syntes, som om Czaren og hans Rige skulde falde. Men hvem der saae ham, naar han i al sin Pragt viste sig for Hovedstadens Beboere, hvem der saae ham i hans Lystslot Alexandrowa, hvor han kun levede for Glæden, kunde ikke ane, at Dronning Elisabeth allerede havde tilbudt ham et Tilflugtssted i England. Czaren var munter og rolig i Moskwa, overgivet ved sine Fester, hvor den ærefrygtsfulde Tavshed, som fra gammel Tid havde hersket ved Storfyrstens Taffel, gjorde Plads for en larmende Lystighed og plump Spøg. Tronfølgeren saae mørk paa denne Færd, men turde ikke give sit onde Lune Luft og kun, naar han befriet fra denne Tvang kom til sine egne Bærelser, yttrede han den . . . ikke sjeldent mod sin Gemalinde.

Efter en stor Fest, som de Fornemste havde bivaanet, hændtes det, at Czarewitschen og Fyrsten af Rjasan forlode Alexandrowa paa eengang.

„Alt gaaer godt,“ sagde Fyrsten. „Om saa Dage er det Hele modent.“

Iwan takkede ham venligt.

„Og naar Du, høje Herre, anfører Hæren,“ sagde Fyrsten, „vil Sejeren ikke udeblive. Hold blot de Fremmede borte, stol paa Dine Russer. Hvor den falske Tydsker bryster sig, fordi Czaren har sat ham ved sin venstre Haand.“

„Dette Solsskin vil ikke vare længe,“ svarede Zwan.

Da han var kommen til Balladset, ilede han strax til Storfyrstindens Bærelser. Hun sad og broderede ivrigt tilligemed sine Damer . . . lutter skjønne Bojardøttre . . . omgivet af de blomstrende Børn lignede hun en hvid Lilje i en Krands af Roser. Da Czarewitschen traadte ind, blev hun meget forkræffet, thi hun havde ikke ventet ham saa tidligt og for sin Besvemmigheds Skyld, da hun var frugtommelig, undladt at tage tre Kjoler paa, hvilket Ceremoniellet foreskrev.

Med det første Blik saae Zwan denne Forseelse og irettesatte hende med haarde Ord, derpaa syntes hans Dine at søge noget, hans Pande blev mørk. Han kastede sig paa Hynderne, stødte den tilbudte Forfriskning fra sig, og saae ved enhver Larm til Døren, endelig spurgte han ligefrem om Anna Danilowna. Hendes Fader havde ladet hende kalde til sig, blev der svaret. Da stod han utaalmodig op og uden at sige et Ord forlod han Damerne, som nu aandede lettere. Kun Storfyrstinden sukede smerteligt.

Den gamle Danilow, som først nu var kommen til Moskwa, havde ladet sit Barn kalde til sig, for at

høre, hvorledes det stod til med de Forhaabninger, som hun havde forladt ham i Krigens Farer. Men til hans store Harm erklærede Anna med Hestighed, at hun holdt selv Tanken derom for en Synd, at hun hadede og foragtede Czarewitschen . . . hvorfor? Det erfarede den Gamle ikke, og han fandt i det Hele taget sit stille, frygtsomme Barn saa forandret, at han slet ikke kunde komme til sig selv. Da hun tilsidst bad ham om at sende hende tilbage igjen, blev han som rasende, og var ikke Dmitrij kommet i samme Djeblig, havde han sikkert mishandlet hende. Dmitrij spurgte om Marsagen til Annas Taarer og Danilows Forbitrelse. Bojaren fortalte højrøstet, at hun vilde støde sin Lykke fra sig, forlade Moskwa, maasse endog ægte en Christiany.

„Er Du en Mongol, siden Du gør Navnet Christen til et Bondeskjældsord?“ raabte Dmitrij.

„O hvad,“ raabte Bojaren. „De hedde saaledes i hele Rusland . . . Men det siger jeg Dig, dumme Pige . . .“

„Lad mig tale et Ord med hende, Fætter,“ afbrød Dmitrij den Forbittrede. „Jeg haaber at bringe hende paa fornuftige Tanker.“

Den Gamle vinkede foragteligt med Haanden. Dmitrij greb Jomfruens højre Haand og trak hende blidt hen til Binduet.

„Din Ven sender Dig en Hilsen,“ hvisttede han til hende.

Hun skælvede, et Lyn fra hendes Dine sagde ham, selv uden den forræderiske Rubinflamme paa hendes Kinder, at hun havde forstaaet ham.

„Maa han nærme sig Dig?“ spurgte Dmitrij sagte. „Han er i Moskwa, skal jeg bringe ham et Elskovstegn fra Dig?“

Dette Ord frænkede Pigens jomfruelige Undseelighed, hun rev sin Haand løs og forlod ham. Men han sagde højt til den Gamle:

„Hun adlyder Dig og bliver i Moskwa.“

Anna modfagde ham ikke, og Bojaren ledsagede hende selv tilbage til hendes Herkerindes Ballads.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Madame M. Hee, Auctionsholder Hee's Enke.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Løverdagen den 5te October 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker S. H. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Ivan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Fortsat.)

Günther havde allerede længe været i Hovedstaden. Czaren, for hvem den offentlige Stemme havde prist hans Fortjenester, havde overøst ham med Uresbeviisninger, givet ham mange Gaarde samt Kvæg og Menesker og i det Hele skænket ham sin hele Naade. Unglingens ærgjerrige Drømme syntes at gaa i Opfyldelse, han turde gjøre Regning paa snart at indtage en saadan Stilling i Landet, som han ønskede; ikke alene Czaren, ogsaa Fyrst Boris Godunow var ham bevaagen, fordi han i ham saae et dygtigt Redskab for

sine højtflyvende Planer; mange Bojarer sluttede sig venligt til ham og hans Mening havde Dørvægt i frigeriske Anliggender.

Nu kunde han træde frem og anholde om Anna, men han havde endnu ikke spurgt hende om hendes Tilbøjelighed, det flygtige Tegn derpaa kunde ogsaa udtydes som en Tak for hans Beskyttelse. Det vigtigere Spørgsmaal, om han ogsaa kunde blive lykkelig med Anna, hvis Character han ikke kjendte, faldt ham aldrig ind, Pigens Gude syntes at være ham en Borg for Alt. At see hende oftere og lære hende at kjende var i det Hele taget umuligt, thi de russiske Skibe holdt Fruentimmerne under streng Forvaring. Men eengang idetmindste vilde han see hende og bede om hendes Kjærlighed, og Dmitrij udfandt et Middel dertil.

Czaren havde nemlig engang i godt Humeur fortalt Günther, der just ikke fandt synderlig Behag i denne Spøg, hvad han tidligere havde havt i Sinde med ham, og at Storfyrstinde Irinas Forbøn havde frelst hans Liv. Det syntes saa naturligt, at den fremmede Cavalier bad om Tilladelse til at aflægge Storfyrstinden sin Tak derfor og Ivan tillod det uden Betænkning. Ved kvindelig Hjælp forstod Dmitrij at indrette det saaledes, at Anna, uden at ane det, traf sammen med Günther, da han efter en venlig Modtagelse kom ud af de Gemakker, som Storfyrst Fedor beboede.

Jomfruen foer sammen ved det pludselige Syn af

den Mand, der var hendes Drømmes fjæreste Billede; hun stod for ham i skøn Undseelighed, han nærmede sig hende henrykt, begejstret . . . den Veninde, med hvem hun var kommen, forsvandt. Günther søgte efter Ord, men ethvert forekom ham at være koldt, han greb hendes Haand, hans Blik søgte hendes, hun var forvirret og vilde sjerne sig.

„Anna, elskede Anna,“ hviskede han. „Hader Du mig da, siden Du ikke har et eneste Blik for mig?“

Kun et Secund fastede hun et hurtigt Blik af sine vaade Dine paa ham, han trykkede hende til sit Bryst og hans Læber søgte hendes Purpurmund.

Da naaede en høj Latter deres Dren, de saae forfærdede op og troede at skulle synke om, thi i Døren stod Czaren og bag ham Czarewitschen med lynende Blik og vildt fortruffent Ansigt.

„Behager hun Dig?“ raabte Czaren og holdt sig i Siderne af Latter. „Du er forbandet dristig, Du gjør ingen Omstændigheder. Vil Du have hende? Du skal faa hende, min Søn, hun er Din. Kom dog til Dig selv.“

„Min høje Hersker,“ stammede Günther.

„Jeg har sagt det,“ raabte Czaren. „Ikke et Ord mere. Hvem er hun?“

„En af min Gemalindes Damer,“ svarede Czarewitschen, neppe istand til at tale. „Hendes Skamløshed

fortjener Straf, det tilkommer mig at revse hende, hun skal ikke undgaa mig."

I sin Angest var Anna nærved at synke asmægtig om, hun vaklede, Günther modtog hende i sine stærke Arme og indtog en trodsig Stilling. Men Czaren flappede leende sin Arving paa Skulderen og sagde:

"Lad det være godt, Ivan . . . Og Du siger mig i Morgen Navnet paa Din Brud, for at jeg kan underrette hendes Fader om min Willie."

Idet han henvendte disse Ord til Günther, vinkede han ad Czarewitschen, at han skulde følge ham. Men denne raabte, piint af den vildeste Lidenskabs Furier:

"Jeg taaler det ikke."

Da hævede Czaren sig i sin fulde Højde og sagde mod Sædvane blot alvorlig, ikke heftig:

"Dreng, Du glemmer hvem jeg er! Min Willie skeer, Du skal strax blive Bidne dertil."

Han stampede med Foden, en Skare Hofffolk styrtede ind. Og til de Elskendes højeste Forbavselse gav han Befaling til strax at gjøre Anstalter til et festligt Bryllup, som endnu samme Dag skulde fuldbyrdes i Kreml. Budde ilede til Patriarken, til Bigens Fader, til Storsyrstinderne, der efter Czarens Willie skulde bi-vaane Vielsen. Anna blev ført til Czarens Bærelser, for der at blive smykket som Brud, Günther ilede ned i Staden for at underrette Onkelen om sin Lykke og for at isøre sig sin kostbareste Klædning.

Liggende paa sit Ansiget hørte Danilow Abramowitsch Budskabet og sagde kun:

„Czarens Billie ske.“

Den gamle Jacobi traf derimod paa Skuldrene, han var en Bebersvend og Kvindehader.

„God Lykke,“ brummede han. „Det Skridt Du har gjort er overilet, den hele Handlemaade despotisk.“

Dette fandt Günther ikke.

Aftenen kom, tusinde Kjærter oplyste de gyldne Sale, i hvilke Bryllupsgjæsterne efter Hersterens Billie forsamlede sig. Czaren spøgede just ikke paa den fineste Maade med Günther, derpaa gif han den indtrædende Brud imøde; hun sank for hans Fødder; han rejste hende naadigt op og kysfede hende. Da Bielsen derefter med megen Høitidelighed fandt Sted, holdt han selv Brudekrandsen over de Nyformæledes Hoveder, og efterat han havde lykønsket dem, kappedes Hoffolkene om at følge hans Exempel, om end ikke med samme Oprigtighed.

Kun En holdt sig tilbage, det var Iwan, Czarewitschen. Som et truende Uvejr stod han langt borte, hans Blik saae med fortærende Længsel Annas Skønhed forhøjet ved Kjærlighedens Trylleri, den viste sig i ethvert Smil, i ethvert af hendes forklarede Blik, og Hevntanker svingede deres sorte Binger om den Forbitredes Hoved.

„Jeg vil knuse dem, Bawel,“ sagde han til Fyrsten af Rjasan. Denne smilede og hvistfede længe til

ham. „Den Utafnemmelige,“ vedblev Ivan. „Hvad har jeg ikke gjort for at vinde hendes Gunst, hvorledes har hun ikke opholdt mig med tusinde listige Paafund, med Taarer og frække Trudsler. Havde jeg blot revet den Dolk, som hun svingede mod sig selv, fra hende, brudt hendes Trods med Magt.“

Fremmed for Alt sad det unge Par fordybet i hjærlig Samtale og havde ikke fjerneste Anelse om den Ulykke, som truede deres unge Lykke. Annas Hjerter aabnede sig mere og mere for den elskede Mand, der med Jnderlighed talte til hende, ikke stolt og bydendes fortrolig, saaledes som Skif og Brug var her, men efter de vestlige Landes mildere ridderlige Skikke. Fader Danilow sad ved den nederste Ende af Tasselet og følte sig overvættets lykkelig i Gjenskinnet af den allerhøjeste Raade, der ogsaa var falden paa ham. Jugen tænkte i dette Djeblif paa den tro Dmitrij, først den næste Morgen opsogte Günther ham og de talte længe og hjertelig om Nutiden og Fremtiden.

Fremtiden! Hvo formaaer at løfte dens Slør? Allerede den følgende Morgen, ja det næste Minut kunde omstyrte Alt. De Nyformælede vare sikke og lykkelige, Günther lagde Planer for hvorledes han vilde leve med Anna i sin nye Ejendom, som han vilde indrette saa skjønt som muligt. Og dog svævede Hevngjerrighedens Sværd hævet over dem og kun en Gud kunde afvende det.

„I Morgen mere,“ sagde Czarewitschen til sin

Fortrolige. Denne lo og gjentog med triumpherende Blik. „I Morgen!“

Hvad vilde den kommende Dag bringe dem. De havde ikke nogen Anelse derom.

Næste Morgen vækkede man Czaren meget tidligt.

„Der strømmer usædvanlig mange Menneſker ſammen.“

„Jag dem bort.“

„O Herre, de vige ikke, det er et Oprør, vilde Raab lyde gjennem Luften.“

Som en Løve rejste Czaren ſig fra ſit Leje. Da ſtyrtede Fyrſt Boris Godunow ind og raabte, ikke ſom en Undergiven til ſin Herſker, men ſom en Krigshelt til ſin Feltherre:

„Blis Dig, Iwan Waſſiljewiſch,“ raabte han.

„Slaa dem ned med Dit Blik! De raabe paa Dig, og Din Sønſ Navn bliver nævnet med høj Jubel.“

Czaren ſaae vildt paa Boris, derpaa kaſtede han hurtigt en Purpurkaabe over ſig, bedækkede ſit Hoved med Fyrſtehatten og traadte ud paa Steentrappen, hvor Folket, der var forſamlet paa den ſtore Plads foran Kreml, kunde ſee ham. Synet af den Frygtelige, der i fortørnet Majeſtæt hævede Armen, dæmpede for et Djeblik Mængdens heftige Larmen, og med en Stemme, der lignede Tordenens Rullen, raabte Iwan:

„Hvad ville I?“

„Hevn over Fjenden! Krig! En ny Hær!“ raabte Tuſinder. „Hevn for vor opbrændte Gjendom, for de

Dræbte. Vi ville have en Krigsmagt! Din Søn til Feltherre . . . Til Herre!" raabte en svingrende Stemme, Ingen vidste fra hvem den kom.

Czaren udstrakte bydende sin Arm, og de forstummede.

"Tro I, at jeg ikke vil tage Hevn for hvad Fjenden har forbrudt imod os?" raabte Czaren med en Stemme fuld af Forbittrelse. "Have I glemt, at jeg har gjort Moskwa stor, at jeg har undervunget Piesland, at jeg har styrtet Kasan og Astrachan? Kunde I tro, at jeg vil forsømme det rette Djeblik til Hevn, at jeg ikke ligesaa sikker som Guds Lyn vil knuse vore Fjender? . . . I trodse mig? Belan, saa frastiger jeg mig Eder, hjælp Eder selv! . . ." Han rev Purpurkaaben fra sine Skuldre, Hatten af Hovedet og kastede begge Dele ud mellem den forbavsede Mængde. "Søg Eder en Hersker, der frelser Eder af den store Fare, vælg den, der kun gør som I vil, jeg drager min Haand fra Eder, det vil gaa Eder ilde."

(Sluttes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Smedemester G. Schouboe.
- Skrædermester H. C. Clausen.
- — — E. M. Christensen.
- Blomsterfabrikør G. T. Franco.
- Barbeer A. J. Weidemann.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Løverdagen den 12te October 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Anna Danilowna.

En Novelle fra Iwan den Grusomes Tid af Bernd. v. Guseck.

(Sluttet.)

Engen kan stole paa Folkets Stemning. Den er mere ustadig end Havet, der giver efter for enhver Lustning. Mængden følte sig greben, forvirret ved Czarens Ord, en Mumlen opstod, de Nærmeststaaende optog med Grefrygt Majestæten's hellige Insignier. Bludselig, lig en Stormflod, bølgede dybt bekymrede, angerfulde Slaver opad Trappen, kastede sig med Ansigtet ned paa Steenpladerne og bad Herskeren med Taarer vedblive at være deres naadige Czar og byde og befale over dem i sin Wiisdom, ligesom tidligere.

Et Blik viste Czaren, at hans tro Livvagt stod med fast Holdning foran Michaeliskirken.

„Bring mig de Forrædere, der have bevæget Eder til Oprør,“ sagde han strengt, „saa vil jeg vedblive at være Eders naadige Herre.“

Mange Stemmer betegnede Fyrsten af Rjasan, man traf ham frem af Mængden, slæbte den Blegnende hen for Herskerens Fødder og efter dennes Bink øjeblikkelig til Døden. Hans Hoved var ikke det eneste som faldt.

Czaren vendte tilbage til Paladset, lig en Tiger, der har smagt Blod. Medens Livvagten adspredte Folket, fik Iwan, Czarewitschen, Befaling til at træde frem for sin Fader. Der hengik nogen Tid før han blev indladt, han fandt Czaren siddende i højtidelig Pragt paa Tronen, en Klædning af Guldstof omgav hans høje Skikkelse, han bar sine Fædres Krone og holdt den tunge Herkerstav i Haanden; Bojar sønner med Stridsvæbener af Sølv holdt Vagt ved Tronen og en Mængde Kneiser og fornemme Embedsmænd stode ved Siderne i dyb Tavshed.

„Kom nærmere, Iwan Iwanowitsch,“ sagde Czaren og hans Stemme sitrede af indre Bevægelse. Iwan adlød med sky, trodsige Blik. „Bliver Tiden Dig for lang,“ tordnede Czaren, „vil Du endnu før jeg er død rive Kronen til Dig? Du har anstiftet dette Oprør for at sikke Dig Hæren, thi saa vilde det være let,

troede Du, at støde mig fra Tronen og kaste mig i et Kloster. Uværdige Usling, Du har forregnet Dig."

"Fader, Fader," raabte Iwan og faldt paa Knæ.

"Jeg er kun Din Dommer," rasede Czaren og i blind Harm slog han Sønnen i Hovedet . . . den Ulykkelige styrtede ned paa sit Ansigt, rørte ikke et Lem . . . en Strøm af Blod farvede Gulvet.

Alle Tilstedeværende stode som forstenede. Czaren sad stille, hans Dine rullede endnu, men den mørke Flamme paa hans Kinder tabte sig hurtigt, Iwan den Grusomme skælvede for første Gang i sit Liv. Han bøjede sig, vidt fremstrakt . . . derpaa rejste han sig hurtigt, greb Sønnen i Skulderen, vendte ham om . . . Hvilket skrækkeligt Øjeblik. Faderen havde dømt og fuldbyrdet Dommen.

Czaren kastede et ubeskriveligt Blik til den hellige Jomfrues Billede over Tronen, dette Vidne til hans forfærdelige Gjerning, derpaa rasede han i vild Smerte mod sig selv, kastede sig over den Blødende, kysede jamrende hans Mund og besvor ham med tusinde søde Navne at vende tilbage til Livet.

De Tilstedeværende vare ilede til for at yde Bistand, de opdagede endnu Spor af Liv hos den Saarede, løstede ham op, bære ham hen til hans Seng og hidkaldte Lægen. Czaren bød alle sine Skatte for sin Søns Frelse, han sendte store Summer Guld til Patriarchen og Klostrene, gav mange Fanger fri, uddeelte Almisser og gjorde de helligste Løfter, naar hans Alder-

doms Stolthed, Ruslands Haab, det sidste Kjerneeskud af den ældgamle Warägerstamme maatte blive i Live. I Kirkerne brændte Kjærter, Folket laa paa Knæ Dag og Nat og bad for sin tilkommende Czar. Dybt rystede havde Moskvas Beboere erfaret den skræffelige Begivenhed, der var af saa uhyre Betydning for dem, for Rigets Skæbne.

Günther og Anna toge Deel i den almindelige Medlidenhed, som de ogsaa helligede den uhykkelige Fader. De anede ikke hvilken Fare der var gledet forbi deres Hoveder. Lyffelig Kjærlighed seer kun en klar Himmel og en smilende Fremtid.

To Dage vare hengaaede. En mørk Stemning herskede i Kreml. Czaren veg intet Djeblik fra Sønnens Leje, kun for at bede listede han sig undertiden hen i Nischen, hvor det rigt prydede Helgenbillede havde sin Plads. Alle Medlemmer af Czarens Familie havde nu forsamlet sig, den blege Czarewna holdt trostesløs Dje med Lægens Ansigt, de andre Damer græd stille, kun den toaarige Dmitrij, hvis Navn engang skulde fremfalde den frygteligste Storm over Rusland, smilede paa Irinas Arm. Kæmpende med tunge Tanker saae Boris Godunow fra ham til Storfyrst Fedor, hvis fromme, barnlige Sjæl var langt fra at glæde sig over den Krone, der nu tilfaldt ham. Kun to Hoveder vare nu tilbage af Kuriks Stamme.

Lægen bøjede sig ned til den Døende, hans Blik

sagde snart, at han havde fuldendt. Da udstødte Gza-
ren et dæmpet Skrig, tilhyllede sit Ansigt med Purpur-
talaren og sank, rystet i sin hele Kæmpestikkelse, til
Jorden.

Gemsejagten.

De fremmede Herrer kunne ikke lære Gemse-
jagten saaledes som vi, sagde en Tyroler. Englæn-
derne ville ofte deeltage i Gemsejagten, men man kan
ikke bruge dem. Dpad kunne de nok stige, men nedad
gaaer det ikke an, derfor vogter jeg mig nøje for at
tage nogen af dem med paa farlige Stier i Bjergene.
Forrige Sommer havde jeg en med; ind mellem Bjer-
gene fik jeg ham, men jeg havde nær aldrig faaet ham
ud igjen. Jagten var forbi og jeg kom ned med et Dyr
paa Skulderen; da jeg kom forbi hans Post, bad jeg
ham følge med, men nu viste det sig, at han ikke var
nogen Gemsejæger. Vi skulde over en Klippespalte, det
var ingenting, den var neppe tre Fod bred, det er intet
for os, men for en Anden er det allerede et slemt Skridt.
Afgrunden var omtrent trehundrede Favne dyb og
Bandet brusede dernede. Jeg sprang over, men Eng-
lænderen blev som om et Lyn havde ramt ham. Hans

Snæ vaklede og en Øyfen greb ham. Jeg havde allerede tidligere mærket at Stien var farlig for ham, thi han var ganske tavs og stille, men nu rystede han som om han havde Feber.

„Herre,“ sagde jeg, „fat Mod; det kan ikke være andet og saadant et Spring er ikke værdt at tale om.“

Men han kunde ikke røre en Fod og lænede sig skælvende og hvid som Melk op til Klippevæggen. Nu blev jeg ogsaa bange . . . jeg havde ført ham ind mellem Bjergene og vilde dog ikke lade ham omkomme.

„Giv mig Haanden, Herre,“ sagde jeg, „jeg skal nok holde fast. Men betænk, at det er ingen Spøg og dersom I ikke bærer Eder fornuftigt ad, maa jeg hjælpe mig paa en anden Maade, thi det er Livet om at gjøre.“

Naar de reent miste Forstanden af Skræk, pleje de at klamre sig fast til den, som vil hjælpe dem, og dersom han havde gjort det, havde jeg maattet skyde ham, thi paa de Beje er der ikke meget at vælge imellem. — Men Englænderen kunde ikke springe over, hans Fødder vare tunge som Bly . . . han kunde neppe holde sig oprejst mod Klippen. Da han ikke kom, raabte jeg: „Naa, saa see til hvorledes I selv kan hjælpe Eder,“ og dermed gif jeg, men jeg gif ikke for Alvor, thi jeg kunde dog ikke lade ham blive her, jeg vilde kun have, at han skulde fatte sig, naar han saae at Nøden var der. Neppe var jeg kommen hundrede Skridt bort, før

han kaldte paa mig, jeg vendte om og saae, at den første frygtelige Angest nu havde tabt sig. Han skælvede endnu, men var dog kommen til Besindelse. Jeg rakte ham Haanden, men var forsigtig, thi jeg vilde ikke lade mig trække ned af ham; nu tog han Mod til sig og sprang lykkeligt over. Senere havde jeg flere Gange min Nød med ham, thi Skrækken havde gjort ham reent forvirret. Dengang forsvor jeg oftere at tage Nogen med. Kommer der nu Nogen, saa sende vi dem et Sted hen, hvor der ingen Fare er, men derfor skyde de heller aldrig noget.

Opad kan man flattre overalt, hvor Gensfen kan komme frem, men nedad gaaer det ikke an, thi Gensfen kan staa fast og sikkert paa en Steen, der ikke er større end en Haand, men det kan Mennesket ikke. Gensfen gaaer ikke paa noget Sted, som er farligt for den, og naar den ikke kan komme længere, staaer den stille; man kan gjerne faste Steen paa den, uden at den rører sig. Det gjør man ofte, for at fordrive den fra den farlige Plads, hvor man ikke kan skyde den, fordi den enten vilde styrte i Afgrunden eller blive liggende paa Stedet, uden at man kunde faa den, men de lade sig ikke skræmme. Man maa kunne taale Sult og Tørst, thi man veed nok naar man gaaer ud, men ikke naar man kommer hjem. Noget Kjød, Brød og Brændeviin tager man med, Viin duer ikke, hvor meget kunde man bære deraf. Vand maa man ogsaa tage med op, thi Snevandet voldet Smertes i Maven og det vilde man ikke

kunne udholde ret længe. Man maa tidt blive mellem Bjergene om Natten og er ikke altid heldig nok til at finde en Senhytte. Natten er kold deroppe, man maa for det meste holde sig vaagen og løbe omkring, thi Ild kan man ikke faa, der vorer ikke Træ paa Isen, men man veed Bæsked og søger sig en Hule eller en Klippe, som giver Ly for Vinden.

Til Gemsejagten hører: Snesko . . . Iisporer . . . Alpestofte. Dens Trophæer ere Gemsehuder og Gemsehorn.

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaæede:

Hr. Exam. juris Sagførerfuldmægtig N. Ravn.

— Muursvend J. G. Schnabeltrauf.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 19de October 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Røverkroen.

(En gammel Tildragelse.)

For mange Aar siden reiste Greven af L., en Mand af Mod, Aand og Formue, igjennem en Strækning af Skoven Spejsart. — Han stødte just paa den tykkeste og meest øde Deel af denne desuden temmelig eensomme Egn. En eneste Tjener var hans Ledfager; Mars-tiden temmelig skarp; Dagen ruffet og kort. Greven saavel som hans Tjener kom første Gang i deres Levetid til dette Land. Intet er altsaa naturligere, end at de, da det begyndte at blive mørkt, geraadede fra den rette Wei, og kom bestandig dybere ind i Skoven, skjøndt de hellere havde ønsket at slippe ud af den.

Omsider saae de langt borte et blegt Skin. Greven holdt det for et Kjendetegn paa Folk i Nærheden, Tjeneren for et Spøgelse. Hiin troede at de snart kunde stige af ved et Bondehuus, denne, at de hvert Dieblif skulde synke ned i en Bøl. Denne blev ængstelig, hiin glædede sig. Tjeneren foreslog et Natteleie under næste Træ, Greven drev Spot med ham, og styrede Hesten lige frem mod Stedet. Da de kom dertil, havde, som sædvanligt, den mere Behjertede Ret; thi det var et Bærtshuus. Man lukkede villig op for dem ved første Banken, lovede al mulig Bequemmelighed, og anviste Greven et Bærelse, som virkelig var temmelig smukt for en Skovkroe.

Dog Kavalereus Tilfredshed varede ikke længe. Thi medens han gik op og ned i Bærelset og ventede paa sin Aftensmand, traadte hans Tjener ind, forstyrret, med opreist Haar og skjelvende paa Arme og Been, fort sagt, i hele hans Adfærd fremtraadte Forstrækkelses livagtige Billede.

Kan Nogen høre os naadige Herre?

Ikke det jeg veed; men hvad feiler Dig? At vi ere Dødens Børn, naadige Herre! Dødens skinbarlige Børn.

Som alle Menneſker; det troer jeg nok.

O nei! nei! allerede nu — denne Nat — vi ere faldne i en Morderhule.

Kommer Du med Krøniker, sagde Greven; idet han dog strax, af lovlig Forſigtighed, griber efter en Pistol, som hidindtil laae skjodesløs henkastet paa Bor-

det, hvad falder Dig ind igjen? maaskee atter et Eventyr som undervejs.

Milde Gud! men jeg siger kun, hvad mine egne Dine har seet.

Dine Dine? saa fortæl mig hurtigt hvad Du vil have seet.

Man havde givet vore Heste altfor lidet Høe. Jeg søgte derfor efter mere i alle Kroge; fandt endnu en Stald, og saae nogle Høebundter ligge der. Trusfen! tænkte jeg, og langer til. Men idet jeg vilde tage dem bort, blev jeg en Dør vaer, som var skudt til bag ved dem. Hvor maatte dog den gaae hen? og hvorfor er den saa skjult — tænkte jeg; kikkede først, og krøb endelig ganske ind. — Gode Gud, hvor iiskoldt løb det mig igjennem Kroppen, og hvad saae jeg der.

Nu?

En Mængde Geværer, hele store Dyrer af Klæder, og næsten Blod paa dem alle.

Her blev vor Greves Mine lidt ængstlig. Blod! gjentog han ved sig selv, gif et Par Gange betænkksom op og ned ad Gulvet; spurgte sin Tjener endnu engang, om han ogsaa havde seet ret? og befalede ham derpaa saa hastig, og dog saa stille som muligt, at trække Hestene ud af Stalden igjen.

At ja, naadige Herre — var Svaret — af Stalden gaaer det nok an, kun ikke af Gaarden, Døren er i Laas. At see til om Tømmermanden der havde ladet Hullet gaabent, var ogsaa min første Tanke.

Fortræffeligt! og lade mig i Stikken. — Velan, naar det ikke kan andet være, saa maa man see sig for, som en snild, og værge sig som en kjæk Mand. Tag Du dine Forholdsregler, som Du vil, jeg skal nok sørge for mine.

Tjeneren maatte nu, saa ugjerne han vilde tilbage i Stalden. Greven skød sin Stol hen i en Krog, tværs overfor Døren. Et Bord stillet paa skraa forhindrede at komme ham altfor nær forfra, bagtil holdt Væggen ham Ryggen fri. To skarptladte Pistoler lagde han foran sig, og ved Siden af en dragen Hirschfænger.

Kort efter bragte man ham Aftensmaaltidet. Lysten dertil var forgaaet Greven. Man syntes at undre sig over Bordets Stilling, og de derpaa liggende Pistoler. Greven svarede ganske koldfindig, at det var hans Naade i Værtshuse. Man sagde ham, at hans Matteleie var beredet tætved, og han svarede, at han ikke havde i Sinde at lægge sig for det første. Omfider lod man ham være alene.

Men det varede dog ikke længe. Stuedøren gik pludselig op, og sex til syv Mand traadte ind; alle klædte som Jægere, med Flinte hængende over deres Rygge, og forsynede med dygtige Sabler ved deres Sider; Karle med forsærdelige Diekast, og Vært som Mastetræer. Greven greb efter sin Pistol; men de hilste ham temmelig høflig, og nedlode sig ved et Bord i det andet Hjørne af Bærelset, hvor de snart be-

gyndte at drikke og synge. Kun den, som var traadt først ind, og tillige i Klæder og Adfærd syntes at være den Ypperste blandt dem, satte sig ikke, men vedblev at spadserere op og ned, hvorved han ofte kom Greven temmelig nær, og saae ham stivt i Dinene.

Den Sidstes Forfatning var virkelig nu ikke den behageligste. Hvert Dieblik formodede han sig et Angreb, og kunde neppe begribe, hvorfor man endnu tøvede saalænge. Dog forlod Landsfatningen ham ikke. Da hiin Anfører altid strøg sig tættere op til Bordet, og engang syntes ganske at vilde hælde sig derover, udiydede Greven ham dristigt, at han maatte frabede sig en altfor stor Nærhed.

Og hvorfor det?

Fordi her forekommer mig fra alle Kanter Adskilligt at være anderledes, end det skulde. Derfor brænder jeg mine Pistoler løs paa Enhver, som kommer mig for tæt paa Livet?

Bilde det hjælpe synderlig? Har maaskee mine Folk ingen Skydegevær? og hvad formaaer een imod saa mange?

I det Mindste sælge sit Liv dyrt.

Holde os da for Mordere og Stimænd?

Det er ikke nu Spørgsmaalet! Tanker ere toldfri paa begge Sider. Nok, det er min Erklæring: Min Pistol for Den, som gjør Mine til mig.

Den Fremmede smilede, vedblev sin Bændren og hældede sig strax igjen over Bordet.

Paa min Sjæl, Herre! jeg holder Ord! vedblev Greven og spillede med Hanen paa sin Pistol.

Dg er det muligt, Greve, smilede hiin pludselig med forandret Stemme. — Muligt, at Du ikke kjender mig mere? i det mindste glæder jeg mig over den Prøve, at Dit Hjerte sidder paa det rette Sted.

Vor Reisendes Forbauselse ved denne Tiltale var ubeskrivelig. Nu saae han denne Ridder i Ansigtet, og kjendte i ham een af sine bedste academiske Venner, der havde staaet som Kapitain ved et Fricorps i sidste B—h— Krig, en Mand af prøvet Mod og ulastelig Kygte, som ved Slutningen af hiin Krig var forsvunden.

For Guds Skyld, raabte Greven høit, hvorledes finder jeg Dig i denne Skikkelse? hvorledes kunde Du? — —

Undseelse for de øvrige Vidner, som stillede sig om Bordet, dæmpede Resten af denne Tale, som Kapitanen dog let kunde gjætte sig til. Han bad Greven at følge sig paa et affides Kammer, som Varten havde gjemt til ham alene i den hemmeligste Braae af Huset, og denne, som desuden var i hans Hænder, og endnu havde fattet mere Tillid ved denne Opdagelses Scene, fulgte ham midt igjennem Røverstaren, dog stedsse med Pistolen i Haanden.

Giv nu Din Forundring over, at finde mig saaledes igjen, frit Løb. Du er sikker paa, ikke at blive hørt og endnu mindre fornærmet. Iblandt hvilket

Slags Mennesker Du befinder Dig, og hvo der er deres Anfører, udviser Synet rigtignok. Men jeg er endnu den Gamle; det kan Du lide paa! og at disse, som i det Hele taget overskride Lov og Ærlighed imod mange Andre, have opført og endnu opføre sig bedre imod mig, end den saakaldte ærlige Klasse af Mennesker, er ligeledes vist.

Da brænder jeg af Utaalmodighed efter at høre Din Tildragelse, og Anledningen til Din uuværende Levemaade.

D hiin er fort, og denne vel ikke den frivilligste, dog naturlig nok. Du veed hvilken Plads jeg havde i sidste Krig; og, at jeg pleiede at opføre mig kjæft, formentlig ogsaa. Kun en Ting forstod jeg ikke — at spille Hofmand og Soldat. Derfor elskede min Oberst mig ikke, skjønt han sendte mig overalt, hvor der udkrævedes Mod og Klogskab. Freden kom, vort Fris-corps gik ind. Allerede den Foranstaltning, som blev berammet de Menige, som man tvang til, at blive Colonister i et dem ganske fremmed Land, var haard, skjøndt nødvendigt nok. De Forholdsregler, som man iagttog imod os Officerer, syntes billigere, og var just det Modsatte. Man lovede os Tjeneste, men holdt det kun for Jaa, og erholdt disse Jaa det, Gud veed, hvorledes. Mig traf det fornemmelig. Min Oberst, som ikke mere behøvede mig, erindrede sig nu først ret, at han var mig fjendst. Formue havde jeg aldrig

havt, endnu mindre tilplyndre mig den. Smigre, betle o. s. v. kunde jeg ikke.

Jeg ventede en søie Tid, snart var jeg heller ikke længere istand til at vente; thi jeg havde neppe ti Benner, som forstrakte mig med Penge. Ogsaa de vare ikke rige, og syntes derfor i Fremtiden at blive meget betyngede ved mig. Nu indstillede jeg mig hos Krigsministeren, Generalraad, Krigsraaderne, og alt det, som lignede disse. To Gange trostede man mig, den tredie Gang lod man sig melde ude. Greve! hvilke Bengler af Kammerjenere har jeg da ofte forgjæves givet et godt Ord, hvormangen elendig Skopudser har jeg ikke givet min sidste Rigsort, Alt forgjæves! der var ikke at tænke paa nogen Udset i Aar og Dag; og min Sold — stille derom.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Værtshuusholder L. Andersen.

Tjenestepige hos Klokker Bhisten, Marie Petersen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Løverdagen den 26de October 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schult.

Røverkroen.

(En gammel Tildragelse.)

(Sluttet.)

Under saadanne Omstændigheder var min Beslutning Fortvivlelsens Beslutning. Frankrig tog allerede den Gang, som Du veed, Deel i de engelske Koloniers Uroligheder. Min Hensigt var at gaae til Stratsborg og der søge Tjeneste. Lykkedes dette mig ikke heller, tænkte jeg, saa vil jeg see, om den nye Verden tænker bedre om mig end den gamle. Ogsaa den har Krig nok, og af øde Skove altfor mange; i hine vil jeg søge min Redning, og i disse gjøre Ende paa min Glendighed, naar det sidste Anfertoug sønderslides. Jeg

fulgte hvad jeg eiede, betalte hvad jeg formaaede, holdt min Plan hemmelig, og forsvandt. Min Pengepungs Armod tvang mig til at gaae til Fods, jeg kom til denne Speesart Skov, det gif mig her, som det formodentlig maa være gaaet Dig; jeg foer vild. Bludselig sprang fem djerve Karle frem bag et Krat, og to af dem stillede mig Pistoler for Brystet, idet de med den meest truende Tone fordrede min Pung. Jeg greb sagtmødig efter den, og i samme Dieblif slog jeg den ene Terzerol ud af Røverens Haand, udvristede den anden og trykkede den løs. Min Angriber styrtede til Jorden, jeg trak min Hirschfænger og forsvarede mig imod de Dvrige. Bel vare endnu fire tilbage af dem, og sandsynlig havde jeg endnu kunnet holde mig nogle Minutter, dersom ikke endnu tre vare ilede frem efter den ene Røvers skingrende Fløiten. Nu havde en længere Modstand været Afssindighed. Da de derfor raabte endnu engang til mig, at jeg skulde overgive mig, var jeg beredvillig. De lovede mig Livet. Jeg vendte min Lomme om; det som faldt ud, var ikke værd at tale om.

Det lønnede sig vel Umagen, at vi gjorde os det saa suurt, og at vor Ansører blev haardt saaret! — raabte en af mine Plyndrere. — Ved min Sjel! du havde fortjent, at vi skulle prøve vore Hirschfængere paa dit Hoved. Han syntes at gjøre Mine til en virkelig Prøve; jeg holdt Stand. — Paa Eders Ord, sagde jeg, har jeg strakt mit Gevær, giv mig det igjen,

og det bliver da med mig som Lykken vil. Det, som synes Eder lidet, er ikke ringere end min hele Eiendom; og dog har jeg forhen anført et Hundrede saadanne Folk, som I ere. Det skjæffe i min Tone og det tvetydige i min Tale gjorde Virkning paa dem. De taledes et Kragemaal indbyrdes, som jeg ikke forstod, og saae til den Saarede, der syntes at kjæmpe med Døden.

Det er en uhort Naade af os, begyndte en af dem, om vi skjænke dig Livet; men sig os hvem du er. Jeg saae ingen Marsag, hvorfor jeg skulde fordølge dem det, og fortalte dem omtrent det samme, som jeg har fortalt Dig nu. Deres Kragemaal varede igjen nogle Minutter.

Du seer selv, tiltalede mig endelig den meest nærgaaende af dem, hvad du har gjort og hvad du har at befrygte. Kun en vis Agtelse for dit Mod bevægede os til at tilbyde dig Pardon; men nu maa du ogsaa fortjene den. Ifølge din Fortælling har du ikke meget at miste. See her er Leilighed til at vinde meget. Vi eie gjerne tappre Folk; vil du være vor Kammerat, eller . . . truende svingede de deres Sabler; skjæft svarede jeg, nei.

Ikke heller vor Anfører? — See vi ere tilsammen næsten Fyrgetyve. Vore Poster ere indbringende, og vore Forraadskamre fulde. Fribyttere har du ellers anført i Krig; vi ere just de samme og sikkert endnu tappre end de, og Krig have vi ogsaa. Sandt nok, med hele Verden; men hvad siger det? just denne

Verden er du jo Lidet eller Intet skyldig. — Tag derfor din Beslutning i Hast, eller . . .

Endnu engang stod jeg paa Rippet at udstøde mit forrige Nei; men jeg nægter ikke at Synet af deres opspændte Geværer blev mig efterhaanden vigtigere, jo nærmere de kom mig. Foragt for Livet finder i Almindelighed kun Sted i nogle af Sværmeriets første Diebliske, og Had imod en utafnemmelig Menneflægt kan, naar det engang har indfneget sig, ogsaa let blive forhøiet ved en Røderveltalenhed. Kortsagt, efter nogle Betingelser, som jeg endnu udbad mig, gav jeg efter for Nødvendigheden, slog til, og blev disses Anfører og endnu er jeg det, som Du seer. Hvad tænker Du om Alt dette; hvad vilde Du maaskee have gjort i mit Sted, — kjære Greve, sig mig det nu, ligesaa tro skyldig, som jeg nys har fortalt Dig Alt.

Gjort i Dit Sted? — svarede Greven. Sandsynligviis netop det Samme. Hvormeget Din Skjæbne rører mig, skal vistnok min Mine ved adskillige Steder i din Fortælling, have sagt Dig. Dog siden jeg nu engang er faldet i Røverhænder, maa jeg for min egen Skyld glæde mig over, at Du er Deres Anfører. Men Din Plan for Fremtiden — jeg besværges Dig, hvilken er den?

Den, som Du temmelig let kan gjætte.

Dog ikke at blive ved denne Levemaade?

I det Mindste endnu saa længe, til jeg kan und-

flye, ikke alene uhindret af mine Baabenbrødre; men endog med en temmelig fuld Børs.

Men betænk Du hvilken Skjæbne, der forestaaer Dig, dersom man opdager, overfalder og overmander Eder.

Ufeilbarligen haard; men dog maaskee, i det Mindste efter den naturlige Ret, ikke Døden. Hiin Tvang undskylder meget, og endmere undskylder en anden Omstændighed mig i det Mindste hos min egen Samvittighed.

Den er?

See, saa besynderlig er Menneskets Skjæbne, at han endog iblandt Røvere formaaer at stifte noget Godt. Disse Glendige, for hvilke Intet pleier at være helligt, holde dog deres Løfte helligt indbyrdes. Blind Lydighed tilsvøer de mig, og den Fyrste var næsten almægtig paa Jorden, som kun talte 10,000 deslige tro Undersaatter. Jeg fandt næsten alle Hænder besudlede med Blod, da jeg kom til dem. At afvadske denne gruelige Misgjerning, det formaaede jeg vel ikke, dog at forhindre, at ikke denne Brøde blev forøget paany, det er hidindtil lykkedes mig, og skal fremdeles ogsaa være min Bestræbelse.

Allerede har jeg i det mindste reddet 20 Menneskers Liv; allerede har mit Exempel saa lempelig afholdt dem fra mange Umenneskeligheder, og dette Bærts-huus, som forhen næsten hver Uge var en Ulykkelig

Begravelsessted, har nu allerede i sex Uger fun været vort fredelige Tilflugtssted.

Greven roste dette; men han vedblev at bede sin Ven, saa snart som muligt, at forlade et saa farligt Levnet. Han bød ham selv sin Børs til Foræring, og tog da først sit Tilbud tilbage, da han saae, at hiins med Fornærmelse udvisende Mine var Alvor.

Deres Samtale varede til langt ud paa Natten. Saa blødt Leiet var, saa lidet sov Greven; thi hans Sjæl var altfor urolig. Han vilde reise bort igjen saa tidlig som muligt. Høvidsmanden tillod ham det først henimod næste Aften, og førte ham endnu en Gang, inden han brød op, til sine Folk.

Vi have behandlet Dig, Greve, sagde han, som en fortrolig Ven. Giv nu Dit Hædersløvte paa, at Du aldrig vil tale om denne Tildragelse, aldrig i eller udenfor Retten vil kundgjøre et eneste Spor af vor Bande, aldrig en Beskrivelse paa det indvendige eller udvendig af dette Værtshuus, aldrig Noget, som kan opvække Undersøgelse eller Mistanke.

Greven gav gjerne dette Hædersløvte. En strækfellig Gød bandt Tjenerens Tunge, som Herren endnu desuden gif i Borgen for.

En frivillig Gave lønnede de simple Røveres Beskedenhed. To af dem ledsagede, da Solen var dalet, den Fremmede lige til Landeveien, som førte til næste By, og derpaa traf de sig pludselig tilbage.

Greven holdt sit Løvte. Men efter sex til syv

Maaneders Forløb meldte hans Ven ham ved et Brev, at deres Bunde nu var opløst, han selv undkommet med tre af hans fortroligste Folk, og var nu Kapitain i spansk Tjeneste. Dette indtraf kort før hine berømte svømmende Batteriers Tidspunkt, og uvist er det, om ikke vor vandrende Ridder har fundet sin Død paa et af disse; thi hans første Brev blev ogsaa hans sidste.

Om det nordlige Amerikas tidligere Befolkning.

Den berømte Franklin yttrede sig saaledes herom, da han i en Samtale, i Aaret 1787, blev adspurgt, hvorfra han meente at de forskjellige Nationer, der beboe Fastlandet af denne Verdensdeel, vare komne; om han troede dem at være Aborigenes og om han havde hørt tale om de gamle Befæstninger og Gravsteder, som man nylig havde opdaget; De — saa var hans Svar — som beboe begge Floriderne og det indre Louisiana, sige sig udgange fra Mexicos Bjerge. Jeg skulde være tilbøielig nok til at troe det. Dersom man kan slutte fra Eskimoerne paa Kysterne af Labrador, saa er deres Huds Hvidhed, deres Dines Farve og deres svære Skjæg et Tegn paa, at de oprindelig

have hjemme i det nordlige Europa, hvorfra de høit oppe i Tiden ere komne. Hvad de andre Nationer af Fastlandet angaaer, synes det vanskeligt at udfinde, hvilken Stamme de høre til. At give dem en asiatisff og tartariff Oprindelse, at lade dem passere Bjerringsstrædet for at udbrede sig over dette Fastland, strider, efter mine Tanker, imod al Rimelighed. Er det tænkeligt i Gjerningen, at Mennesker, næsten nøgne, og bevæbnede med Buer og Pile, have kunnet foretage en Reise af henved tusinde Mile, igjennem tykke Skove eller uigjennemtrængelige Moræder i Følge med deres Koner og Børn, og ikke havende andet Middel til Livets Ophold end Jagten? Hvad Grund kunde der være til en saadan Udvandring? Dersom det var deres Fædrelands strenge Kulde, hvorfor søgte de da til Hudsonsabay og til det nedre Canada? hvi standsede de ikke underveis paa de skønne Sletter af Missuri, af Mancester og af Mississipp i eller Illinois? Men, vil man sige, de have maaskee deres Bolig der, og de, som vi kjende, ere kun Estersværmen af disse gamle Udvandringer.

(Fortsættes.)

J. Gm. Larsen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Løverdagen den 2den November 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Om det nordlige Amerikas tidligere Befolkning.

(Sluttet.)

Derfom det forholdt sig saaledes, skulde vi opdage nogen Lighed i deres Sprog; og man veed tilvisse, at Madonesernes og Bedekeernes ikke ligne hinanden mere, end det Khippoviske ligner det Mohaviske, og det Chinesiske det Gamscadalske. Desuden, hvorledes kunde man antage dem som Aborigenes af et Landskab, som dette, der næsten ikke frembringer nogen Frugt eller Plante, hvoraf Mennesket allerførst kunde ernære sig, indtil det opfandt Jlden og lærte at forsærdige Bue Piiil og Harpuner? hvorledes skal de første Familier

kunne have modstaaet Aarstidernes Besværligheder, Insekternes Stif, de kjødædende Dyr's Anfald? de varmere Klimater, og hvor Naturen har frembragt de fleste Frugter, maa da nødvendigen have været det menneskelige Kjøn's Bugge. Det er fra det Indre af disse yndede Landskaber, at den Deel, der var tilovers af de første Selskaber, uformærkt udbredte sig over hele den øvrige Jord. Hvorfra ere de Folkslag komne, som beboe dette Fastland, disse, som man seer paa Zeelands og Nyhollands Kyster, saavelsom paa Verne i det stille Hav? hvorfor ere disse den gamle Verdens Beboere civiliserede siden Tusinder af Aarhundreder, imens den ny Verdens endnu forblive nedsænkte i Uvidenhed og Barbari? denne Jordens Halvfugle, skulde den nyligen være udgangen af Vandenes Afgrund?

Disse Spørgsmaal og tusinde andre, som man kunde gjøre, vil for stedsse være for os flygtige Bæfener kun som en vild Orken, hvor Diet forvirrer sig, og ikke engang bliver den mindste Buss vaer, hvorunder man kan udhvile sig. Denne Planet er meget gammel; hvem kan sige igjennem hvormange Udgaver den, ligesom Homers og Hesiodos Bærker, har været tilsyne siden en umaadelig Række af Aarhundreder; frarevne Stumper af Fastlandet, Sunde, Havbugter, Der, Archipelaget og Oceanets lave Grunde ere kun store Levninger, hvorpaa, som paa Planterne af et Skibsvrag, Menneskene af de ældre Slægter, der undgik disse Omvæltninger, i Tidens Længde, igjen frembragte nye.

Tiden, saa kostbar for os Diebliffets Bæfener, er intet for Naturen. Hvem kan lære os, i hvilken Tidsalder disse sørgelige Catastropher igjen vil lade sig see, og som Jorden, efter dens aarlige Revolutioner, ogsaa forekommer mig ligesaa meget udsat for, som Skibene, der fare over Havene, for at sønderflaaes paa Reyler og usynlige Skjær; hvad behøves til at forandre Glimatet og til at gjøre den for lang Tid ubeboelig; Nærmelse eller Sammentræf med en af disse Himmelfugler, hvis elliptiske og for os skjulte Baner maaskee have en virksom Indflydelse paa vore Skjæbner, nogle Forandringer i de aarlige og daglige Omdreininger, i Polernes Indbøining eller i Havenes Ligevægt. I Henseende til det tredje Spørgsmaal, da modtag her nogle Ideer, foranledigede ved Læsningen af de sidste til vort philosophiske Selskab indsendte, nøiagtige Efterretninger fra Barmom og Parson, og fra Kapitainerne John Hart og Sergeant med Hensyn til de befæstede Leire, hvorom ingen Tradition strækker sig til vore Indsødte. Naar man reiser tværs igjennem de hiinsides liggende Lilleihemmanske Provindsler, træffer man ofte paa Forbøininger i Nærheden af Strandbredderne, nogle Levninger af Brystværn, Grave, begroede med høie Træer; næsten hele Halvøen Muskinham udgjør en stor befæstet Leir. Den bestaaer af tre Indbegninger i Firkant; den i Midten, som er den betydeligste, staaer i Forbindelse med den gamle Flodfeng af denne Flod, hvis Bænde synes at have truffet sig henved 300 Fod

tilbage; disse Indbegninger ere dannede af Grave og Jordvolde, i hvilke hverken hugne Stene eller Muursteen have været at finde. Midten deraf er indtaget af coniske Forhøininger af forskjellig Tvermaal og Højder. Til Beviis paa disse Bærers høie Alderdom forsikrer man, som faktisk erkjendt Sandhed, at Menneskebenene ere forvandlede til en kalkagtig Materie, og at de vegetabiliske Jordlag, hvormed disse Forstandsninger ere opfyldte, der ikke er dannet af andet end nedfaldne Blade og omstyrtede Træer, var næsten ligesaa tykt, som Jordbunden udenom. Ligeledes har man opdaget to andre Leire i Omegnen af Lexington; Overfladen af den første udgjør en Strækning af sex Acre, den andens af tre; de Potteskaar, som man har fundet ved at grave der, ere af en Komposition, som de Indsøgte ikke kjende. Man seer paa Paint-Creek (Bugten ved Paint, en Arm af Floden Scoto) en Række af disse Forstandsninger, som strække sig lige til Ohio, og selv indtil Sønden for denne Flod. Lignende Bærker findes ogsaa paa de to Myamis (en Landstrækning paa begge Sider af Missisippi) i en Afstand af meer end tyve Mile, saavelsom ved Bredderne af Beygrave-Dak. Disse sidste ere kun en Fortsættelse af de Skandsler, som i forskjellig Afstand ere opførte paa Bredderne af disse Floder. De, som man har opdaget ved Beyblaf-Dak og Bys-Pjerre i Nærheden af Missisippi, synes at have været ene af Jord, bestemte til at beskytte Menneskene for Flodens Over-

svømmelse. Garner har fundet 50 Mile fra Havet, paa den østlige Bredde af Søen Bappen, som kun er en Forlængelse af Mississipp, betydelig Spor af Forstandsninger, gjorde, som de foregaaende af Jord, og begroede med høj Skov. Gravstederne senere opdaagede i Kentuki og flere Steder, ere af conisk Figur eller kegelformige, af forskjellig Tvermaal og Høider; de ere beklædte med et tykt Lag Jord, og ligne dem, som man seer endnu i Asien og nogle Egne af Europa. Den første Række af Liig, der ere lagte paa de flade Stene, som udgjøre den hele Basis, er bedækket med nye Lag, gravede til Leie for andre Liig, der lægges som de første, og saa fremdeles lige til Toppen. Ligesom ved Muskinghams Befæstning træffer man ikke der noget Spor af Muurværk. Den nye Stat Tenegia er opfyldt med disse Grave; man seer i Nærheden af forskjellige Byer, Kiovi, Sticot, Samika o. s. v. Terradser, Pyramider eller kunstige Bjerge af megen Høide, hvis Oprindelse var ubekjendt for Beboerne, da de ved Chirokeernes Indfald, for et Par Aarhundrede siden, bleve fordrevne derfra. De samme kunstige Høider, de samme Beviser paa gamle Nationers Opholdssted og Magt findes ogsaa i begge Floriderne ved Bredderne af Dakmulgi i Tarusa ved Alibani.

I hvilket Tidsrum, ved hvilket Folk ere disse Værker opførte; til hvilken Grad af Civilisation var dette Folk kommen; kjendte man Brugen af Jern;

hvor er den bleven af; hvorledes lader dette sig forklare, at Nationer, mægtige nok til at opreise saa betydelige Fæstningsværker, og som begravede deres Døde med en saa religiøs Omhyggelighed, skulde være ødelagte, og have maattet vige Pladsen for disse uvidende og barbariske Horder, som vi forefinde nutildags. Skulde Glendigheder, foranledigede ved en langvarig Krig, kunne have udsløttet, lige til det sidste, Spor af deres Civilisation, og sat dem tilbage i deres oprindelige Tilstand som Jægere; skulde vore Indfødtte være et Afkom af dette Folk; saadanne ere de Tvivl og Gissninger, som opstaae ved Sporene af det Forbigangne og af de Nationer, som have beboet Fastlandet; Spor, som ikke ere tilstrækkelige til at lede os i dette Fortidens Dde, endstjøndt man endnu ikke har opdaget hverken Vaaben eller andre Instrumenter af Jern, og dog hvorledes begriber man, at de, uden ved Hjælp af dette Metal, have kunnet grave saa dybe Grave og opfastet saa betydelige Jorddynger.

Dette gamle Folk maa have havt Overhoveder og have været bundne ved Love; thi hvorledes skulde man uden Subordination kunne forene og holde saa stor en Mængde Arbeidere samlede; det maa have kjendt Agerdyrkning, siden Jagtens Frembringelser aldrig havde kunnet være tilstrækkelige til dets Næring. Udstrækningen af disse Leire vidner ogsaa om, at Antallet af de Tropper, der vare bestemte til at forsvare disse Værker, og Antallet af de Familier, for hvilke de i

Farens Dieblif skulle tjene som et Tilflugtssted, har været uhyre stort. Begravelsesstederne bevise, at de i lang Tid have opholdt sig der; dette Folk maa da have gjort langt større Fremskridt i Civilisationen end vore Indfødte. Naar de forenede Staters Befolkning vil have udbredt sig over dette skønne og store Landskab, skulle vore Efterkommere maaskee, ved Hjælp af nogle nye Opdagelser, engang danne mere tilfredsstillende Gisninger. Hvilken viid Mark for Bønsning; et nyt Fastland, som i en ubekjendt Tidsalder synes at have været beboet af agerdyrkende og frige-risfe Nationer! dersom min hvide Alder ikke holdt mig tilbage, vilde jeg bestige Bjergene for at undersøge disse gamle militaire Arbeider; maaskee vilde en saadan agtpaagivende og nøiagtig Undersøgelse paa Stedet lede til Gisninger, som nu undgaae alle Forstændens Slutninger.

Disse, en saa mærkværdig Mand, Ytringer over en saa interessant Gjenstand foranlediges ved en Inspektionsreise, som han paa samme Tid foretog sig i sit Gouvernement.

Kort før hans Død, som indtraf den 17de April 1790, i hans Alders 84de Aar og 3 Maaneder, skrev han følgende Gravminde over sig selv:

„Her hviler Benjamin Franklins Legeme, som en sammel Bog overgivet til Ormene; men de vil kun have det Udvotes deraf, Bærket vil blive urørt, og et vil ikke vare længe inden det kommer paany tilsyne

under en ny Stikkelse, hvis Trykning skal være mere correct og varig."

Det er bekjende, at Franklin først havde været Bogtrykker, og at han efter Revolutionen af de engelske Colonier i Nordamerika gjorde sig en Fornøielse af at dyrke denne Metier; men han var tillige berømt som Videnskabsmand. Evig vil hans Navn glimre i Historiens Aarbøger, som Stifter af de nordamerikanske Fristater.

J. Gm. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Frøken Sophie Margrethe Lerche, Datter af Farver
 Lerche.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverdagen den 9de November 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

At beundre noget og at falde i Forundring
derover er forskjelligt.

At man beundrer de Levninger, som hist og her findes af Oldtidens Kunstværker, eller, om de just ikke fortjene Navn deraf, dog med en vis Opmærksomhed betragter dens Mindesmærker, er ikke meer end naturligt; men at falde i Forundring derover er latterligt. Kunde vi være saa daarlige at troe, at den Verden, som vi beboe, og som vore Forfædre, Slægt efter Slægt, forhen beboede, ene og alene er bleven til for deres og for vor Skyld, eller, fordi der gives enkelte raa Folkeslag, at Menneskeslægten i Verdens tidligere Alder, har været mindre begavet med Villie og Evne

til at erhverve sig saadanne Kundskaber, som Veiligheden da tilbød? Nei, det vilde være en formastelig Tanke saaledes at indskrænke Begrebet om Skaberens Almagt og Omsorg for sine Skabninger. Vel er det sandt, at man i vor Tidsalder har gjort saadanne Fremfærdt i Kundskaber og Kunstfærdigheder, hvoraf ikke findes noget Spor fra Oldtiden, eller i det Mindste meget svagt, selv i den Verdensdeel, hvorfra Kunster og Videnskaber allerførst have trængt sig igjennem til os; men det var at modsigge al Erfaring, om man derfor vilde nægte, at mange af den Tids Mestere jo endnu tjene os i begge Dele til Mønstre, eller i det Mindste have lagt Grunden til den pragtfulde Bygning, hvoraf vi saa meget rose vor Tidsalders Fortrin, forsaavidt disse deres Mesterstykker ere komne til vor Kundskab; og hvormange kunne de ikke have besiddet, som vi ikke kjende til? Mindre bekjendte ere vi vel med hvad der i saa Henseende er foregaaet i andre Verdensdele; dog har Historien til Lykke levnet os Mindesmærker nok derfra, hvoraf nogle endog endnu ere anskuelige, for at indsee, at heller ikke disse Dele af Jordfloden manglede Folk i hine henfarne Tider, som havde Sands for Kunster og Videnskaber, skjønd deres Smag og Forfinelse ikke stemmede overeens med vor.

Men, naar i et Land, hvor Beboerne endnu betragtes som Wilde, findes Spor af en vis Cultur fra en tidligere Alder, uden at Nogen kan sige os, af

hvem disse have deres Oprindelse, da maa man vel falde i Forundring. Saaledes hviler endnu et fuldkomment Mørke over mangen Gjenstand af den Slags, og de fleste Gisninger derom ere høist usandsynlige, hvoriblandt vi kun vil nævne den f. Ex. at Eskimoerne, et raat og vildt Folkeslag, der beboer Landet Labrador i det nordlige Amerika imellem 50 og 60 Graders Brede, paa Lykke og Fromme skulle have vovet sig en saa lang Vej for at undertvinge de fattige, dem i Sæder, Skikke og Skikkelse lignende Grønlandere, og om man vilde antage det med Hensyn til den vestlige Kant af Grønland, og at de nuværende Grønlandere ikke nedstamme fra Eskimoerne, som de have saamegen Lighed med, men fra Landets ældste Beboere, hvem disse formodentlig havde fordrevet, saa er det dog ikke rimeligt, at de skulle have udbredt deres Erobringere videre imod Østen, eller at den Coloni af Nordmænd, som efter Christendommens Indførelse havde nedsat sig samme Sted, og fra hvis Tid endnu findes adskillige Grindringer, skulle ligeledes være bleven fordrevet af dem. Snarere skulle man troe, at bemeldte Coloni, isald den ikke er bortreven ved en almindelig Landsot, som skal have raset der 1438, er bleven oversfaldet af Landets egne Indfødte, som da en masse have udrettet det, hvilket de, i Sammenligning med bemeldte Colonister, som et tildeels cultiveret Folk, ellers ikke havde formaaet. Men hvem disse Landets ældste Beboere eller Indfødte have været, derover hviler et

uigjennemtrængeligt Mørke. Dersom det maatte lykkes engang igjen at opdage den ved Jis nu tilspærrede østlige Side af Grønland, vilde det maastee kunne lede til nærmere Dplysning derom.

I det Foregaaende er omtalt, at de, som beboe begge Floriderne og det nedre Louisiana, sige sig udgangne fra Mexico's Bjerger, men at de ikke kjende til nogen Tradition om hvorfra de derværende Befæstninger og Gravsteder, der lade formode, at disse Landstrækninger forhen have været beboede af en cultiveret Nation, have deres Oprindelse.

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Kgl. Skibsbygmester i Sæetaten J. H. Gul-
lach, D. M.

Hr. Tapetserer J. B. G. Schmidt.

Extract

af

trede Qvartals Regnskab 1861,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Beholdning fra andet Dvartal d. A.	4390	1
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 73de Aargang Nr. 27—39 incl.	1137	16
deraf er indbetalt	1122	16
Restancer for Ugebladet	15	
<hr/>		
B. Renter af Vikuben for det indsatte Summe	47	57
<hr/>		
C. Laans Afdrag: Restancer fra 2det Dvartal	1125	22
anviske Laans Afdrag fra 3die Dvartal.. ..	1710	"
2835 Rd. 22 ß.		
deraf indkommen i 3die Dvartal.....	1882	"
Restancer for 3die Dvartal	953	22
<hr/>		
D. Contingenter: Restancer fra 2det Dvartal	920	6
deraf indkommen i 3die Dvartal.....	312	40
Restancer for 3die Dvartal... ..	607	62
<hr/>		
Rd....	7754	18

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Pensioner: uaffordrede Pensioner fra 2det Dvartal d. A.	100	72
anviske Pensioner for 3die Dvart.	1317	72
1418 Rd. 48 ß.		
deraf er udbetalt	1325	24
uaffordrede Pensioner for 3die Dvartal	93	24
<hr/>		
2. Gratificationer: uaffordrede	45	Rd.
<hr/>		
3. Indkjøbte Obligationer til Selskabets Fond, £ 100 dansk-engelske 3 pCt. med Renter	769	"
4. Afdrag paa Laanet i Banken med Renter	3029	85
5. Penninger	475	"
6. Ugebladets Trykning med Papir	176	30
7. Generelle Omkostninger	58	50
Casfa-Beholdning den 30te September 1861	1920	21
<hr/>		
Rd....	7754	18

Kjøbenhavn, den 1ste October 1861.

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Overensstemmende med Kasse-Controllen.

C. Rothe.

J. C. Bondrop.

C. W. Lautrup.

Tannestad.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Løverdagen den 16de November 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

At beundre noget og at falde i Forundring
derover er forskjelligt.

(Sluttet.)

Da det imidlertid, med Hensyn til disse Mindesmærker, er høist rimeligt, at de nærværende indfødte Beboere af begge Floriderne og Louisiana, som de selv sigte, og hvilket Franklin ogsaa har anseet som troværdigt, nedstamme fra et Folk, som er udgaaet fra Mexico's Bjerger, er det ikke at undre over, om der endnu findes saadanne Levninger fra hiin Old, som de omfrevne Befæstninger og Gravsteder m. m. Allerede 350 Aar før Spaniernes Ankomst dyrkedes Kunst og Videnskaber i Kongeriget Alcohuacon, der grændsede til

Mexico, og før Spanierne havde erobret dette Rige, som skete i Aaret 1579, alt var bleven en integrerende Deel deraf.

En Englænder, ved Navn W. Bullock, der har udgivet Bemærkninger over Nyspaniens nuværende Tilstand, og som med den spanske Regjerings Tilladelse havde undersøgt og afsopieret Alt hvad der endnu var tilbage af gamle Kunstminder, saavel i Mexico som Tezeuco, Hovedstaden i Alcohuacan og Omegnen, har derover leveret en meget interessent Beskrivelse, og som man alene, iblandt en Mængde andre Efterretninger om Mexico, kan ansee for den troværdigste, da Beskrivelsen om hvad han ikke selv har kunnet tage i Diesyn, er øst af de bedste og paalideligste Kilder.

Efter Forfatterens Bemærkning ved at sammenligne det nuværende Mexico med det gamle, hvorover endnu haves et forslidt Kaart, saaledes som denne Hovedstad med alle dens Kostbarheder befandt, da Grobreren Ferdinand Cortes første Gang holdt sit Indtog der, er den af Spanierne paa Ruinerne af det gamle Mexico opbyggede Stad af samme Navn, ikke at ligne med hiin, hverken i Pragt eller Omfang. Nu kunde det vel synes besynderligt, at Beboerne af begge Floriderne, dersom de tilligemed dem af Louisiana virkelig nedstamme fra et Folk, der er udgaaet fra Mexicos Bjerger, saa ganske skulde være vanslægtede fra deres Forsædre, at de ikke engang kjendte noget til de hos dem værende Befæstninger og flere Levninger

fra Fortiden, endstjøndt neppe 250 Aar ere forløbne, siden det mexicanske Rige blev undertvunget af Spanierne; men det er jo tænkeligt, at de Mexicanere, der skulde være Stammen til de nuværende Beboere af Floriderne og Louisiana, have nedsat sig der længe før Spaniernes Ankomst til Mexico, og igjen være blevet fordrevne derfra af nogen anden frigerist, men mindre kultiveret Stamme eller Horde, der muligen kan have blandet sig med de saa Tilbageblevne, og det samme kan man jo tænke sig, at have været Tilfældet med de, efter Eskimoernes Indfald i Grønland tilbageblevne Indfødtte, enten af Landets ældste Beboere, eller den norske Coloni, som havde nedsat sig der.

Opørret i et Galehuus.

Det er over 30 Aar siden, at der paa den nøgne Hede mellem Surreyhøiene stod et Huus, som var det eneste i mange Miles Omfreds. Det var en meget stor Bygning opført af røde Steen, halvt et Palads, halvt en Forpagtergaard, paabegyndt af en tyrkisk Kjøbmand, der vilde trække sig tilbage fra sin Handel, og fuldendt af en Forpagter, der tillige drev en indbringende Forretning som Smugler. I mangfoldige

Naar eieedes dette Huus af en Læge, som blev meget riig ved at paatage sig Opfyndet med rige Banvittige. Den tyrkiske Kjøbmands smukke Corridorer tjente til at holde Vagt i, og de store Smuglertjældere til Fængsler, kort sagt, det var, som var Bygningen opført i det Diemed, hvortil den nu tjente. Saaledes tænkte idetmindste Lægen, der ikke sjældent gjorde disse Bemærkninger for sig selv, naar han foretog sine sædvanlige Vandringer gjennem samme. I hine Dage var fremfor Alt Husets eensomme Beliggenhed et stort Fortrin, der indbragte den spekulative Doktor mange Penges. Denne Læge var vel ikke en Mand, der behandlede sine Syge efter videnskabelige Principer, men han besad en god Deel sund Mennekesforstand og, fremfor Alt, megen Energi. Med Hensyn til Hovedpunktet af sin Virksomhed kom han vel noget i Forvirring med sin Theori, men han vidste at overvinde sine Skrupler, og søgte paa bedste Maade at løse den i det eensomtiliggende Huus mellem Surreyhoiene. Denne Theori bestod i, at Venlighed og Godhed var virksommere for at holde Patienterne rolige, end Straffemidler, efterat disses Anvendelse en eller to Gange havde sat dem i Ekraf. Paa Gavnligheden af nogen egentlig Cuur troede han ikke, og han forsikkrede sine Kunder, at der allerede var opnaaet Meget, naar disse Ulykkelige bragtes til at forholde sig rolige. Som sagt, trods det Overfladiske i hans Fremgangsmaade, gjorde han fortræffelige Forretninger,

selv i at modtage Individder, der muligen ikke feilede det mindste paa Forstanden: Slægtningene, sagde han til sig selv, maatte vide, om de Personer, de bragte, vare affindige, og forøvrigt brød han ikke sin Hjerne med, om de vare det eller ikke; de bleve behandlede efter hans Theori som Banvittige uden nogetsomhelst Hensyn. Som en Folge heraf husede den store, eensomme Bygning ikke alene virkelige Banvittige, men ogsaa Idioter og Sindsløve, ja, selv saadanne, som af en eller anden Grund vare til Besvær for deres Slægtninge, hvilket ikke er saa sjældent under Formuesanliggender, hvor det kan være meget fordeelagtigt, at lade et eller flere Individder forsvinde i et Galehuus.

Doctoren havde inddeelt sit Institut i tre Departementer. Kjelderne tjente til Opholdssteder for de Rasende, Egenfindige og Oprørske; anden og tredje Etage for de Stille og Tilfredse. Der fandt i Overeensstemmelse hermed, en Art Befordringsystem Sted. Saasnart man bragte ham en Patient, tog han denne ind i et særegent Værelse og underholdt sig med den Syge, oftest alene, thi Doctoren var en stærk Mand. De fleste gebærdede sig i Begyndelsen meget heftigt; dog, heftigt eller ikke heftigt: havde Doctoren en Mandsperson for sig, saa lod han denne faae en alvorlig Prøve paa sin physiske Kraft, idet han slog ham til Jorden. Vel gav dette undertiden Anledning til at der opstod en haard Kamp, men Doctoren blev stedse Seierherre, da hans Praxis havde lært ham adskillige

Fordele, som hans Modstander ikke kjendte. Han paa-
 stod, at pbyssk og moralisk Overlegenbed ikke alene
 agtedes og respekteredes af de Forrykte, men at de
 endogsaa syntes godt derom, ja at de fleste Mennesker,
 kloge eller gale, behøvede en Herre og Mester, uden
 hvilken de gjorde dumme Streger, ikke formaaede at
 staae paa deres egne Been i nogetsombelst Tilfælde,
 og maatte behandles som Huusdyrene. Saasnart den
 Ankomne havde destaaet den første Dyst, blev han af
 Tjenerne ført ned i Kjelderetagen, som var indrettet til
 Fængsler. Næsten daglig gif Doctoren ned og talte
 med Patienterne igjennem Aabningen i Døren, der
 var forsynet med svære Jernstænger; han formanede
 dem til at forholde sig rolige og finde sig i deres
 Skjæbne, da han ikke kunde lade dem forlade deres
 Fængsel, førend de opførte sig sømmeligt. Hos Nogle
 lykkedes denne Cuurmethode, men den mislykkedes of-
 tere, og det bedste Beviis herpaa var, at Fængslerne
 næsten altid vare besatte. Alt imellem døde en af disse
 Glendige, og blev da begravet paa en saakaldet „ind-
 viet“ Plads paa Heden. De, som bleve rolige og
 lovede at opføre sig vel, kom ind i Lokaler, hvor de
 dog indaandede frisk Luft og fik bedre Kost end hidtil,
 og derfor indtraf det sjældent, at Nogen faldt tilbage i
 den tidligere Uregjerlighedstilstand. For at blive be-
 fordret op i Anstaltens høiere Regioner, udfordredes,
 at de især udmærkede sig ved Rolighed og Lydighed.

En Juleaften forsøgte Doctoren for første Gang

et stort Experiment. Beboerne af anden og tredie Etage, der hidtil aldrig vare komne sammen, skulde festligholde Juleaften med hinanden. Da de samtlige havde hørt til de finere Klasser i det menneskelige Selskab, havde de endnu nogle Levninger tilbage af sammes Manerer, og de maatte saaledes, efter al Rimelighed, kunne udgjøre en meget behagelig Kreds. Doktoren trakterede dem med Negus, en Drif bestaaende af Vand, Sukker, Muskat og Citron, han formaaede dem, som kunde, til at musicere, Andre til at spille Kort eller at dandse. Men det vilde ikke gaae, Herrer og Damer betragtede hinanden med en forunderlig Skyhed, de kunne ikke bekvemme sig til at tale til hverandre, og det var næsten i samme Grad Tilfældet imellem dem selv; Experimentet mislykkedes. Bærelserne vare glimrende oplyste og smykkede med Grønt. Doktoren gik omkring som en animerende Bært paa et Familiebal, smilende og spøgende, medens Angsten for, at han havde vovet for Meget, med hvert Dieblif tiltog i hans Indre. Og dog saae Alting ud her, som i en Balsal i det lystige England, kun at Herrer og Damer holdt sig fra hinanden, at Musikken spillede, uagtet Ingen dandsede, at Husets Frue, Doktorinden, sad stum og nedtrykt i Hjørnet af en Sopha, og at der udenfor Døren stode sex haandfaste Karle bevæbnede med forsvarlige Knipler. Uagtet det ikke var muligt at bringe nogen Underholdning istand, vilde Doktoren dog ikke altfor pludselig hæve Selskabet. Han

lod tillave mere Regus, og idet han tog Plads hos sin Kone, tørrede han sin Binde og overveiede, hvad Enden skulde blive paa det Hele.

„Du seer, at de ikke forstaae, hvad Du har til Hensigt,“ tilhvissede hans Kone ham. „Det er vist bedst at vi høre denne Sammenkomst, og at jeg gjør en Begyndelse med at bringe Fruentimmerne tilsæns.“

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Premierlieutenant G. W. Lorenzen.

Madame A. E. M. Wachterhausen, Bager W.s Enke.

Hr. Landsoverretsbud B. W. Jahnsen.

— Kobbertrykker N. L. Brinck.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Løverdagen den 23de November 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Oprøret i et Galehuus.

(Fortsættes.)

Doktoren haabede endnu at see et gunstigt Resultat af sin Plan, og gjorde den Bemærkning, at man maatte see Tiden lidt an. Men trods dette Svar, tænkte han i Stillehed paa, at hans Kone dog vist havde Ret. Alles Dine vare rettede paa den stærke Doktor. Saavel de kvindelige som de mandlige Patienter forundrede sig over, hvorfor han saae saa forvirret ud, og kunne ikke komme paa det Rene med, hvad han egentlig havde til Hensigt. Man holdt op at spille, og der indtraadte en uhyggelig Tausshed, som snørede Struben sammen paa Husets Herre. Med

et traadte en ung Mand af en stærk Knoffelbygning og en høi, anseelig Figur, med et rundt Hoved og sorte, glimrende Dine, hen til Lægen med disse ustadige Skridt, som ere eiendommelige for sinds svage Personer.

„Hr. Doktor,“ sagde han smilende, efterat have buffet ærbødigt for Husets Dame, „man har anmodet mig om at synge, De veed at jeg var den bedste Sanger i mit Regiment, har jeg Tilladelse til at efterkomme Opfordringen?“

„Syng De væk, min kjære Ven!“ raabte Doktoren og sprang fornøiet op. „Hvor mærkeligt, at vi ikke tidligere ere faldne paa denne behagelige Underholdning.“

Den unge Mand, som man kaldte Kapitainen, smilede forbindtlig og udbrød: „Jeg skal istemme en skotsk Krigsang, der passer til min Stand.“

Herrerne stillede sig ved den ene Ende af Sophaen, hvori Doktorinden sad, og Lægen opfordrede Damerne til ligeledes at tage Plads i Nærheden af hende; og saaledes blev den øvrige Deel af Salen ganske til den sinds svage Kapitains Disposition.

„Jeg ønsker helst at synge i Karakterdragt,“ sagde denne; „Miss,“ henvendte han sig til en bleg og svagelig Dame, „tillad mig at laane Deres Skjærf, og De, Hr. Doktor, er nok saa god at overlade mig Deres Stof med Guldknappen, der maa forestille mit Sværd. See saa, nu har jeg en Tartan om mig og

mit gode tweæggede Glavind i Haanden. Saasandt jeg lever, jeg føler mig atter som Soldat!"

Han gik op og ned i Salen med sænket Hoved og slog sig alt imellem med Haanden for Panden. Nye Tanker udviklede sig i hans Hjerne. Han havde forglemmt Sangen, som han vilde synge, men strax efter forkyndte et Udraab at han havde fundet, hvad han søgte. Han standsede. I hans Dine lynede en vild Id, og med et Skrig, der bragte Karlene udenfor til at studse, begyndte han med en smuk og kraftig Tenor en skotsk Krigsang, som han udførte under heftige Gesticulationer. Snart gik hans Banvid over til et Raseri, der kunne sammenlignes med det, han lagde for Dagen den første Dag, da man bragte ham ned i Kjældersængslet, og da han svor paa, at han var Bruce, Skotlands dristige Forsvarer. Nu forsagede Doktoren, Bruce havde kaldt ham den „stolte Edvard“ dengang han overgaves i hans Hænder, og svoret paa at fælde ham. Vendte disse gamle Idcer atter tilbage hos ham? Ja, de vare tilbagevendte. Den Banvittige stod stille ligeoverfor Doktoren; men, som tidligere fortalt, var denne en modig Mand, der holdt sine Dine stivt fæstede paa den Affindige. Sangen havde ogsaa opvarmet de andre Sindssvage, Raseriet var smittende; nogle stemmede i, Fruentimmerne sloge Takt og flappede i Hænderne. Doktorens Kone laa afmægtig tilbagefunket paa Sophaen; Rædsel havde grebet hende.

„Der maa gjøres en Ende paa dette Uvæsen,“ sagde Doktoren ved sig selv og stod rolig op. Men i samme Dieblif virkeliggjorde Bruce den stolte Edwards Vision; Guldknappen af den med Bly fyldte Stof, som Doktoren pleiede at kalde sit Scepter, faldt med et frygteligt Brag paa Lægens svagt behaarede Hoved, og Slaget forarsagede hans vieblikkelige Død. Bruce fortsatte sin Sang, og satte Foden paa den Faldne, idet han svingede med Stoffen; snart istemmede alle de Forrykte, og Bildheden vorede med hvert Minut. Doktorens Død var Noget, som var en Selvfølge; han havde været Deeltager i det Skuespil der opførtes, og havt den stolte Edwards Rolle. Doktorens Kone, som ved Larmen omkring hende atter var kommen til sig selv, flygtede under lydelig Graad ud af Salen, og Karlene i Korridoren styrtede ud efter det døde Legeme, medens de Banvittige gjorde Plads for dem, men bestandigt syngende og gestikulerende.

Fuld af Bestyrtelse raabte Formanden for Folkene at man skulde hidstaafe Stofke, og tre af dem forlode Salen for at efterkomme Opfordringen. Dette var en stor Uforsigtighed. Neppe havde disse forladt Salen, førend Bruce, som vi vilde kalde ham, der nøie iagttog Alt, aflaaede den stærke Dør; de tilbageværende tre Bogtere stode nu ubevæbnede ligeoverfor femten affindige Mænd. Medens Bruce svingede sit skotske Sværd, den med Bly fyldte Stof, og idet han stillede sig med Ryggen mod Døren, streg han af fuld Hals: „Mænd

af Skotland, famler Eder om mig!" Alle Mændene efterkom Opfordringen, medens Fruentimmerne forundrede betragtede den foregaaende Scene. Det var et Rødselsmoment for de tre Vogtere indensfor, der ikke kunne faae nogen Hjælp af dem udenfor, som raabte: „Lad os brække Døren op!" Et Forsøg skeete, men forgjæves. De Banvittiges Sang hørte op, Bruce følte sit Ansvar som General, og lod sig i sin Ophidselse lede deraf. En af de Gale, en gammel Mand, var stegget op paa en Stol, og havde nedtaget Stangen, hvorom Gardinerne vare slyngeede. Raff fulgte Andre hans Exempel, og i et Dieblisk havde man fat sig i Besiddelse af tre Gardinstænger. Bruce pegede paa Ildstedet, hvor der laae en lang Ildrager og en Kulstuffle. I et Nu vare disse Gjenstande grebne, medens Folkene, lammede af Skræk, ikke vidste, hvorledes de skulle forholde sig. Udenfra søgte man nu at slaae Døren ind med Oxer. Bruce begyndte paany at synge, og de Dvrige stemmede i. Bludselig forekom der et Sted, som opfordrede til Angreb; med et Hyl styrtede de ind paa Vogterne, og de fandt deres Død. Sangen begyndte atter, og man stode med opløstede Baaben. I dette Dieblisk fløi Døren op, og to Mænd styrtede ind for at komme deres Kammerater tilhjælp; men da de ikke vare forsynede med Skydevaaben, hvad kunne de da udrette mod alle disse Rasende. Da de saae, hvorledes Tingene forholdt sig, grebe de Flugten, men Bruce styrtede efter dem ned i Gaarden, nappede den

ene, og kastede ham paa Hovedet i en Brønd, hvor han ynkkelig omkom. Bygningen var nu i fuldkommen Besiddelse af en Ekare Vandvittige, hvis Anfører Bruce var. Paa hans Befaling bleve alle Døre tilspærrede tilligemed de Binduer, gjennem hvilke man kunde stige ind. Husets qvindelige Betsjening var flygtet, og saaledes ogsaa de Faa som vare tilbage af den mandlige. Doktorens Enke, som havde taget sin Tilflugt til Kjøkkenet, blev ført op i Salen, hvor hun behandledes med den største Ventlighed af de qvindelige Sindsyge. „Dækfer Bordene!“ befalede nu Bruce, og det skete, Spisekammeret indeholdt nok, hvormed de kunde forsynes. „Er her Nogen, som kjender Veien til Biinkjeldereren?“ vedblev han. „Jeg, jeg?“ lød det. „Saa gaae og bringer Eders Konge Biin; vi ville tømme et Bæger til Gæde for vor berømmelige Seier, hvis Dffre bringes tilsside.“ Da denne Befaling var efterkommet og Binen var bleven bragt, gif man tilbords, og de forvildede Hjerner bleve endnu vildere af den Mængde Glas, der tømtes. En ældre Herre, der aabenbart havde været en stor Elsker af at holde Taler, greb Leilighed til at optræde som saadan, og efter en heel Deel Snak, foreslog han, at den første Brug, de burde gjøre af deres vundne Magt, var, at aabne Døren for deres fængslede Brødre, at de kunde deeltage i Banketten, Forslaget vandt almindeligt Bisald, Mænd og Kvinder styrtede ud af Døren; de vilde aabne Fængslerne og befrie de vilde Dyr i Menneskestikkelse. Ogsaa Bruce

reiste sig; man havde smykket ham med Grønt, men han havde ondt ved at opretholde sin Værdighed, thi han var beruset. „Lad mig anføre Eder!“ skreg han, men kun den affindige Høvs Latter og Hyl besvarede ham fra de nedre Regioner. Bruce maatte altsaa bekvemme sig til at følge efter sine Undergivne. Da han med nogen Usikkerhed havde naaet Trappen, berørtes hans Arm af den unge Pige, hvis Skjærf han havde laant. Hun havde af Doktoren hørt saamange Uttringer om de farlige Mennecker i Fængslerne, og derfor frygtede hun disse Banvittige, som man i dette Dieblik vilde sætte paa fri Fod. Bruces høie statelige Figur indgød hende Tillid til hans Beskyttelse og derfor havde hun nærmet sig ham. Bruce gjenkjendte hende strax, hans tindrende Dine bleve større og endnu mere ildfulde, og han grebes af den Idee, at gjøre denne fine, ædle Dvinde til sin Hustru. Huset manglede selv ikke en sindsforstyrret Præst. Hans Biskop og hans Kone havde sendt ham hid under det Baaskud, at Busevismen*) havde fordreiet Hovedet paa ham, og virkelig laa der Noget i hans Manerer og Opførsel, som syntes at retfærdiggjøre deres Baastand. Bruce samlede i Hast et lille Selskab af Herrer og Damer, der bleve fortryllede ved Forestillingen om et Bryllup, og

*) En til den romerske Katolicisme høvedende Retning i den engelske Kirke.

den bævende Pige blev viet med alle kirkelige Former til Bruce.

To Dage henrandt, førend den nærmeste Dørig=hed traf Anstalter til at undertrykke Oprøret i Gale=huset. Den anden Dag fandt et stort Slag Sted imellem Garnisonen. De fra Fængslerne undslupne Dæmoner kæmpede mod Bruce. Huset blev antændt, og mange af de Banvittige omkom i Flammerne.

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Zfr. L. M. Schneider, Steenhuggermester Schnei=ters Datter.

Hr. Musicus B. Petersen.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 30te November 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Sprøret i et Galehuus.

(Sluttet.)

Bruce undslap med sin Kone, og opholdt sig hele tre Dage blandt Hviene paa Heden. Endelig fandt man ham svært saaret og næsten afmægtig af Blodtab. Man bragte ham til en Forpagtergaard, hvor hans Kone, der ogsaa var saaret og af Skræk næsten var bleven virkelig vanvittig, pleiede ham. Men trods al hendes Omhu, døde han, uden at der selv paa Dødsleiet viste sig noget Tegn paa tilbagevendende Forstand. Betræffende hans Kone, fandt man, at hun vel var svaglindet, men ingenslunde berøvet Fornuften. Under hendes Ophold i Forpagtergaarden, ankom der til

denne en ung Dame fra London. Hendes Navn var Miss Dasert til Beechton, og hun var baade riig og smuk, men betagen af Sorg over sin Forlovede, der havde mistet Forstanden og som Patient havde været betroet til den nu forstyrrede Anstalt for Sindssvage. Og hvem var denne Forlovede? „Bruce!“ Da hun erfarede den hele Sammenhæng, fattede hun Godhed for hans Enke og antog sig hende, men hun døde snart, efterat have givet en Datter Livet. Barnet blev opdraget af Miss Dasert, og da denne døde efter Forløbet af fem og tyve Aar, arvede hun en herlig lille Eiendom kaldet Beechton, og en Kapital paa halvtredstusindstyve tusinde Pund. Da hun var adopteret, kaldte hun sig, efter sin Belgjørerinde, Marie Dasert til Beechton, Staffordshire.

Winterlivet i Petersborg.

Hvilket Røre opstaaer der ikke i Ruslands Hovedstad, naar Vinteren indtræder, og hvilken Forandring har ikke nogle Graders Kulde og et Par Tommer høi Sne fremkaldt hos Alle!

Endnu iqaar, siger Forfatteren, hostede den melankolske Droschkehest sig frem igjennem Gaderne, angreben af det

fugtige Veir og ideligt stampende fra det ene Vandhul i det andet, medens den ellers saa lystige Kudsk udstødte den ene ægte russiske Krafteed efter den anden over det flette Føre og den han førte for, indhyllet til op over Ørerne i en stor Kappe, af lutter Forsigtighed syntes at tilstoppe baade Næse og Mund, for ikke ved Indaandelsen af den usunde, taagede Atmosphære at paa-
 drage sig en dygtig Snue, eller vel endogsaa en Halsbetændelse, som græsserer stærkt især i Efteraarstidene; og idag glider den lette Slæde lydløst henover den hvide Glade. Den melankolste Hest hoster ikke længer; den synes at have faaet nyt Liv, at være i sit rette Element, og giver sin Glæde tilkjende ved en lydelig Prusten og Brinsten, Kudskten stiller sit muntreste Ansigt tilskue, han har rensset sine Støvler fra alle de Lag, som de tre foregaaende Aarstider have afsat paa dem, og indsmurt dem med den bedste Birketjære, der overbyder alle Odaurs og Gøsentser i Velugt, og for hvilken den meest forhærdede Snue maa tage Flugten. Kofet sidder den firkantede blaa eller røde Pels hue paa det ene Dre, og hans muntre Lune giver sig Luft ved en lystig Smækken med Tungen og larmende Hesteopmuntringer i alle Tonarter, medens Manden i Slæden har ombyttet Kappen, som Dagen før beskyttede ham mod den fine, gjennemtrængende Regn, med den nationale Pels, og med kraftige Træk indaander den rene, styrkende Vinterluft.

Paa Damernes ellers saa blege, næsten sygeligt udseende Kinder, syntes den friske Luft at have fremtryllet de sagerste Roser, og man læste Fornøielsen, der gennemstrømmede dem, i deres lyse Blikke, som tindrede af Glæde over at de engang igjen kunde ombytte Salonen med Trottoiret, Noget, som kun sjeldent blev dem tildeel. For dog at udtrykke mig nogenlunde digterisk og maaskee fortjene mig Tak af denne eller hiin Skjønne, kunde jeg sige, at man seer dem i deres elegante Vinterkaaber, besatte med det kostbareste Pelsværk, svæve hen over Fliserne, eller paa en anden poetisk Maade tale om deres lette gratieuse Gang, men til min Skam maa jeg tilstaae, at jeg hellere renoncerer paa de skjønne Spadsererergængerinders Tak, og overensstemmende med Sandhed ligefrem erklærer, at Petersborgerdamerne hverken svæve eller kun berøre Jorden med Fødderne som om de svævede, men at de ret af Hjertenslyst vade igjennem Sneen, en Baden, der bliver saa meget mere vraltende, jo fornemmere de ere, idetmindste synes det saa. Det er ikke den livlige franske Dames lette Hoppen, hiin bløde, smidige Bøielighed af Legemet, der betegner Musflernes og Lemmernes Elasticitet; ikke den spanske Sennoras yppige, vellystige Bølgen; ikke den kolde, stolte Englænderindes afmaalte Gang, eller den skjønne Polakindes dristige Fremtræden, nei, det er ganske simpelt en mœisommelig Fremadkommen uden Liv eller Ynde. Man seer strax paa Petersborgerdamerne, at de ikke ere vantede til at

bevæge sig paa Fortogene i en livlig Stad. Deres Promenade er Salonen, hvor de indskrænke sig til de indstudeerte ceremonielle Modtagelseshilsener eller til Dandsens kunstlede og smægtende Stillinger, og den friske Luft nyde de i Reglen kun henstrakt paa de bløde Buder i deres Bogn, for, naar de atter komme hjem, trætte og i et kjedeligt Lune, at kaste sig i et om muligt endnu blødere Sophahjørne, og der, fremmed for alle huslige Sysler, søge en høiere aandelig Næring i en eller anden fransk Roman, eller hengive sig til Drømmene om en Lykke, der ligge dem saa nær, men som de desuagtet ikke finde, fordi de stedse søge den i en Hvirvel af Baller og Selskaber og i de sandfelige Adspredelsers Tummel. Det maa imidlertid bemærkes, at det heller ikke er Mode at spadserer tilfods, thi det seer ud, som om man ikke havde nogen Equipage; i det Høieste kan en første Vinterdag, som den netop beskrevne, bringe Damerne til at glemme den gode Tone saavidt, at de vove en Spadseretour. Hvilken Belgjerning en saadan Udflugt tilfods i den friske rene Vinterluft er for disse forkjælede Dribhuusplanter, seer man bedst paa de livlige Farver, den fremkalder paa de blege Ansigter, der kun ere vante til Stuelusten.

Det er forøvrigt kun Nyhedens Ynde, Vinterens Tilbagekomst, der driver dem ud. Nogle Dage ere tilstræffelige til at tilfredsstille den efterstræbte Nydelse; naar disse ere forbi, forekommer det allerede de blaseerte Damer upassende at gjøre sig en saadan Motion

og vise sig saa ofte paa Promenaden, og nu seer man dem derfor kun i de elegante Slæder, som tusende fare afsted i alle Retninger.

Paa en rigtig smuk Vinterdag frembyder Newsskyprospektet de meest interessante Scener. Paa begge Sider følger Mængden langsomt frem og tilbage langsmed Fortogene, og i Midten, paa den brede Gade, fare de lette Kaner, forspændte med ildfulde Heste, saa lynsnart forbi de Gaaende, at inden man faaer Tid til nøiere at betragte en eller anden Skjønhed, som man faaer Die paa, er hun forsvunden; som et henrivende Phantom er det yndige Billede faret os forbi, og vi have kun Erindringer om det tilbage — en Erindring, for hvilken vi imidlertid ere lykkelige nok til at finde vor Lethe. Kun af og til bemærker man i dette Stormløb en eller anden gammel Droschkehest, som slæber sig frem med sin Slæde, medens Kudstken uafsladeligt udstøder sit gjennemtrængende „beregis“ — Barßo — ikke fordi han frygter for i sin Sneglegang at kjøre Noget over, men mere for ikke at blive overskjort og kastet omkuld af de forbisusende Herfsaber.

Paa en saadan Dag, især henimod Klokken 2 eller 3, at forsøge paa at komme over Gaden, er et halvbrækkende Foretagende, og man ffylder i ethvert Tilfælde de russiske Kudstes Færdighed, at man uskadt naaer den anden Side. Det vilde forøvrigt i den rasende Fart slet ikke være muligt at komme igjennem med en Letslæde, naar ikke Kjøretøiernes Møden for-

hindredeſ derved, at diſſe ſtedſe maa holde ſig paa den høire Side, og man reſtkerer derfor i det Høieſte at rives med en lille Strækning, hvis man bliver hængende ved en Slæde ſom flyver forbi.

Dog ikke alene Gader og offentlige Pladſer have ſaaet et andet Udfæende. Nawaen, denne brede, majeſtætiſke Strøm, vælter ikke mere ſin dybe Vandmaſſe ſaa tungt og betænksomt ud imod Havet ſom ellers. Vel har den i nogle Dage, ſom om dens Stolthed oprørtes over de Lænker den trues af, tilført Havet de fra Ladagoſøen inddrevne Iſſflager, uden at tilſtaaе dem et længere Ophold i ſit Baſſin, men Drivten bliver beſtandig tættere, Waſſer følge paa Waſſer, den ene ſtandſer den anden, og endelig maa den give tabt; endnu een Mats Froſt og den er lænkebunden, ſom ofteſt for lang Tid. Snart ſee vi dens faſte Dække forvandlet til en ſand Tumleplads. Det er vel i Forſtningen kun Fodgængere, ſom nu forſmaaе de af Menneſkehaand opførte Broer og krydſe i alle Retninger, for at forkorte Veien fra den ene Bred til den anden. Man ſeer paa Enhver, at han med en viſ ſtolt Selvbeviſthed ſætter Foden paa Ryggen af denne forræderſke Flod, medens det dog viſtnok rinder Mange ihu hvor frygtelig den fængſlede Kæmpe er, derſom den formaaer at bryde ſin Lænke, og hvor fordærvelfesbringende den under ſaadanne rafende Anfald har været, idet den er trængt ind i ſelve Hjertet af Staden og nedſtyrtet Alt, hvad den kunde naae, med ſin uimod-

staaelige Magt. Hvilken Petersborger har vel glemt den 19de November 1824?

Efter kort Tid, og den tillagte Næva bliver livligere med hver Dag. Skitløberne vise sig paa de for Sneerensede og rundt om af Tønder omgivne Pladser, og vise deres Færdighed paa de speilblanke Glader. Snart vove sig ogsaa Slæderne ned paa Isen, og nu først begynder det rette Liv.

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Frue J. G. W. G. Achen, født Tryde, gift med Apotheker Achen i Frederiksbund.

Hr. Otto Stocholm, Assistent under Kjøbenhavns Magistrat.

Hr. Stolemagermester, Lieutenant K. S. Knudsen.

Hr. W. Hansen, Datter af Meubelhandler S. G. Hansen.

Borger-Vennen.

Ere og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 7de December 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Fredagen den 27de December 1861, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægts-Selskabets Gaard paa Østergade Nr. 54 (52), hvortil de Herrer Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 3die December 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Lantrop.

Mannestad.

Vinterlivet i Petersborg.

(Sluttet.)

De elegante Kaner, som trækkes af stærktsjærpede Løbere, fare henover den hvide Strækning i alle Retninger; Bæddesjørfler foranstaltes; Petersborgerdandyen — thi Dandyer gives der nu eengang overalt — metamorphoserer sig som Sportman, og mangen Engländer, som med stor Indbildskhed taler om sine Fuldblodsheste, bliver med Rette forbausset over en russisk Travers Letfodethed.

Petersborgeren indskrænker sig imidlertid ikke til de Vinterforføielser, som det Terrain, der ligger indenfor Stadens Grændser, tilbyder ham; han udvider dem til det vinterlige Landskab i stor Udstrækning. Ligesom Pariseren om Sommeren føler Trang til at besøge Passy og Fontainebleau, for der at nyde sit frugale Maaltid paa det hyppige Grønsvar, Berlinereren til at drikke sin traditionelle Familiekaffe i Saathwinkel eller Tegel, og den gemyttige Dresdner i Loschwitz sidder bagved sit „Dräsner“ Waldschlößchen, saaledes har Petersborgeren sine smaae Pikkemiks i Serpia, Strelua eller andre til dette Diemed paa det Eleganteste indrettede og udstyrede Etablissementer. Dog maae vi bemærke, at disse Fornøielser ikke, saaledes som de nævnte, ere Folkeforlystelser, men kun for haute volée og alle dem, som ansee sig berettigede til at tælle sig

blandt disse, og det af den simple Grund, om ikke af nogen anden, at de ere forbundne med betydelige Ud-
gylter.

Ved deslige Udflugter spiller det nationalrusfiske Trespænd, det saakaldte „troika“, Hovedrollen. Til en bestemt Tid, i Reglen henimod Middag, samler et tal-
rigt Selskab sig paa et givet Sted, og snart jage de talrige Slæder henad Beien, som fører til det to til tre Mile fra Staden beliggende Forsamlingssted, Rud-
sken staaer opret i Fordelen af Slæden og ansporer sit Trespænd ved lydelige Tilraab. Den ene søger at gjøre den anden Rangen stridig, og liig djævelske Dæ-
moner farer de dampende Heste afsted, fastende den løse Snee høit iveiret efter de rappe Hove. I kort Tid har Selskabet naaet Maalet; en varm Frokost eller et velbesat Middagsbord modtager det, og er Selskabet godt valgt, og den stive Gifette gjør Plads for en fortrolig, landlig Gemtyllighed, saa forekommer det stundom, at man medtager de muntreste Grindringer fra et saadant Piffenik. Især er dette Tilfældet, naar man ved Bordet har seet Bunden paa en lang Række Flasker, og en indbydende Valtz eller Kontradands lyder fra Dandsesafsen; da kan man med Sandhed sige, at en slig Udflugt har baaret et meget gemtylligt Bræg, hvorfor man ofte ikke kan bekvemme sig til at bryde op førend henad Morgenstunden.

Har Hensarten været dæmonisk, saa kan man tænke sig, hvor meget mere Hjemfarten bliver det. Som

Spøgelsefuser fuser Slæderne henover den i Maanestjernet glimrende Flade, og gjennem den stille Nat lyde de lystige Kudskes høie Raab; thi disse have ikke, som man muligen kunne formode, ladet sig nøie med en Kop Kaffe, men medens deres Herrer tømte den fyrige Wiin og skummende Champagner, ret af Hjertenslyst taget et kraftigt Drag af deres Snapseflasker, saa at mange af dem, naar det gaaer hjemad, har troet at have en heel Snees Heste for sin Slæde, og ligesaa mange Personer i den.

Krigsbilleder fra Sennaar.

„Det er et forunderligt Liv der føres i Ostafrika,“ sagde en gammel tydsk Elephantjæger, som jeg, siger Forfatteren, for flere Aar siden havde lært at kjende i Kairo, „og at give en Skildring deraf, vilde for en Mand som mig, der i sin Levetid har udstudt flere Bøsserugler, end udtalt unødvendige Ord, falde ualmindeligt svært. Men for dog at tilfredsstille Deres Nysgjerrighed, vil jeg søge at meddele Dem et Streiftog, hvilket jeg, som Drago- man og Lieutenant, foretog med et tyrkisk Negerregi- ment mod et oprørsk Distrikt, og som vil give Dem et levende Billede af de derværende Forhold.“

Jeg var netop vendt tilbage til Chertum fra en lang Jagttour paa den blaae Flod, og havde, som de henved hundrede Centner Elphenbeen, jeg medbragte, noksom kunde bevidne, tilligemed mine raske Knose gjort ordentligt lyst blandt Elephanthjordene, samt gjort mit Binavn, Abu Midfa, „den store Bøsses Fader“, Kere, da Gouverneuren i Sudan lod mig kalde til sig.

„For nogle Dage siden, sagde han til mig, har jeg modtaget en Depesche fra Dår Sennaar, som melder, at nogle Landsbyer, der beboes af Gulnegere, ere i Begreb med at gjøre Opstand. Den derværende Gouverneur anmoder om med muligste Hurtighed at blive tilsendt et Troppeskorps, da det ikke var muligt at indsee, hvor vidt og hvor hurtigt Opstanden vilde udbrede sig. Negeren, som bragte Depeschen, har tilbagelagt Beien hid med flyvende Zilsomhed, men desuagtet har han fundet de med Gulnegerne forbundne Njematinegere ifærd med at ruste sig til Opbrud, og det er paa den høieste Tid, at det her stationerede Negerregiment i Zilmarscher bryder op mod Dår Fungi. En indfødt Fører er allerede fundet, men jeg mangler en paalidelig Mand, som Du, der kjender hine Egne og taler Beboernes Sprog, for at følge med som Dragoman og Beyens Raadgiver. Vil Du overtage denne Post?“ Og jeg modtog den.

Den følgende Dag gav Gouverneuren Befaling til, at Negerregimentet skulde opmarschere. Strax efter hvirolede Trommerne, og inden et Kvarteer var for-

løbet, stode de sorte Soldater opstillede foran Gouvernementsbygningen.

„Krigere,“ tiltalte Gouverneuren dem, „imorgen marschere I til Sennaar for at underfue det Oprør, Gulnegerne true med. Jeg forventer af Eder, at I gjøre den vicekongelige Uniform Ære, og i Gæt og Alt adlyde Eders Foresattes Befalinger. Paa Grund af visse Omstændigheder, har jeg fundet for godt at udnævne en ny Officier, som skal deeltage i Expeditionen, det er den Herre der.“

Soldaternes Dine rettedes uvilkaarligt paa mig; en dyb Numlen løb igjennem de sorte Krigeres Rækker, og blandt Andet hørte jeg det Udraab: „Alla! Abu Midfa malussim auel!“ (Gud! den store Bøsses Fader, Officier.)

Gouverneuren fastede sin Hest om, hilste Officiers forpset, og især mig, med en let, velvillig Haandbevægelse, og sprængte derpaa bort under Trommernes Hvirvel.

„Jeg var nu Melassim aual ved et tyrkisk Negerregiment. Kun een af mine Jagtledsagere beholdt jeg hos mig, og det var Negeren Mubruk, som ikke vilde stilles fra mig.

„Fader,“ sagde han, idet han ydmygt lagde den stærke Haand paa sit brede Bryst, „Fader, jeg maa bære mig ad som jeg vil, saa bliver det dog saa, at uden Dig er Mubruk Intet — en Bøsse uden Løb — en Elephanthjord uden Fører. Jeg maa blive hos

Dig, for at Du kan have en tro Sjæl ved Din Side, og jeg en god Fader."

"Jeg gjorde ham Forestillinger, for at bringe ham til at afstaae fra sit Forsæt, thi jeg frygtede for at faae Besværlighed af ham, men til ingen Nytte.

"Mubruk lader ikke den høide Fader gaae alene," vedblev han sin Argumentation, "Gulnegerne have skarpe Landser og giftige Pile, de have Espioner i Leiren; de ville dræbe Abu Midfa, og Mubruk vil vaage medens Du sover."

Jeg rakte den Sorte Haanden og sagde: "Nuvel, saa følg mig, Du er en god Mand, og jeg kan stole paa Dig. Men Du maa ikke ledsage mig som Tjener, men som min Ven og Broder."

To Timer før Solens Dvgang blev jeg vækket af Trommernes Larm, som kaldte Soldaterne til Samlingspladsen. Jeg traadte udenfor mit Telt. I Leiren herskede allerede et travlt Liv. Soldaterne opbrøde deres Telte og belæsfede, raabende og skrigende, Kameleterne med disse og deres Proviantforraad. Tre Kanoner bleve forspændte med Muuldyr, Officererne beskæftigede sig med deres Heste, og en Flok Koner og Børn toge grædende Afsted med deres Mænd og Fædre.

Mubruk, tilligemed to Soldater, havde i en Hast bepakket en Kameel med mine og sine egne Sager, derpaa sadlede han min Hest Barrut og sin Araber, og stod med dem ved Tvilerne. Et Dieblif efterat de skarpe Patroner vare uddeelte, blev der givet Signal

til Opbrud; vi stege til Hest, fattedes i Spidsen for vore Afdelinger, og Regimentet marscherede af.

Foran rede hundrede skjæggede Arnauter, derpaa fulgte Kolonnerne, efter disse kom Kanonerne, og Kamelerne med deres Drivere sluttede Truppen.

Saaledes droge vi til Chartum, hvor der blev kommanderet Holdt udenfor Gouvernementsbygningen. Paschaen saae ud af Vinduet, henvendte nogle venlige, opmuntrende Ord til Soldaterne, og hilste dem med Haanden til Afsked.

„Leve Abba Pascha! Leve Gouverneuren!“ raabte Soldaterne, saaledes som man havde lært dem, men deres Miner og Blikke vare mørke.

(Fortsættes.)

J. Gm. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Jfr. S. G. Glaser, Toldassistent Glasers Datter.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 14de December 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Fredagen den 27de December 1861, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterlægts-Selskabets Gaard paa Østergade Nr. 54 (52), hvortil de Herrer Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 3die December 1861.

C. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurrup.

Kjøbenhavn.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættes.)

Vi toge Beien langsmed den hvide Nilstrøm, og det gik fremad med Besværlighed, thi der var ingen Liv og Munterhed tilstede. Der hvilede noget eiendommeligt Dødt over det hele Tog. Mørke og tause marscherede de sorte Soldater afsted med Geværet over Skulderen. Baschibosufferne talte heller ikke; de sloge paa deres smaae monotontlydende Trommer eller stirrede paa Sadelknappen, med Geværet fast stemmet mod Knæet. Kun Kameeldriverne, som kom bagefter, loe og sang med ubestrikelig Lystighed, og det var dog altid Noget. Mubruk foer omkring paa sin lette Araber. Snart var han tilhøire, snart tilvenstre og søgte at knytte en Samtale med Soldaterne, der, mærkværdigt nok, behandlede ham langt venligere, end man skulde formodet.

Den sorte Fører forekom mig især at være en ubyggelig Fyr. Med sin lange maagre Figur, den hvide Kaftan, en stor lys Turban og sine skarpe Træk, lignede han en sand Helvedesffikkelse, saaledes som en saadan fremstilles paa Malerier. Den modbydelige Fyr grinede uafsladeligt i Skjægget, gav flette Vittigheder tilbedste for Soldaterne, med hvem han syntes at staae paa en god Fod, men betragtede mig og min Jæger, naar han troede sig ubemærket, med de giftigste

Blikke, medens han for vore Dine var ligesaa ydmyg som venlig. Jeg meddeelte Mubruk og Beyen, som befalede Regimentet, min Anskuelse i saa Henseende. Denne tog Sagen paa den almindelige bekvemme Maade, det vil sige, han sagde Intet, men trak paa Skuldrene; men Mubruk deelte ganske min Modbydelighed for dette Individ. „Den hvide Fader har Ret,“ svarede han, „men Mubruk kjenner Slangen og veed, at den ikke vil bide; før vilde han rive Tungen ud af Halsen paa den.“

Da vi havde Chartum et godt Stykke bagved os, femmanderede Beyen Baschibosufferne bagved Toget, og nu marscherede vi til henimod Aften, uden at opleve noget Usædvanligt. Da Solen var isærd med at gaae ned, gjorde vi Holdt paa en Skovrand, hvor man strax gav sig til at opreise Teltene. Heste og Kameler bleve drevne ind i Midten af Leiren, for at sikkes mod Rovdyr; Kanonerne og Munitionsvognene bleve fjorte op paa et Sted, hvor de sattes under Besvogtning. Snart hævede de sorte Soldaters lavere Telte sig omkring Officierernes høiere, som først bleve reiste, og derpaa antændtes næsten samtidigt et Ildbelte omkring Leiren, vel bestaaende af halvtredstundstyve Blus, imellem hvilke man saa de stjæggede rødbelyste Skikkelser af Arnauterne, som havde Bagtjeneste. Overalt herskede Liv og Virksomhed, som selv ikke forfeilede sin velgjørende Virkning paa mig. Den gamle Lyft til det vilde Reiseliv vaagnede atter hos mig,

medens den trængte alle andre Anelser i Baggrunden, og det var mig i dette Dieblif aldeles ikke ufjært, at jeg havde indladt mig paa at gjøre Toget med.

Mubruk havde sørget for min Befvemmelighed, det vil sige, beredt mit haarde Leie og tillavet min Aftensmad. Da jeg gav mig isærd med at spise, tog han sin Bøsse og gik bort, uden at sige mig hvor han gik hen. Den Sortes Handlemaade havde flere Gange i Dagens Løb været mig paafaldende, og jeg vidste ikke rigtigt, hvorledes jeg skulde forklare mig noget rist Hemmelighedsfuldt i hans Væsen. Da jeg ikke havde nogen Appetit og ligesaalidt følte mig træt, besluttede jeg at følge ham. Jeg tog min Bøsse, som laa ved Siden af mig, og begav mig i modsat Retning af den, Mubruk var slaaet ind paa, for ikke at vække Opsigt; men saasnart jeg havde naaet Skoven, forandrede jeg Vej og fulgte nu, skjult af Træerne, Mubrucks af Maanen belyste Skikkelse. Paa cengang blev han staaende udenfor et af Soldaternes Telte, saae sig forsigtig omkring, bøiede sig derpaa ned mod Abningen og forsvandt. Nogle Minutter efter befandt jeg mig i Nærheden af dette Telt, der, hvilket jeg nu først bemærkede, laae mere isoleret end de andre. Som om det saaledes kunde være skeet tilfældigt stødte det med den ene Side op til en vel sex Fod høi Busk, saa at jeg kunde træde ganske tæt hen til det, uden at bemærkes. Da jeg havde indtaget min Blads i godt

Skjul og lyttede, hørte jeg tydeligt Stemmerne af flere Mænd, som talte sammen i Njematisproget.

„Og hvad tænker min Broder at gjøre?“ spurgte en dyb Stemme, som var mig ubekjendt. „Tænker Du virkelig paa, som en feig Slave af tyrkiske Befalinger, at fægte mod Dine egne Brødre, besmitte Dig med Guls Blod og fortørne de Sortes Gud ved det Bulder, som Eders fordømte europæiske Tordenbøsser ville udsende fra Klippen Gebbel Fungi?“

Der indtraadte en dyb Stilhed.

„Og hvad kunde vi vel gjøre?“ spurgte endelig Mubruk. „Hvad vi kunne gjøre?“ udbrød den Førsttalende. „Forunderlige Spørgsmaal, hvilket kun en Dreng som Du kan gjøre. Vi ville træffe Aftale; paa et givet Tegn springe Alle frem, gribe til Vaaben og slagte hele den mahomedanske Schakalskare, der lede Eder som Sporhunde, for baade at udgyde Eders og vort Blod.“

„Fader,“ svarede Mubruk, „det er Dig, der taler som et Barn. De hundrede tyrkiske Ryttere nedhugge det hele Regiment, dersom det viser mindste Spor af Oprør.“

„Naar jeg ikke vidste, at Du er snu, Mubruk, meget snu, saa maatte man lee Dig ud,“ tog en anden Stemme Ordet. „Det er hverken idag eller imorgen at Ulvene, som plage os, skulde sendes til de mørke Anders Hule, hvorfra de aldrig mere vende tilbage, Banu har Ret, naar han siger, at de Alle maae

døe tilligemed Din Ben, Abu Midfa, men ikke her, thi det vilde være en Dumbhed at gjøre et saadant Forsøg under de nærværende Omstændigheder. Nei, fem tusinde sorte unge Krigere staae rede til at adlyde os, naar Signalet gives, og de ville sikkert være tilstræffelige til at gjøre det af med den lille Rest af Arnauter, der ville blive skaanede af Feberen, især naar Du i Forveien har sørget for at gjøre Kanonerne ubrugelige."

„Men," sagde Mubruk, og det forekom mig, som om der laae noget Lurende og Udforskende i hans klare Stemme, „det er dog nødvendigt, at jeg gjøres bekendt med Eders Krigsplan, naar jeg skal staae Eder bi med Forstand. Jeg besøger iaften for tredie Gang Eders Sammenkomster, men J vedblive at vedligeholde en Hemmelighedsfuldhed, som jeg ikke kan fatte Grunden til."

Atter indtraadte en Pause, som afbrødes af den dybe, fulde Røst, som havde lydt først.

„Mubruk," sagde han langsomt og med Eftertryk, „lader os være oprigtige imod hinanden. Jeg og mine Brødre kunne ikke fæste Tillid til, at Du mener det ærligt med Gul og Njemati. Du omgaaes saa venligt med Tyrkerne og den gamle Jæger, den farligste Fjende af den gode Sag, fordi han er listig som han er tapfer; Du er saa beredvillig, naar det kommer an paa at plage os, og har allerede bragt tre af os under Saddelslyngen, og dertil er Du ligesaa tvetydig i Din Tale, som i Din hele Udsærd. Aldrig vilde vi have

tilstedet Dig Afgang til vore Forsamlinger, men behandlet Dig som vor Fjende, naar Du ikke havde frelst en af vore bedste Kammerater fra Døden og saaledes viist Din Selvsølelse for de Sortes retfærdige Sag. Du forstod at undgaae at aflægge Trofskabseden, og vi have Grund til at frygte, at det er Dig som har underrettet vore Plageaander om de Forbundnes Planer."

Mubruks lydelige Latter lød fra Teltet.

"Gamle enfoldige Stepperæv," udbrød han med hævet Stemme, "Du er virkelig høist forunderlig, og Din Tale er næsten ikke et Svar værd. For at imidlertid Dine Brødre kunne indsee, at jeg maaskee er ærligere selv end Du, mistænkelige Hængehoved, saa spørger jeg: Hvo var det, som underrettede Eder om Aftalen i Krigsraadet? Hvo har opfanget det andet Bud fra Gulddistriktet og overleveret det til Eder, da det var Eder om at gjøre, at Paschaen ikke fik nogen ny Efterretning fra den Kant? Hvo underrettede Eder daglig om Beyens Hensigter, og hvo kan overhovedet være Eder mere til Nytte end jeg, som staaer paa en saa fortrolig Fod med Tyrkerne?"

Der reiste sig en høi og vedholdende Bisaldsmumlen. "Mubruk er tro og paalibelig!" raabte en ny Stemme.

"Stille!" befalede den første Taler. "Det er langt fra mig, at ville anklage Mubruk, Dersom jeg virkelig havde frygtet Forræderi fra hans Side, saa hørte

han ikke længer til de Levendes Tal. Imidlertid forlanger jeg, at han aflægger den samme Eed, som vi Alle have svoret, og dette er ikke mere end billigt. Indtil nu veed Ingen af os, om hans Meddelelser til os virkelig have været overensstemmende med Sandhed, om han har sagt os, hvad han har hørt, eller hvad han selv fandt for godt. Mubruk skal aflægge Eeden, eller ikke mere have Udgang til vore Forsamlinger!”

„Sværg, Mubruk, sværg!“ raabte flere Stemmer imellem hinanden.

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Hr. Snekermester H. G. W. Bauer.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løverdagen den 21de December 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schult.

Bekjendtgjørelse.

Fredagen den 27de December 1861, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægts-Selskabets Gaard paa Østergade Nr. 54 (52), hvortil de Herrer Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 3^{die} December 1861.

G. Nothe. J. C. Bondrop. C. N. Laurrup.

Kannestad.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættes.)

„Godt!“ svarede min Jæger i en sorgløs Tone, da det atter blev roligt i Teltet, „godt, jeg sværger. Foresig mig Eden, og jeg aflægger den.“

Derpaa forekom det mig, som om flere Mænd reiste sig fra Jorden. Et Dieblik efter lød den dybe Stemme, som syntes at tilhøre den, der havde meest at sige i denne værdige Forsamling. Høitideligt og lydeligt fremsagde han i korte Sætninger følgende Ord:

„Ved Stjernerne, som ere Nattens Lys, og ved Solen, som er Dagens Moder, ved Slangen Alhimbura, alle korte Menneskers Gud og Beskytter, sværger Mubruk Negerforbundet Trostkab, Død over Tyrkerne og blodig Hævn over alle Fjender af Njemati og Gul, som ere Brødre. Hans Dine skulle aldrig mere hilses af Stjernerne, hans Hjerte ikke mere glæde sig ved Solen, hvis han bryder denne Ted og bliver sine korte Brødre utro; Alhimbura, den alvidende Slange, skal da dræbe ham, og han skal aldrig mere see sit Hjem, sin Kone og sine Børn.“

Stemmen taug, og Mubruk udtalte den sidste Sætning. Jeg hørte nu kun nogle paafølgende enkelte Toner, ledsagede af en Lyd, som om man kyssedes.

Mubruk var altsaa mine Dødsfjenders Medsammenborne! At vide dette var mig nok, og forstigtigt

forlod jeg mit Skjul, hvor jeg havde hørt det, som jeg vilde anseet for utroligt. Da jeg havde listet mig nogle Skridt fra Busken, styrtede jeg ud i det Frie med min Bøse frampagtigt sammenknuget imellem mine Hænder. Var det virkelig muligt, at et menneskeligt Væsen kunde være saa slet og saa utaknemmeligt?

Altsaa, Alle, Alle ere slette, falske og bedrageriske indtil den yderste Nederdrægtighed, mumlede jeg ved mig selv. Jeg vilde bygget paa denne Sorte som paa en Klippe, og han har viist sig at være en større Forræder end alle Andre. Derfor altsaa, er jeg flygtet bort fra den civiliserede Verden, for at møde en saadan Skjæbne her.

Jeg pressede min bankende Panke mod den raae Stamme af en Memosa, og derpaa var min Beslutning fattet.

Han maa døe, tænkte jeg, og satte en frisk Fængsel paa Pistonen af min Bøse. Idetsamme hørte jeg Trin nærme sig, og med Geværet rede til Skud traadte jeg bagved det nærmeste Træ. Mubruk nærmede sig sorgløs, med Bøsen over Skulderen og vilde gaae forbi, men jeg standsede ham.

„Hvem der?“ raabte jeg, og Hanen paa mit Gevær knækkede.

„Det er mig,“ svarede Mubruk, der havde kjendt mig paa Stemmen og traadte henimod mig.

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte jeg videre, uden at tillade ham at komme nærmere, og fast besluttet

paa at nedskyde den forte Forræder ved den første Løgn han kom med.

„Hvorfra jeg kommer?“ gjentog han, uden i ringeste Maade at komme ud af Fatning, „fra et Soldatertelt her i Nærheden, hvor der afholdtes en Forsamling af Njematiagenter, med hvilke jeg har sammenfvoret mig.

Jeg lod uvilkaarligt Bøssen synke ved denne mere end frække Tilstaaelse.

„Og dette vover Du at sige til mig,“ raabte jeg, idet jeg hurtigt traadte ham et Skridt nærmere, „eller har Du maaskee ifinde at gjøre det af med mig her paa Stedet, for at sætte Kronen paa dit Helvedesværk i denne Nat?“

„Men hvad er dette for Snak,“ udbrod Mubruk med en dæmpet Latter. „Er Du bleven vanvittig Fader! Jeg, Mubruk, skulle ville gjøre det af med Dig?“

„Jeg er aldeles ikke oplagt til bverken selv at lee eller høre paa Andres Latter,“ svarede jeg forbittret og uden at vide, hvorledes jeg skulde bære mig ad med dette besynderlige Menneſke, „men jeg vil vide, hvorledes Du er kommen til at forbinde Dig med vore Fjender, som Du jo selv tilstaaer. Naar Du ikke viebliffelig siger mig, hvem disse Skurke ere og hvad Slags Ondt de fører i deres Skjold, saa skyder jeg Dig ned som en vild Steppehund.“

„Abu Midfa,“ raabte den Sorte, og et Glimt af Brede bragte hans mørke Dine til at flamme, „Du misgjender mig. Dog, gjør hvad Du finder for godt, her staaer jeg for Dig og frygter ikke din Kugle. Gi heller kunde det falde mig ind at bruge Baaben imod Dig, Fader, dertil er Dit Liv mig for helligt, men ligesaalidt skal nogen Trusel tvinge Mubruk til at tale, thi hvorledes end hans Handlemaade synes at være, er den dog ærlig.“

Hvad skulde jeg gjøre? Jeg befandt mig i en ikke ringe Forlegenhed. At nedskyde et Menneske, som erklærede ikke at ville gjøre mindste Modstand, og som dertil beraabte sig paa sin Uskyldighed, var mig umuligt. Jeg bragte Hanen i Ro, satte Kolben mod Jorden og lænede mig til Bøssen.

„Tal,“ sagde jeg; „lad høre, hvad Du har at sige til dit Forsvar.“

„Her er ikke Stedet,“ svarede Mubruk roligt, „lad os begive os til Teltene, at vi ikke udsætte os for at blive belurede.“

„Nei,“ svarede jeg bestemt, „jeg vil vide Alt paa dette Sted, og jeg gaaer ikke et Skridt med Dig førend Du har talt.“

„Godt,“ udbrød Mubruk med dæmpet Stemme og rakte mig sine Baaben. „Her er min Dolk og min Bøsse, og jeg er Din Fange, thi jeg kan og vil ikke udtale mig paa dette Sted, hvor Bladene have Dren, og hvor jeg allerede har sagt for Meget.“

Der laa noget saa oprigtigt og afgjørende i hans hele Bæsen og Maade at tage Sagen paa, at jeg uvilkaarligt fik Tillid til ham. Hvilken Grund skulde han forøvrigt have til at være min Fjende. Den klare Maane beffinnede hans Ansigt, og jeg læste ikke det mindste Spor af Falskhed i hans Træk.

„Naar Du vil det saa, og har Grund til Frygt, hvad Din egen Person angaaer,“ sagde jeg, „saa kom og følg mig til mit Telt. Dine Vaaben kan Du beholde; gid det ikke maa vise sig, at der er Grund til at berøve Dig dem.“

Jeg tog min Bøsse, og Mubruk stak atter sin Dolk i Beltet og kastede sit Gevær over Skulderen. Vi voxede ikke et Ord mere, men forlode Stedet og begave os til mit Telt, uden at blive bemærkede af Skildvagten, som formodentlig sov paa sin Post.

I Leiren herskede allerede den dybeste Stilhed. Man hørte kun den halvtudgaaende Bagtilds Knitren, de tunge slæbende Trin af enkelte Skildvagter, og det dybe Nandedræt eller Snorken af de mange Sovende. Fra Rifenen lød Schakalernes gjennemtrængende Skrig, og fra Nilen Kjempefrøernes hule Kvækken. Det var en tropisk Nat, som jeg for ofte havde henlevet, til at den kunne have noget særdeles tiltrækkende for mig.

Vi traadte ind i mit Telt. Taus satte jeg min Bøsse i et Hjørne, medens Mubruk lagde sine Vaaben fra sig og tændte Lys; derpaa satte han sig ved Siden af mig paa det Tigerkind, som bedækkede mit Leie.

„Fader,“ begyndte han, da han mærkede, at jeg vedligeholdte en mørk Tausshed, „jeg troer, at Du har kjendt Mubruk i lang Tid, og jeg glemmer aldrig, at det var Dig, som tog Dig af den stakkels sorte Dreng, da han stod forladt af Alle, at det var Dig, der skikkede ham til Munkene, for at undervises og endelig, at det var Dig, som lærte den opvoksende Knøs Bruugen af de frankiske Vaaben, hvilket har været den stakkels Neger til stor Nytte. Siig mig, Abu Midfa, kan Du efterat have spurgt Dit Hjerte, virkelig nære den Tanke, at Mubruk troløst kunde forraade sin gode, hvide Fader, ja, at han blot vilde være istand til at gjøre Noget, som i mindste Naade kunde skade Dig?“

„Jeg veed det ikke,“ svarede jeg, „i Verden er Alt muligt, og for de Sorte er Intet umuligt. Jeg kjender denne træske Race, der er ligesaa feig under Svøben, som grusom, naar den har Magten.“

„Derpaa vil jeg Intet svare, men kun siige, at mig gjør Abu Midfa Uret,“ sagde Mubruk sorgmodigt, „at Du er forblændet og ikke veed, hvad Du taler. Har jeg nogenstunde fornærmet den gamle Jæger; har Du oplevet den Dag, da jeg gjorde Dig noget Ondt?“

„Det Du idag har gjort imod mig, er nok, for at have Mistillid til Dig,“ bemærkede jeg haardt og koldt.

„Saa Du troer og føler Dig overbevist om, at Mubruk er en æreløs Sammensvoren, der vil forraade Dig og bringe Dig i Fordærvelse?“

„Jeg maa vel troe det, thi man sværger ikke for Intet, og uden Hensigt bringer man ikke Gjenden Underretning om de Planer, som ere forhandlede i Krigsraadet.“

„Fader,“ sagde Mubruk med Fasthed, „siden Du har været Vidne til Sammenkomsten i det affidesliggende Telt, thi saaledes synes det, saa veed Du jo hvad Njematinegerne ansaae mig og mine Underretninger for, og de snue Ræve havde ikke Uret, da de udtalte den Mening, at jeg havde lovet for dem. Dette er virkelig Tilfældet, og jeg maatte sværge, for atter at vinde den halvt tabte Tillidsfuldhed, da jeg uden denne, ikke ville blive istand til at lære disse Kjaltringers nedrige Planer og Anslag at kjende.“

(Fortsættes.)

J. Gm. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. F. C. T. Riise, Fuldmægtig ved det kongelige
Glaesfelotterie.

Hr. Muurmester J. G. Köhler.

Borger-Vennen.

Tre og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 28de December 1861.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættes.)

„Et Menneſke, der omgaaes ſaa letſindigt med en Eed, ſom Du,“ ſvarede jeg alvorligt, uden at ſee op, „er kun lidt værd. Du vil kun tabe i mine Dine, derſom Du har ſvoret med den Tanke, at være en Meeneder.“

„Abu Midfa,“ vedblev den Sorte ſit Forſvar, „Dit opirrede Sind gjør Dig blind og uretfærdig. Jeg har, ſom Du maa have hørt, ſvoret ved en Religionsformel, hvilken jeg ikke kjender, men ſom Chriſten dybt foragter. Diemedet helliger Midlet, dette har en gammel Lærer ſagt mig, og overeensſtemmende hermed

har jeg handlet idag. Kan Du efter roligt Overlæg fordømme, at jeg anvender ethvert Middel for at kunne være Eder — især Dig, gamle Fader — til Nytte?"

Jeg betragtede Mubruk med Forbauselse. Indtil nu havde jeg været fremmed for, at europæisk Forflagenhed og Beregning kunde indpræge sig saa dybt i et raat Naturmenneskes Hjerte.

„Og hvem siger mig,“ spurgte jeg, for tilbunds at udgrunde denne besynderlige Karakter, „at Du ikke ogsaa anvender den samme Grundsætning ligeoverfor mig, at Diemedet helliger Midlet, og for den Plan, at række Haand til vor Tilintetgjørelse, erholder en Kone, en Hytte og et Stykke Land til Belønning?"

„Menneskets første Pligt,“ svarede han med megen Høitidelighed, „er Taknemmelighed, kun en æreløs Nidding kan gjengjelde Godt med Ondt og glemme, hvad han skylder sin Belgjører, Du har to Gange frelst mit Liv, Du er min anden Fader, og ligeoverfor Dig har jeg kun Følelsen af Erkjendtlighed. Kan jeg frelse Tyrkerne fra den Undergang, som truer dem, saa gjør jeg det, fordi det maa være overeensstemmende med Dit Onske, og ikke fordi jeg holder af dem; men Dig er det især, som jeg vil frelse, og det er derfor, at jeg synes Et og er et Andet. Dersom jeg handler anderledes er Du og I Alle fortabte. Men dette tør ikke ssee, fordi Negeren Mubrucks Taknemmelighed be-

flytter Dig, og han alene er istand til at redde Dig og maaskee samtlige Officerer."

Jeg stirrede hen for mig i dybe Tanker, og uvilkaarligt sagde jeg ved mig selv: „Dersom jeg nu lod Mubruk fængsle, for saaledes at berolige min Samvittighed og frelse min Hæ —?“

„Saa vilde ikke en Gæste vende tilbage til Chartum, for at rose Dig for det Offer, Du bragte i slet forstaaet Tjenesteiver,“ bemærkede Negeren. „J vilde Alle blive dræbte, og ogsaa Mubruk vilde døe, thi han elsker sin hvide Fader ligesaa høit som Abu Widfa elsker sin sorte Søn.“

„Du har Ret,“ svarede jeg og reiste mig, „jeg elsker Dig virkelig som en Søn, og troer derfor hvad Du har meddeelt mig. Lov mig, Mubruk, at Du vil gjøre Alt, for at forhindre Regimentets Undergang, eller, hvis dette er umuligt, Officerernes, thi ellers vender jeg heller ikke tilbage til Chartum.“

Mubruk rakte mig Haanden.

„Dit Ønske er mig en Befaling,“ sagde han, „dog hvad der end skeer, saa tvivl aldrig om Negeren Mubruks Troskab, thi ellers vil ogsaa Du gaae under, men endnu sikkrere de tyrkiske Officerer og Ryttere, hvis de skulle miskjende mig og mine Hensigter.“

Efter disse Ord kastede den Sorte sig paa sit Leie, og fem Minuter efter snorkede han lydeligt. Jeg var ikke istand til at lukke et Øie den hele Nat. Hvor-

ledes skulde Enden blive paa dette Krigstog, der var begyndt under saa farefulde Udsigter?

Den følgende Dag var en Fredag, og denne blev af den gudfrygtige Bey bestemt til Rastdag, og det var naturligt nok, at de doyne, uwillige Soldater syntes meget godt om at kunne slaae sig til Ro i fire og thye Timer.

Jeg vilde netop begive mig paa en lille Jagt-udflugt i den nærmeste Skov, da en Trup bevæbnede Negere nærmede sig Leiren. Da de vare komne den nær paa Skudvidde, nedlagde de deres Landser, Pilefoggere, Koller og Skjolde, og leirede sig paa Sletten; kun tvende Høvdinge, fjendelige paa deres Fjerprydelser, skrede henimod det nærmeste Bagthold, og forlangte at faae Beyen itale.

„Hvad forlange I?“ spurgte jeg efter de sædvanlige Hilsener.

„Eders Beskyttelse,“ svarede den Ældste.

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Malermester H. P. Rasmussen.

Mad. A. G. Storm, Høker Storms Enke.

Hr. Sergeant S. F. Jensen.

— Snekker C. C. Nielsen.